LILIAN DARCY

Infirmiera din Noua Caledonie

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Te rog, mamă, nu-ți mai face atâtea griji! spuse Sandra. Totul va fi bine, vei vedea.

Ah, ce mult își dorea să fie lăsată în pace!

– Știu că fac din țânțar armăsar, oftă doamna Pendlebury, dar ce vrei, de la accidentul lui Geoffrey, orice fleac mă face să mă gândesc la ce e mai rău.

– Să fim serioși, mamă, Geoffrey este acum sănătos tun. E căsătorit și fericit. Are o meserie care-i place.

Se referea la fratele ei mai mare care devenise hemiplegic ca urmare a unui accident de tractor și căruia îi trebuiseră luni în șir să se obișnuiască treptat cu ideea infirmității sale. Din fericire, se restabilise aproape complet.

– Ascultă, insistă ea, doar n-o să te apuci că compari starea în care mă aflu acum cu starea lui?

– Ești sigură, draga mea, că patru săptămâni vor fi suficiente ca să te pui pe picioare? Dacă tu crezi că e nevoie de mai mult timp, rămâi acolo fără nici o problemă. Vom plăti noi totul.

– Dacă o să fie nevoie, o voi face, da...

„Pasagerii cursei Qantas pentru Noumea sunt rugați să meagă la poarta numărul doi. Acesta este ultimul apel. Pasagerii cursei Qantas pentru..."

Sandra nu era supărată că fusese întreruptă. Adevărul era că se simțea chiar ușurată când auzi din difuzor. Va fi singură timp de trei ore. În sfârșit singură și liberă să tacă, dacă avea chef...

– A fost anunțat avionul tău, spuse doamna Pendlebury strângând-o pe fiica ei în brațe. Trebuie să pleci. Să te faci bine, draga mea.

– Promit, o asigură ea scurtând astfel ceremonia de despărțire.

„O iubesc, totuși, își spuse Sandra simțind ușoare remușcări, dar ard de nerăbdare să rămân odată singură. Nu-și dă seama că îngrijorarea ei mă face să mă îmbolnăvesc și mai rău".

Cu un mers hotărât, intră pe ușa care ducea la sectorul „Plecări". În timp ce aștepta la coada la care se efectua controlul biletelor, fu deocamdată cuprinsă de o neliniște ciudată și inexplicabilă care o chinuia neîncetat de vreo două săptămâni și îi provocase o greață totală. Vedea oameni pretutindeni. Oameni care aveau nevoie de ea, o hărțuiau și voiau să stea de vorbă cu ea cu orice chip. Era atât de obosită...

„Nu, se liniștea ea. Sunt singură. Calmă. Aici nu mă cunoaște nimeni. N-o să-mi ceară nimeni nimic."

În starea în care se afla, nici măcar nu-și dăduse seama că vorbea aproape cu voce tare.

– Pașaportul, vă rog...

Funcționarul așezat în spatele ghișeului terminalului o privea ușor amuzat. Roșie la față de rușine, Sandra îi întinse actele. Dumnezeule, spera să nu fie luată drept nebună, dacă începea să vorbească singură! Asta ar mai fi lipsit!

Formalitățile nu durară mult. Sandra avu destul timp să se plimbe prin fața barului și a magazinelor duty-free. Probabil că avionul va fi plin, observă ea când văzu mulțimea de pasageri care se îndreptau spre poarta doi. Pentru prima oară de săptămâni întregi, dacă nu chiar de luni, Sandrei îi făcu plăcere să se afle între oameni.

Admiră o femeie cu un păr superb, negru și strălucitor, care îi ajungea până la brâu. Trase cu urechea, fără să înțeleagă nimic, la un grup de francezi. Oare erau francezi veniți din Franța sau locuitorii, ai Noii Caledonii care se întorceau acasă? De fapt, era pasionant să-i studiezi pe oamenii din jurul tău. În urmă cu o săptămână, n-ar fi fost în stare de așa ceva. Acum două luni, pe când mergea pe străzile din Sydney, se grăbea, cu trăsăturile feței încordate. N-avea timp nici măcar să vadă persoanele cu care se întâlnea pe stradă.

„Mă voi face bine“, își spuse ea. Pentru prima oară în ultimele cincisprezece zile era sigură că așa va fi.

Sandra intrase acum în sala de așteptare. Aștepta, împreună cu ceilalți pasageri, să fie chemată să urce la bordul avionului. Era posibil să mai dureze ceva timp, dar îi era total indiferent. Se simțea bine acolo, așezată confortabil, fără să fie nevoită să vorbească, nici să citească, nici măcar să gândească. Din când în când își repeta cu convingere: „Mă voi face bine, știu sigur, mă voi face bine.“

*
* *

Sandra Pendlebury era infirmieră calificată. Fusese interesată întotdeauna mai mult de aspectul social al meseriei ei. Născută și crescută într-un orășel din Noua Galie de Sud, se stabilise la Sydney, după ce-și terminase studiile. Avusese norocul de a găsi aici un post de conducere într-un cămin pentru femei din centrul orașului, având casă și masă asigurată în incinta acestuia.

Se dedicase cu pasiune muncii aceleia care i se potrivea de minune și care s-a dovedit până la urmă a fi un post de asistentă socială. Își dorise întotdeauna să-i ajute pe oamenii din jurul ei, atât moral, cât și fizic.

Era foarte mult de muncă. Un mare număr din femeile adăpostite în cămin fuseseră tratate cu brutalitate, adesea chiar ani în șir, înainte ca acestea să se hotărască să-și părăsească soții. A le ajuta să-și revină afectiv și a le insufla curajul de a o lua de la capăt era o sarcină foarte stimulativă.

Bineînțeles că la cămin era lipsă de personal. Sandra era singura salariată a acestuia. Echipa de voluntari cu jumătate de normă care o ajuta era insuficientă, deși era competentă și devotată. Foarte curând, Sandra ajunse să muncească și optzeci de ore pe săptămână...

De fapt, ajunsese să nu mai facă diferența între orele de muncă și cele libere. Atunci când nu se afla la cămin, cumpăra haine pentru copii, se ducea la spital să viziteze vreo biată femeie bătută de un soț alcoolic sau să ceară un sfat unui avocat pentru o nefericită care voia să divorțeze.

Sandra se culca întotdeauna ultima și nu de puține ori era trezită în zori de soneria telefonului, la capătul celălalt al firului aflându-se vreun soț ametit de băutură.

Mânca atunci când apuca, sau, cel mai adesea, sărea peste mese.

Văzând cum stătea situația, prietenii o sfătuiseră în mai multe rânduri să părăsească postul acela atât de greu, sau măcar să-și ia o vacanță mai lungă.

– E imposibil, protesta ea. Sunt martor în procesul doamnei Raby săptămâna viitoare și, din nefericire, grupul meu de asistenți săptămâna asta este împuținat din cauza gripei...

Nici măcar nu-și dădea seama că și rezervele ei de energie erau pe sfârșite...

Cu cincisprezece zile în urmă, prietena ei Christine o forțase pur și simplu să vină să-și petreacă noaptea la ea.

– O să-ți gătesc ceva bun și după aceea te vei uita puțin la televizor și te vei duce la culcare devreme. În felul acesta, o să fii în formă la procesul doamnei Raby. De când n-ai mai petrecut o seară în afara căminului?

– Ăă... cred că de șapte sau opt săptămâni, dar...

– Există vreun voluntar care să stea de gardă în noaptea asta?

– Da, dar aș fi vrut să mă văd cu o tânără care vrea să încerce a doua oară să-și reia viața comună cu soțul ei și...

– Dar poate să vorbească și cu altcineva, nu?

– Da, dar...

– Nu, Sandra. Nu mai ține cu nici un „dar"!

Acasă la Christine, Sandra se prăbușise într-un fotoliu, simțindu-se atât de extenuată, încât nu reuși să ia nici măcar o

îmbucătură din mâncarea pregătită de prietena ei. La ora nouă se dusese la culcare mergând împleticit. Atunci când Christine venise s-o trezească a doua zi, așa cum promisese, o găsise într-o stare jalnică.

– Nu pot să mă scol, Christine. Am încercat, dar mi-e imposibil...

Lacrimi mari de neputință i se rostogoleau pe obrajii palizi. Avea impresia că nu va putea mișca nici un deget.

O simplă privire aruncată Sandrei o lămuri repede pe Christine.

– Rămâi în pat, așa e cel mai bine. Anunț eu căminul și-l sun pe doctorul James.

– Dar nu sunt bolnavă! exclamă Sandra. Doar că nu mă pot ridica din pat.

– Vom vedea ce va spune medicul. Până atunci, îți voi aduce micul dejun.

– Nu mi-e foame.

Sandra nu va uita niciodată amorțeala aceea care-i făceau picioarele grele ca plumbul și-i crea o stare de proastă dispoziție.

Doctorului nu-i trebuise mult ca să-i pună diagonosticul.

– A fost de-ajuns să scapi pentru puțină veme de tensiunea nervoasă care te ținea în picioare pentru ca trupul tău să nu mai vrea să asculte de nimic. Noaptea de odihnă a accelerat acest proces, dar, mai devreme sau mai târziu, prăbușirea s-ar fi produs oricum.

– Când mă voi putea întoarce la serviciu? Săptămâna viitoare? întrebă ea dându-și seama de zădărnicia vorbelor ei.

– Tare mi-e teamă că problema nu se poate rezolva doar în câteva zile. Te surmenezi de luni de zile. Ai nevoie de câteva săptămâni de repaus total, într-un mediu total diferit. Ai pur și simplu o depresie nervoasă. Așa se întâmplă atunci când vrei să faci prea multe odată. Sindromul acesta se întâlnește foarte adesea la mulți lucrători sociali pe care devotamentul lor pentru ceilalți oameni îi determină să se neglijeze total. Nu este vorba despre vreo slăbiciune specifică organismului tău, dar nimeni nu poate avea multă vreme un asemenea stil de viață fără să aibă de suferit o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp.

– Ce o sfătuiți, domnule doctor? îl întrebă Christine, care ascultase cu atenție mărită explicațiile acestuia.

– Ar putea să rămână la tine o săptămână? În starea în care se află, n-o prea văd făcând drumul până la părinții ei.

– Sigur că da. Sandra, vrei să rămâi aici?

În loc de răspuns, fata făcu un semn afirmativ din cap.

– Domnișoară Pendlebury, atunci când te vei simți ceva mai bine, te sfătuiesc să pleci cât mai departe de aici...

– Nu prea înțeleg...

– Știu un loc situat în Noua Caledonie care este un adevărat paradis tropical și are condiții de hotel. De fapt, acest centru este destinat convalescenților. E o casă de odihnă cu atmosferă calmă și relaxantă.

– Mie mi se pare perfect, domnule doctor! exclamă Christine cu entuziasm. Ce părere ai, Sandra?

Extenuată, Sandra nu reuși să facă decât o grimasă care putea fi luată drept aprobare.

– Nu e nevoie să ne grăbim, spuse medicul, înțelegător. Deocamdată, singurul lucru pe care ți-l cer este să stai în pat.

Sandra nu fu greu de convins. De fapt, nici n-ar fi putut să se dea jos din pat. Timp de o săptămână nu se văzu decât cu prietena ei, Christine. Amabilă și plină de solicitudine, aceasta știa să păstreze în jurul bolnavei liniștea necesară restabilirii. La cererea Sandrei, așteptă câteva zile până să-i anunțe pe părinții ei. Atunci când sosiră, se înspăimântară de felul cum arăta fiica lor. Insistară să urmeze sfatul doctorului James și să plece la Insula Thérèse ca să se odihnească. În cele din urmă, Sandra cedă în fața argumentelor lor. În definitiv, poate că s-ar simți mai bine printre străini decât în sânul propriei familii.

– Bine, spuse ea. Mă voi duce în locul acela pentru patru săptămâni, dar țin neapărat să-mi plătesc singură sejurul, mai ales că am niște economii...

După ce luă această hotărâre, evenimentele se derulară cu o rapiditate uimitoare. Domnul Pendlebury fu nevoit să se întoarcă acasă ca să se ocupe de crescătoria lui de oi. Doamna Pendlebury și Christine se ocupară de toate pregătirile pentru plecarea în călătorie.

Astfel că, peste două săptămâni, Sandra pleca pentru prima oară în viața ei în străinătae.

„Cred că de fapt mă bucur de plecarea asta“, își spunea ea mirată.

La difuzoarele aeroportuluui fu anunțată cursa ei. Se ridică din fotoliu și peste zece minute era instalată lângă un hublou în cabina cu aer condiționat a avionului.

„Noua Caledonie! se gândi ea, ușor înfiorată. E aproape la fel de depărtată de Australia ca și Noua Zeelandă și cu toate astea mulți oameni nu auziseră niciodată de insula aceea de trei sute șaizeci de ori mai mică decât țara mea... Un punct în imensitatea oceanului..."

Mama ei îi dăduse o carte despre acea insulă coralieră care făcea parte din Teritoriile Franceze de Peste Mări... O răsfoise și rămăsese cu impresia unui loc luminos ai cărui locuitori purtau îmbrăcăminte în culori vii. Poate că spre sfârșitul sejurului va reuși să facă și ea un pic de turism prin insula aceea de vis...

În clipa aceea, lângă ea se așeză o femeie. Foarte brunetă, era îmbrăcată elegant într-un taior din mătase naturală care probabil fusese cumpărat dintr-un magazin de lux.

Sandra trase imediat concluzia că individa trebuia să fie franțuzoaică, de aceea fu mirată s-o audă cerând niște reviste stewardesei în limba engleză, cu o voce autoritară și un pronunțat accent australian.

– Sper că aveți și altele mai bune, spuse pasagera cu un aer disprețuitor.

Vizibil extenuată, tânăra trebui să meargă să-i caute trei jurnale de modă foarte recente, în locul revistelor săptămânale pe care i le oferise mai înainte.

Sandra fu șocată mai ales de tonul pe care-l folosise tovarășa ei de călătorie. Ei nici măcar nu i-ar fi trăsnit prin cap să deranjeze un membru al personalului pentru a cere ziare sau o pernă suplimentară, așa cum făceau mai toți pasagerii.

„Îmi pare bine că nu sunt atât de arogantă ca vecina mea de scaun, își spuse ea zâmbind amical stewardesei. În definitiv, nu suntem la clasa întâi!"

Necunoscuta nu-i era prea simpatică. Probabil că acest sentiment era reciproc, pentru că tânăra se cufundă în lectura revistelor, fără să-i adreseze vreun cuvânt sau vreo privire Sandrei.

Avionul se găsea de multă vreme deasupra Pacificului, când li se servi masa. Sandra visa privind sclipirile de diamant ale oceanului de sub ea, printre norișorii pufoși. Când văzu tava plină cu mâncare pe care i-o întindea stewardesa, îi veni apă în gură. Era minunată senzația aceea de foame! De foarte multă vreme se mulțumea să ciugulească câte ceva, la întâmplare...

– De data asta pare ceva comestibil observă vecina ei. Nu vi se pare?

– N-am termen de comparație, pentru că e prima oară când călătoresc cu avionul, dar sunt și eu de aceeași părere. Mâncarea este foarte apetisantă.

Conversația se opri aici. După ce mâncă totul cu poftă, Sandra adormi și se trezi numai atunci când stewardesa o scutură de umăr.

– Îmi pare rău că vă deranjez. Trebuie să vă îndreptați scaunul și să vă puneți centura de siguranță. Vom ateriza curând.

Încă ametită, Sandra se uită prin hublou. Într-adevăr, ajunseseră pe aeroportul din La Tontouta, situat între marea albastră și creasta unui munte care se ghicea în spatele perdelei de ceață.

Deodată, tânăra nu mai văzu decât beton în jurul ei. Se produse un mic șoc și se lăsară încet pe pistă.

În timpul aterizării, vecina ei răsfoia nepăsătoare paginile revistei, da atunci când avionul începu să ruleze pe pistă spre

aeroport, puse revista în buzunarul scaunului, își luă luxoasa geantă de voiaj din piele naturală și ieși grăbită pe coridorul central al avionului.

Sandra preferă să aștepte până se va termina cu înghesuiala de la ieșire. Nu se simțea bine la gândul că va fi împinsă din toate părțile de ceilalți pasageri. Atunci când nu mai rămase nimeni în avion, își adună lucrurile și coborî încet pasarela.

Sandra avu impresia că intră într-o baie călduță. Atmosfera era umedă, iar betonul îi ardea tălpile. Respira cu destulă greutate.

În interiorul clădirii, era doar un pic mai răcoare, deși aerul condiționat funcționa din plin. Difuzoarele răspândeau informații în limba franceză, pentru ca mai apoi să fie reluate într-o engleză cu un puternic accent francez. Bagajele se ciocneau cu zgomot în cărucioare și sala era plină ochi de lume.

Tânăra simți că i se pune din nou un nod în gât din cauza unei cumplite senzații de spaimă. Dumnezeule, va trebui să se strecoare prin mulțimea aceea indiferentă, dacă nu chiar ostilă, să treacă prin vamă... și să găsească drumul spre Insula Thérèse! Nici măcar nu știa limba franceză!

„Să mă așez undeva ca să mă calmez", își spuse ea.

Nu se mai putea ține pe picioare. Scurtul drum cu avionul fusese de-ajuns s-o extenueze moral și fizic.

– Ar fi trebuit să mă aștepte cineva, se gândi ea. De ce oare nu se mai aflau și alți bolnavi în avion?

După ce se așeză, Sandra respiră rar și regulat pentru a-și calma bătăile dezordonate ale inimii. Apoi se duse să-și recupereze geamantanul și să-și facă vama.

Mulțimea începuse să se mai risipească. Majoritate călătorilor erau așteptați de cineva. Alții luaseră loc în autobuzul care urma să-i ducă în centrul orașului sau direct la hotelul lor. Sandra nu vedea vreun șofer de firmă sau de microbuz care să pară a fi venit în întâmpinarea ei. Nu fusese lăsat nici un mesaj pentru ea.

„Evident, aș putea să iau autobuzul împreună cu ceilalți. Aș ajunge în centrul orașului Nouméa și după aceea...", își spuse ea.

Și după aceea, ce? Habar n-avea unde se putea găsi acea faimoasă „Insulă Thérèse". Fusese prea obosită ca să se ocupe de problemele călătoriei și să se intereseze de punctul de destinație. Îi trecuseră pe lângă ureche vorbele prin care doctorul James lăuda binefacerile acelui port de vis.

S-ar fi putut găsi la mulți kilometri depărtare de Nouméa... sau pe coasta de est... și probabil că pe insulă nu se putea ajunge decât cu vaporul...

Aruncă o privire în jurul ei. Nimeni nu părea să aștepte pe cineva... cu excepția vecinei ei de scaun din avion. După graba cu care se pregătise să iasă din avion, Sandra își închipuise că era așteptată. Dar tânăra se găsea și acum acolo și era vizibil enervată. Se uita mereu la ceasul cu brățară de aur de la mână.

Sandra o văzu îndreptându-se spre biroul de informații și întrebând ceva într-o franceză foarte fluentă. Funcționara clătină din cap cu un aer nedumerit și nerăbdarea tinerei se accentuă.

Dar măcar ea știa limba franceză... Cunoștea oare zona? Nu va refuza s-o ajute pe Sandra. „Dacă aș reuși să aflu cum se ajunge pe Insula Thérèse sau măcar dacă trebuie să iau autobuzul spre Nouméa, aș fi salvată", își spuse ea.

Se apropie de necunoscută, care părea foarte prost dispusă.

– Vă rog să mă scuzați, madame. Vă pot cere să-mi faceți un serviciu? Credeam că va veni cineva să mă aștepte la aeroport, dar nu văd pe nimeni. Ați putea să-mi spuneți cum...

– Julian! exclamă tânăra, lăsând-o pe Sandra cu propoziția neterminată. Te aștept de un secol! N-ai putut să-l trimiți pe Henri? Sau măcar să-mi lași un mesaj? Câtă lipsă de respect!

– Fiona!

Bărbatul care se apropia de necunoscută nu se lăsă impresionat de explozia ei de furie. O strânse câteva clipe în brațe și continuă:

– M-am dus să mă întâlnesc cu un prieten la Bouloupari și la întoarcere am văzut un accident. Nu era grav, dar nu puteam să nu opresc pentru a-mi oferi ajutorul.

– Oh, voi, medicii! Sunteți mereu la dispoziția omenirii aflate în suferință!

– Oricum, trebuie să recunoști că nu aștepți de mult! Avionul trebuia să sosească la două și acum este doar două și jumătate. Să nu exagerăm! Ascultă-mă pe mine, exagerarea duce la neîndeplinirea scopurilor pe care ți le-ai propus.

Fiona își stăpâni o ușoară grimasă. Sandra se întrebă ce legătura era între ea și bărbatul acela înalt și frumos, cu fața energică ce exprima inteligență și bunătate. Erau căsătoriți sau doar logodiți? Tânăra purta un inel la mâna dreaptă, dar pe cea stângă n-avea nimic.

Sandra începea să se simtă jenată de faptul că se afla atât de aproape de perechea aceea atât de ciudată. Era destul de dificil să încerce să plece trecând neobservată. Și în plus, acum

se găsea în aceeași situație ca mai devreme. Dacă tânăra aceea ar vrea doar să-i ofere o informație...

– Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă. Nu sunt de pe aici și nu știu deloc cum...

Fiona se întoarse brusc spre ea.

– Oriunde ați vrea să mergeți, trebuie să luați autobuzul spre Nouméa. De altfel, există aici un birou de informații care mi se pare cel mai indicat să...

– Da, dar problema e că... nu vorbesc limba franceză...

– Dar ei vorbesc engleza. Regiunea asta turistică este plină de australieni.

– Oh, așa este! Trebuia să-mi închipui! Vă rog să mă scuzați.

Sandra se aplecă să-și ia geamantanul de jos. Necunoscuta avea dreptate. Funcționarii știau de bună seamă limba engleză. Îi va întreba pe ei. Dar, Dumnezeule, ce greu era gemantanul ăsta! Și de ce își simțea dintr-o dată picioarele moi?

– Se simte rău! exclamă medicul sprijinind-o cu brațul lui puternic.

– Nu, nu, n-am nimic...

Avusese o amețeală trecătoare, dar tânăra era totuși bucuroasă că putuse să se sprijine de cineva...

– Ați face mai bine să vă duceți și să luați un loc în autobuzul care așteaptă afară, îi sugeră Fiona cu un aer supărat. După ce veți sta jos, o să vă simțiți mai bine.

– Nu fi ridicolă, Fiona! se revoltă însoțitorul ei. Doamna nu e în stare să călătorească singură. O vom duce noi acasă.

– Nu, o să mă descurc, protestă Sandra care n-avea deloc intenția de a-i deranja pe cei doi străini.

– Nici nu vreau să aud! Unde vreți să mergeți?

– În Insula Thérèse, spuse fata stânjenită, dar...

– În Insula Thérèse! Dar asta înseamnă că sunteți o pacientă!

– Dacă așa stau lucrurile, interveni Fiona, Henri ar fi trebuit să vină s-o ia de la aeroport...

– Da, dar după câte vezi, n-a venit. Probabil că a intervenit ceva, o pană de cauciuc, de exemplu. Asta trebuie să fie explicația.

Se întoarse spre Sandra și adăugă:

– Vă ducem noi.

Sandra ascultase schimbul de replici cu uimire.

– Cunoașteți Insula Thérèse? Întâmplător, nu cumva sunteți...

– Da, sunt doctorul Mansfield, Julian Mansfield, directorul casei de odihnă. Și dânsa este... domnișoara Fiona Drake.

– Mă numesc Sandra Pendlebury.

Fiona Drake o salută cu răceală, privind-o cu o expresie curioasă care Sandrei i se păru a semăna cu repulsia.

„Mă disprețuiește pentru că sunt bolnavă, își spuse ea. Probabil că pentru ea boala e un lucru rușinos“.

Dar nu mai avu timp să tragă și alte concluzii. Doctorul Mansfield îi luă geamantanul și geanta și o porni spre parcare.

– Julian! îl strigă Fiona pe un ton imperativ. Lucrurile mele nu le iei?

– N-am patru mâini, draga mea! o ironiză Julian. Domnișoara Pendlebury e bolnavă, e normal ca eu să-i iau

bagajele și tu să le cari pe ale tale. Dar dacă vrei să procedăm altfel, poți să mă aștepți aici până când o să mă întorc să vă conduc pe amândouă la mașină.

Această propunere însă nu intra în vederile Fionei.

– Domnișoară Pendlebury, ești amabilă să ai grijă de bagajele mele? Mă duc cu Julian.

Cu un gest familiar, îl luă de braț pe medic și în timp ce se îndepărtau, Sandra o auzi clar pe tânără rostind următoarele cuvinte:

– Chiar trebuie s-o luăm cu noi, iubitule? Așteptam vizita asta cu cea mai mare nerăbdare și acum văd că totul se duce de râpă din cauza uneia din bolnavele tale oribile!

Inima Sandrei parcă se opri în loc. Își făcuse deja o dușmancă și, culmea ghinionului, acea individă mergea și ea tot în Insula Thérèse, locul în care sperase să găsească o oază de liniște.

Capitolul 2

– Insula Thérèse este chiar o insulă, așa cum o arată numele? întrebă deodată Sandra.

Mergeau de aproape o jumătate de oră printre niște pâlcuri de case despărțite între ele prin câmpuri cu igname, taros și manioc. Aerul furios al Fionei făcea ca în mașină să domnească o atmosferă apăsătoare care-i devenise Sandrei de nesuportat.

– Evident că nu! îi răspunse Fiona râzând ironic.

– Mie întrebarea mi se pare foarte îndreptățită, spuse Julian cu calm. Insula Thérèse nu este de fapt o insulă, domnișoară Pendlebury. Odinioară era o plantație care aparținea unui francez. O numise așa după numele soției lui. Cuvântul insulă are în acest caz un sens metaforic. El exprimă foarte bine izolarea și liniștea idilice ale locului. Oaspeții...

– Vrei să spui bolnavii, i-o reteză Fiona.

– Pentru mine, cei doi termeni au aceeași semnificație, continuă Julian. În același timp, ne aflăm și foarte aproape de Nouméa, ceea ce le permite să practice turismul și să facă și

cumpărături. De altfel, urmează să trecem prin centrul acestuia peste puțin timp. Voi opri pentru câteva minute ca să cumpăr ceva.

– Voi profita probabil și eu de această posibilitate, spuse Sandra. La început îmi voi menaja un pic forțele, dar după aceea...

– Mi se pare că urmează să stai patru săptămâni, spuse doctorul Mansfield.

– Da. Pare că e mult, dar voiam să fiu sigură...

– Te rog, să nu vorbim azi despre boală. Vom vedea mâine despre ce este vorba. Mai bine admiră peisajul. Nu-i așa că marea asta de culoare indigo, aproape violetă, de dincolo de bariera aurie a recifului e superbă?

Conversația luă sfârșit. Doctorul Mansfield se arătase ciudat de laconic. Probabil că, din respect pentru Fiona, prefera să nu insiste asupra unui subiect care era evident că acesteia îi repugnă.

Făceau impesia că sunt o pereche nepotrivită. Nu era deloc ușor pentru un medic să aibă o soție sau o logodnică interesată numai de viața lui profesională. Fiona locuia oare la Insula Thérèse sau se afla acolo în vizită? Dacă locuia în Australia, ce căuta aici? Și dacă rămânea în Noua Caledonie, lucra la Nouméa sau n-avea nici o ocupație?

Tânăra se întreba care erau legăturile care-i uneau pe medicul atletic care părea dinamic și sănătos și pe Fiona cu silueta zveltă și pielea bronzată?

Pe lângă femeia aceea frumoasă, Sandra se simțea îngrozitor de stângace. Rochița ei din stambă înflorată îi ascundea cu greutate slăbiciunea exagerată a trupului.

Bineînțeles că, de luni de zile, nu apucase nici un minut să se expună la soare și de aceea avea pielea albă ca laptele. Sub ochi avea niște cearcăne adânci, iar părul, care de obicei era mătăsos și cu reflexe aurii, îi atârna jalnic pe umeri în șuvițe lipsite de strălucire.

De ce se mai mira atunci de repulsia abia reținută pe care o manifesta Fiona față de ea? Oare cele patru săptămâni de convalescență îi vor fi de-ajuns ca să-și recapete frumusețea și înfățișarea plăcută de odinioară? Oboseala și disperarea amenințau s-o copleșească. Oare nu făcuse o greșeală venind aici? Nu s-ar fi însănătoșit mai ușor la părinții ei, care locuiau în orășelul Dubbo?

Se apropiau de Nouméa. Medicul îi arăta aspectele interesante precum uzina de nichel, din coșurile căreia ieșeau fuioare de fum gălbui, biserica polineziană, golfurile mici rezervate navelor de croazieră și vasele de pescuit pictate în culori țipătoare. Sandra fu cucerită imediat de orașul acela liniștit, așezat într-o radă de o strălucire orbitoare.

În Piața Cocotierilor, umbrită de palmieri și arbori cu flori roșii, exista un contrast uriaș între locuințele vechi, atinse de patina timpului, și magazinele moderne. Pe străzi se înghesuia o mulțime pestriță de neo-caledonieni de rasă albă, indigeni, melanezieni sau polinezieni, metiși sau turiști îmbrăcați sumar.

– Ce mult îmi plac rochiile pe care le poartă melanezienele! exclamă Sandra. Credeți că aș putea să cumpăr și eu așa ceva?

– Ce rochii? Unde? se interesă imediat Fiona.

– Aceea multicoloră și plină de volănașe...

– Oh, te referi la ținuta „popineelor“, exclamă cu ironie Fiona. Nici unei europence nu i-ar trece prin cap să se împopoțoneze în halul ăsta!

– Mie mi se par foarte frumoase, se încăpățână Sandra. Și pe căldura asta probabil că sunt mult mai plăcute la purtat decât hainele noastre strânse pe corp.

– Ei bine, draga mea, n-ai decât să-ți cumperi, dacă așa îți poftește inima, dar tare mi-e teamă că n-o să-ți vină bine. Așteaptă mai întâi să pui pe tine câteva kilograme.

Sandra se făcu stacojie la față și amuți. Era clar că Fiona Drake nu-și alegea cuvintele! Lipsa ei de politețe aducea foarte mult a bădărănie. Nu fără plăcere, tânăra surprinse privirea încărcată de reproșuri pe care doctorul Mansfield i-o aruncă vecinei ei. Era convinsă de faptul că și el considera că individa mersese deja prea departe.

Restul drumului îl parcurseră într-o tăcere încordată. Sandra era pe jumătate adormită atunci când Citroenul alb al doctorului Mansfield frână în fața unei impozante clădiri de culoare bej deschis, construită probabil pe la începutul secolului.

– Iată „Insula Thérèse“, anunță doctorul cu o evidentă mândrie în glas.

Pare că iubește locul ăsta, își spuse Sandra mirată. O fi chiar el proprietarul?

– E magnific! exclamă ea în timp ce el o ajuta să coboare din mașină.

Un tânăr tahitian cu pielea destul de albă, părul drept și nasul turtit se grăbi să le iasă în întâmpinare.

– Ah, Henri! spuse doctorul Mansfield cu asprime în glas. Ce s-a întâmplat?

– Mii de scuze, domnule, începu șoferul în franceză, după care continuă într-o engleză cam stâlcită. Autobuzul a rămas în pană la Nouméa. Din cauza asta n-am putut să mă duc s-o iau pe domnișoara. Îmi pare rău, mai adăugă el întorcându-se spre Sandra, cu atât mai mult cu cât n-am reușit să vă anunț...

– N-am putea totuși să intrăm înăuntru? sugeră Fiona, nerăbdătoare. O să lămuriți problema asta ceva mai târziu.

– Bineînțeles, aprobă Julian. Nu-ți face griji, Henri. Nu ești vinovat cu nimic. Din fericire, am fost eu la aeroport s-o iau pe domnișoara Drake. Lucrurile s-au aranjat foarte bine. Ești drăguț să iei tu bagajele?

Puțin mai liniștit, Henri scoase geamantanele din portbagaj.

– Domnișoara Drake va sta în camera ei obișnuită, continuă medicul. Numărul aceleia în care va locui domnișoara Pendlebury îl vei găsi la birou.

Se întoarse spre Sandra și adăugă:

– Urmează-l pe Henri, domnișoară. El se va ocupa de instalarea dumitale. Acum te sfătuiesc, sau mai bine spus, îți ordon să dormi până la masa de seară. Călătoria asta te-a obosit foarte mult. Un membru al personalului te va trezi la momentul potrivit.

Sandra îl urmă pe Henri fără să protesteze. Abia terminaseră de traversat holul, că cel puțin trei persoane îl și întrebaseră pe șofer:

– Doctorul Mansfield s-a întors?

Era evident că medicul părea de neînlocuit în casă. Oare Fiona nu suferea din cauză că vedea cum logodnicul ei era tracasat permanent de întrebările enervante ale pacienților?

Camera fetei era luminoasă și confortabilă. Cinci minute mai târziu, stătea ghemuită sub cearșafurile unui pat uriaș și moale. Cineva ciocăni ușor în ușă și o făcu să tresară din somn.

– Domnișoara Pendlebury? spuse vocea unei tinere.

– D... da...

– V-ați trezit? Masa va fi servită peste o jumătate de oră.

– Vă mulțumesc foarte mult.

Sandra făcu rapid un duș în mica baie de alături. Se simțea înviorată, deși încă era conștientă de oboseala intensă care-i moleșea forțele. Ca și în avion, descoperi cu plăcere că-i era foame.

Sala de mese se găsea într-o aripă recent adăugată clădirii. Prin ferestrele uriașe, putea admira priveliștea oferită de plajă și Marea Barieră de Corali.

Atunci când sosise, nu-și dăduse seama de apropierea oceanului. Ce tentantă era plaja mărginită de cocotieri care coborau până pe mal și valurile lenește care-și dădeau obștescul sfârșit pe nisipul aproape alb!

Ferestrele dădeau spre o terasă acoperită pe care se găseau împrăștiate mese, fotolii și plante așezate în ghivece uriașe.

Dat fiind că stătea nehotărâtă în pragul ușii, o tânără blondă îmbrăcată în uniformă de infirmieră verde-deschis veni la ea.

– Sunteți cumva domnișoara Pendlebury? Eu mă voi ocupa de dumneavoastră. Veniți cu mine.

– Mulțumesc.

– Am auzit că sunteți infirmieră, ca și mine, continuă tânăra.

– Da, dar în momentul ăsta nu prea știu unde și când îmi voi mai găsi de lucru.

– Toate lucrurile la timpul lor, îi răspunse cealaltă cu un zâmbet amabil, făcându-i semn spre o masă de șase persoane încă neocupate de nimeni. Atunci când vă veți simți mai bine, vă veți gândi la acest subiect cu mintea odihnită. Timpul rezolvă totul, o să vedeți. Oh! Am uitat să mă prezint! Sunt Nancy Clift. Spune-mi pe numele mic, o să fie mai puțin protocolar.

– Am înțeles, Nancy, cu condiția să-mi spui și tu Sandra.

– Bine.

Sala începea să se umple. O angajată le aduse o delicioasă supă rece din roșii și castraveți. Nancy observă că Sandra se uita din când în când prin sală, căutând parcă pe cineva.

– Nu toți iau masa aici, preciză însoțitoarea ei. Din diferite motive, unii bolnavi preferă să fie serviți în camera lor. Mâncarea li se trimite sus ceva mai devreme, pentru a se simplifica lucrurile în bucătărie. Doctorul Mansfield nu ți-a propus să procedezi și tu la fel?

– Nu...

– Probabil s-a gândit că ar fi mai bine pentru tine să cobori aici ca să vezi dacă atmosfera din sala de mese îți place sau nu. Personalul mănâncă întotdeauna aici. Fiecare răspunde de câte o masă. Mă bucur că mănânci la masa mea. Cât stai aici?

– Patru săptămâni, dar aș putea să mai prelungesc sejurul dacă va fi necesar, sau dimpotrivă, să plec mai devreme, în cazul în care mă voi simți complet refăcută...

– Să nu faci așa ceva! Mulți convalescenți procedează așa și după aceea regretă amarnic. De parcă oamenilor le-ar fi rușine că se află aici la tratament...

– Așa este, recunoscu Sandra. Am un sentiment de culpabilitate de care nu reușesc să scap.

– Unii își închipuie că depresia nervoasă este un defect, chiar dacă este poate provocată de surmenaj, și că nu ai dreptul să pierzi prea mult timp ca să te vindeci... E de-a dreptul stupid!

– Dar așa stau lucrurile și nu poți să schimbi nimic în privința asta! Chiar în urmă cu câteva ore, cineva a reușit să mă facă să am complexe de inferioritate pentru că sunt bolnavă!

– Pun pariu că este vorba despre domnișoara Drake.

– Cum ai ghicit?

– Așa se poartă ea cu bolnavii. Nu se poate stăpâni, dar atunci când este și doctorul Mansfield prin preajmă se controlează ceva mai mult... Ai venit cu ei de la Tontouta?

– Da. Am stat lângă domnișoara Drake în avion, fără să știu că mergem în același loc. Vine des pe aici?

– Este a treia vizită în optsprezece luni de când sunt eu aici. Cele două sejururi anterioare au durat două săptămâni. Am auzit că de data asta și-a propus să stea două luni. Mă întreb cum reușește să obțină atâta concediu.

– Oh... lucrează undeva?

– Da. Într-o mare agenție de publicitate din Sydney. Nu știu cu ce se ocupă acolo, dar pare că este foarte bine plătită.

– Nu s-ar zice că ții prea tare la ea...

Sandra se simțea ușor jenată de faptul că punea niște întrebări indiscrete, dar era evident că interlocutoarea ei abia aștepta să-i vorbească. În plus, fără să-și dea prea bine seama de ce, tânăra voia să afle mai multe despre logodnica medicului.

– Ca să-ți spun drept, nu pot s-o sufăr. Și nu sunt o excepție în privința asta. Toți membrii personalului medical îți vor spune la fel, evident, cu excepția doctorului Mansfield.

Sandra dădu din cap fără să spună nimic. Avea și remușcări din cauză că o antipatizase încă din primul moment pe Fiona, dar era și bucuroasă să constate că nu era singura care gândea ca ea.

– Avem motive întemeiate să nu ne placă de ea, continuă Nancy, care observase aerul gânditor al fetei. Nu e vorba de rea-credință din partea voastră, te rog să mă crezi, dar prezența ei creează o atmosferă tensionată în rândurile bolnavilor. În fața doctorului Mansfield are grijă să-și ascundă adevăratele gânduri și el este atât de îndrăgostit, încât nu-și dă seama ce vrea ea de fapt.

– Și ce vrea?

– Să determine închiderea acestei case de odihnă după ce se vor căsători. Cel puțin așa credem noi. Ar vrea să construiască aici un hotel de lux și ea să facă pe stăpâna.

În acel moment, se auzi un râs cristalin și în sala de mese își făcu apariția Fiona, agățată de brațul lui Julian, pe care-l privea cu adorație. Se așezară la o măsuță aflată în apropierea celei a Sandrei.

– În general, el stă la una din mesele pacienților, îi șopti Nancy, și atunci ne certăm care din noi să stea cu el, pentru că este foarte simpatic. Dar atunci când este ea aici, rămân numai ei doi la masă și nu vorbesc cu nimeni.

– Probabil că este foarte îndrăgostit, observă Sandra cu o ușoară strângere de inimă.

– Cu siguranță... dar nu reușesc să înțeleg de ce!

Terminaseră de mâncat supa. În momentul în care le fu adus felul doi, la masa lor sosi o pereche între două vârste pe care Nancy o salută în franceză.

– Știi limba franceză, Sandra?

– Din păcate, numai câteva cuvinte.

– Nu-ți face griji. Așa eram și eu la început, dar după aceea am învățat să mă descurc. De fapt, majoritatea clienților noștri sunt australieni și neo-zeelandezi. Voi face prezentările în engleză. Dați-mi voie să v-o prezint pe Sandra Pendlebury, din Sydney. Domnul și doamna Decaux din Orleans, Franța.

– Îmi pare bine, șopti doamna Decaux.

– Mai stăm aici încă o săptămână, domnișoară, și vom fi încântați să vă ținem companie în restul sejurului nostru.

– Și eu voi fi la fel de încântată, îi asigură Sandra.

Aruncându-le o privire profesionistă, observase burtica domnului Decaux, care contrasta cu fața lui descărnată și ușor flască. Soția lui supraveghea cantitatea de unt pe care acesta o punea pe cartofii copți. Atunci când fu servit vinul alb și rece la delicosul pește la grătar, domnul Decaux trebui să se mulțumească, oftând, cu un pahar de apă minerală. Probabil că se refăcea după o criză cardiacă, își spuse tânăra.

Brusc, își dădu seama că era diferită de toți ceilalți bolnavi și se identifica mai degrabă cu Nancy Clift. Trebuia să-și vină în fire. Aici, era bolnavă ca și ceilalți. Trebuia să se relaxeze și să-și vadă de propriile probleme.

După ce aruncă o privire îndurerată brațelor ei slăbănoage, se uită la Fiona Drake, ale cărei curbe armonioase erau aproape perfecte. Fusese pe puncul de a-și lăsa farfuria pe

jumătate plină... dar, fascinată de ce avea în fața ochilor, înfulecă peștele până la ultima îmbucătură și făcu la fel și cu salata de fructe cu care se încheia masa.

– Te duci să te culci? o întrebă Nancy când o văzu că se ridică de pe scaun. Da, mi se pare normal. Trebuie să fii obosită după călătorie.

– O să mă duc, totuși, pentru câteva minute pe terasă, ca să iau puțin aer. Pot să ies prin ușile acelea din sticlă?

– Da, du-te, dar nu sta prea mult.

Era o modalitate subtilă de a i se aminti că nu era liberă să acționeze așa cum credea de cuviință și că alții erau cei care aveau dreptul să vegheze asupra sănătății ei.

După ce rămase singură la umbră, Sandra se simți mai bine. Regreta un pic că se lăsase antrenată în genul acesta de discuție cu infirmiera. Știa că era o bună confidentă, dar nu se afla aici decât ca să scape de tensiuni și probleme, nu să-și creeze altele.

În timp ce inspira briza ușoară venită din largul mării, văzu trecând un cuplu pe pajiștea de vizavi. Recunoscând vocile lui Julian și Fionei, se dădu un pas înapoi pentru a nu fi văzută, dar gestul ei fu inutil, deoarece logodnicii erau absorbiți de discuție. De altfel, dispărură curând în întunericul ce se lăsase.

Deodată, Sandra se simți dezamăgită de doctorul Mansfield, fără să-și dea seama de ce. Cum se făcea oare că bărbații ca el se îndrăgosteau de niște femei care nu-i meritau? De altfel, după cum aflase la cămin, și situația inversă era destul de frecventă... „Dumnezeule, ce prost a fost croită lumea asta!“, își spuse ea sfârșită de puteri.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, Sandra se trezi în zgomotul de veselă care venea din dreptul ușii ei. Era ora opt. Dormise unsprezece ore în șir. Incredibil.

– A sosit micul dejun, domnișoară, se auzi o voce cu un accent fanțuzesc foarte pronunțat. Pot să intru?

– Da, bineînțeles. Ce drăguț din partea ta că mi l-ai adus sus!

– Doctorul a spus că nu trebuie să coborâți de dimineață.

– Da?

– Și vă trimite acest mesaj.

După ce camerista plecă, Sandra luă de pe tavă un bilet împăturit în patru și citi: „Doctorul Mansfield îți dă întâlnire la ora nouă“ Semnat: M. Simmonds. Probabil era o secretar sau o infirmieră.

Tânăra mâncă apoi cu poftă, făcu un duș și-și puse o rochie de plajă din bumbac cu imprimeuri turcoaz și albe. Era încântătoare, dar oare nu-i accentua prea mult slăbiciunea trupului?

Ca să-și ascundă proasta dispoziție, Sandra se machie ușor, dar rezultatul nu fu pe măsura așteptărilor ei. Părul se încăpățâna să rămână lipit de pielea capului. Era de-a dreptul deprimant! Ce rost avea să-și dea atâta osteneală?

Deodată, își dădu seama că de fapt primirea disprețuitoare a Fionei Drake era cea care o stimula atât de mult. Privirea obraznică a unei femei frumoase și sănătoase, îndrăgostită și sigură pe ea... Într-adevăr, Fiona era superbă. Și ce dacă?... Să-i fie de bine...

Torturată de nevoia disperată de a apărea într-o cât mai favorabilă lumină în fața doctorului Mansfield, Sandra se agită atât de mult, încât, atunci când asistenta o introduse în cabinetul acestuia, era într-o stare de nervi îngrozitoare.

– Bună ziua, domnișoară Pendlebury.

Medicul ridică ochii din hârtii și-și trecu mâna peste frunte ca și când ar fi vrut să-și șteargă ridurile produse de nenumăratele lui griji. După ce-i spuse să se așeze într-un fotoliu confortabil, el continuă:

– Cum te mai simți astăzi?

– Foarte bine, mulțumesc.

În realitate, era departe de a se simți bine în rolul de pacientă!

– Vrei să vii pe terasă? îi propuse Julian, care-i remarcase starea febrilă. Aerul curat face parte din tratamentul pe care am de gând să ți-l prescriu.

Îi zâmbi cu căldură și ea făcu la fel, deși cam fără tragere de inimă.

– Ah, așa, deja e mai bine. Dacă ai ști cât de mult ți se luminează privirea atunci când zâmbești, ai face-o mai des!

Deschise ușa din sticlă care dădea pe terasă.

– Mă întorc imediat. Stai jos. O să-i spun lui Mary să ne aducă niște cafele.

Apăsă pe butonul unui mic interfon și dădu imediat comanda. Peste câteva secunde, stăteau unul în fața celuilalt în fotoliile albe, la umbra rară unui palimer.

– Așa... începu Julian, lăsându-se cu plăcere pe spătarul fotoliului, ca și cum s-ar fi bucurat de ocazia de a se relaxa.

În mod instinctiv, Sandra făcu la fel și se simți imediat mult mai bine.

– Știu că abia ai sosit, dar aș vrea să-ți aflu părerea despre Insula Thérèse, în calitate de bolnavă, bineînțeles...

– Ăă... păi... e un loc încântător... idilic... Mâncarea mi s-a părut excelentă...

De ce oare se simțea atât de stânjenită? De ce se apucase să-i dea asemenea răspunsuri banale? Ce-o să creadă despre ea? Era evident că aștepta altceva de la ea...

Spre marea ușurare a Sandrei, Mary Simmonds sosi cu cafeauna. După ce sorbi o înghițitură din băutura înmiresmată, Julian continuă:

– Ești infirmieră, domnișoară Pendlebury, așa că pot să-ți vorbesc pe șleau despre boala dumitale fără prea mult ocolișuri.

– Da, îmi pare rău, șopti repede Sandra. Nu știu de ce am...

– Nu-ți face griji, i-o reteză Julian râzând. Știu exact ce simți. E greu, nu-i așa, să te trezești brusc de partea cealalată a baricadei.

– Oh, da!

– E un lucru inevitabil pentru cei care practică meseria noastră. Doctorul James mi-a vorbit îndelung despre

împrejurările în care te-ai îmbolnăvit. Am destulă experiență ca să știu să citesc printre rânduri. De fapt, a fost gata-gata să mă îmbolnăvesc și eu de același gen de depresie.

– Da? exclamă Sandra, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Cum? Atletul acela frumos și atât de sigur pe forțele lui? Apoi Sandra își dădu seama că face aceeași greșeală Fiona și anume aceea de a confunda forța cu sănătatea și slăbiciunea cu boala.

– După ce am obținut diploma, continuă medicul, am lucrat ca generalist într-unul din cartierele cele mai defavorizate din Sydney. Eram copleșit de importanța sarcinii mele și, în plus, nu puteam să nu mă interesez de problemele afective ale bolnavilor mei, care nu știau cui să se mai adreseze. Surmenajul mă conducea încet dar sigur spre o depresie nervoasă, când o apendicită acută m-a doborât la pat, silindu-mă să mă odihnesc și să privesc altfel lucrurile.

Când văzu că Sandra nu spune nimic, continuă:

– Acum că ai aflat prin ce am trecut și eu, poate că îți va fi mai ușor să vorbești despre depresia ta. Primul lucru care trebuie făcut este să înveți să nu mai stai în defensivă.

– Dar n-am... protestă Sandra.

– Poate că o faci în mod inconștient, o opri el cu blândețe, dar așa stau de fapt lucrurile. Din păcate, e o capcană în care cad mulți oameni. Trebuie totuși să realizezi că o asemenea atitudine riscă să-ți frâneze vindecarea.

– Da... șopti Sandra, care se simțea încolțită.

Se lăsă tăcerea între ei. Ca să se mai liniștească, tânăra sorbi câteva înghițituri de cafea.

– Domnișoară Pendlebury, vreau să ajung la fondul problemei. Numai în felul acesta voi fi într-adevăr în măsură să te ajut. Rolul meu nu este numai acela de a-ți prescrie medicamente și un regim alimentar!

– Vă rog să mă scuzați că am devenit atât de reticentă, îngăimă Sandra. Continuați, domnule doctor.

– E evident că din pricina caracterului tău bun, ești tentată permanent să împărtășești necazurile celorlalți, să iei parte la suferințele lor, să vrei să ajuți cu orice preț. Nu mă înșel, nu-i așa? Bine. Nu trebuie să consideri cele patru săptămâni de odihnă ca pe o simplă pauză înainte să-ți reiei responsabilitățile obișnuite. În cazul în care vei proceda așa, peste puțin timp recidiva este asigurată. Dimpotrivă, ar trebui să folosești perioada asta de odihnă pentru a reflecta la viața ta, cu scopul ca acest accident să nu se mai producă niciodată.

– Dar cum...?

– Pe scurt, trebuie să înveți să te gândești la tine fără să te simți vinovată din cauza asta. La urma urmei, nu e absurd că te gândești întotdeauna în primul rând la alții? Dacă îți risipești energia la nesfârșit în beneficiul aproapelui tău, riști ca la un moment dat să nu mai ai nimic de dat.

– Da, așa este...

– Sunt convins că știi un principiu de bază, și anume acela că trebuie să-ți faci ordine mai întâi în casa ta și apoi în a altuia, spuse el zâmbind ușor.

– Aveți dreptate. Nici măcar nu mi-am dat seama că mașinăria începuse să se deregleze...

– Și cu toate astea, chiar așa stăteau lucrurile, deoarece ai ajuns să nu te mai intereseze propria sănătate.

Sandra clătină din cap și spuse cu pauze între cuvinte:

– Acum încep să înțeleg de ce mi-ați reproșat mai devreme că stau în defensivă... Așa este. Am remarcat acest comportament și la femeile de la cămin. Ele negau evidența și refuzau să recunoască faptul că lucrurile stăteau prost și nu se simțeau în stare să le facă față singure. Din cauza asta, adesea era destul de dificil să le vin în ajutor.

– Văd că ai înțeles ce am vrut să spun. Trebuie să te hotărăști să te ocupi de tine așa cum o faci pentru protejații tăi. În rândul cadrelor medicale există tendința să se creadă că regulile stabilite pentru alții nu ni se aplică și nouă. Suntem totuși toți la fel!

– E adevărat, zâmbi Sandra. Poate că ar trebui să se insiste mai mult asupra acestui aspect în timpul studiilor.

Doctorul Mansfield clătină din cap, bucuros să vadă că în sfârșit pacienta lui era mai relaxată. După ce-și goli ceașca de cafea, continuă:

– Să revenim la convalescența ta. Îți voi prescrie un tratament și un regim alimentar bogat în vitamine și proteine. Nu e nevoie să-ți mai dau și alte explicații suplimentare, dar, repet: nu pot să fac eu totul. Rolul tău este esențial.

– Vreți să spuneți... comportamentul meu mintal?

– Exact. Va trebui să te hrănești corespunzător, să te odihnești foarte mult, mai ales la început, să respiri aer curat și chiar să faci puțină gimnastică. Sunt sigur că n-ai mai făcut sport de cel puțin șase luni.

– Mărturisesc... Practicam dansul modern și jucam tenis de două ori pe săptămână... Pe măsură ce eram acaparată de munca mea, am abandonat totul.

– Acum, răsfață-te, e un ordin. Se poate vedea cu ușurință că ești probabil o fată adorabilă, plină de viață și de farmec... dar deocamdată treaba asta nu se vede.

Făcuse această observație pe un ton blând, dar Sandra nu se simțea mai bine din cauza asta.

– Vreau să faci plajă, să înoți și să faci scurte plimbări pe malul oceanului. Înscrie-te la cursurile de yoga și la cel de lucru manual al lui Helen Cardwell. Îți garantez că înainte de sfârșitul sejurului tău, ne vom vedea pe terenurile de tenis. Dar mai ales, lasă toate grijile deoparte. Spune-ți în gând că ai tot timpul să te gândești la viitor. Și mai am rugămintea să nu fii prea apropiată de personalul medical. Asta probabil o să ți se pară dificil, dar, dacă vei face acest efort, ți se va reduce durata convalescenței.

– Recunosc că m-am împrietenit cu o colegă, Nancy Clift.

– E cât se poate de normal, dar trebuie să fii atentă în legătură cu acest aspect.

– Dar turism pot să fac, domnule doctor? Am auzit că există niște tururi organizate...

– Da, dar mai așteaptă puțin înainte să te aventurezi în genul acesta de activități. Nu trebuie să cazi în extrema cealaltă și să vrei să faci prea multe. Vei folosi ultimele două săptămâni ca să ieși din Insula Thérèse, să faci excursii, cumpărături, să mergi la restaurant cu prietenii pe care ți-i vei face. Deocamdată fii mai egoistă, te implor! Știu că pentru unele persoane sfatul acesta nu este prea greu de urmat...

Se opri câteva secunde, oftând într-un mod ciudat.

– ...Dar pentru tine bănuiesc c-o să fie destul de dificil. Totuși, trebuie s-o faci! Și nu numai în timpul sejurului din

Noua Caledonie. Egoismul temperat este o atitudine vitală care trebuie să devină o a doua natură pentru tine. Mă urmărești?

– Milostenia trebuie să înceapă cu tine însuți, rezumă tânăra.

– Nici eu nu puteam s-o spun mai bine.

– Am deja impresia că mă simt mai puțin vinovată că sunt bolnavă, mărturisi Sandra.

– Se vede imediat că ești un fin psiholog, de aceea nu mă mir că ai reușit să-ți faci atât de bine rolul de consilieră.

Fața lui bronzată fu luminată din nou de un zâmbet.

– Doresc din toată inima ca sejurul din Insula Thérèse să-ți fie de folos din toate punctele de vedere, Sandra, adăugă el abandonând tonul profesional. Am impresia că am multe lucru în comun cu tine... temperamentul... preocupările...

Lăsă fraza neterminată. Sandra îl privea mirată:

– Văd că m-am lăsat dus de val! Probabil mă consideri un palavragiu. Dacă ai cea mai mică problemă, încheie el recăpătându-și tonul obișnuit, vino neapărat la mine.

– Am înțeles, domnule doctor.

Se ridică în picioare, ușor nedumerită de schimbarea petrecută cu el. Julian făcu la fel, trecându-și mâna peste frunte, ca atunci când intrase în cabinetul lui.

Sandra plecă aproape veselă. În hol se întâlni cu Fiona, care avea o scrisoare în mână și fața încruntată. Se îndrepta spre biroul medicului.

– Julian, exclamă ea, te aștept de o jumătate de oră! Vizitele astea sunt întotdeauna atât de lungi?

Trânti ușa în urma ei, așa că Sandra nu mai auzi ce răspunsese interlocutorul acesteia.

În timp ce rememora discuția pe care o avusese cu Julian, o pornise pe drumul spre plajă. Observațiile lui își croiau destul de greu drum în mintea ei obosită. Simțea nevoia să se gândească la felul cum își va petrece timpul.

În fiecare zi va face o plimbare pe plajă și de fiecare dată va merge puțin mai departe decât în ziua anterioară. Se va așeza apoi într-un locșor liniștit, unde va putea reflecta în tihnă. De cât timp nu-și mai acordase răgazul de a se gândi la ea, la viața ei din prezent și la viitor?

Și apoi, atunci când se va simți mai bine, se va putea duce la Nouméa să facă niște cumpărături numai pentru ea, ca o egoistă, așa cum o învățase Julian. Își va lua un costum de baie croit după ultima modă... Până atunci, era convinsă că se va îngrășa cu câteva kilograme și silueta își va fi recăpătat formele armonioase de altădată... Și apoi, de ce nu și-ar oferi una din acele rochii „popinee“, pe care Fiona le privea de sus, și o ținută ultramodernă adusă din Franța?

Și, cine știe, de ce n-ar fi posibil să întâlnească un francez teribil de seducător care o va duce să ia masa în restaurantul cel mai select din Nouméa...

Ideea aceea de-a dreptul insolentă o făcu să izbucnească în râs. Era clar că imaginația ei o luase razna de-a binelea!

Se așezase sub un copac, la marginea parcului, în punctul în care începea plaja. În clipa aceea apăru o siluetă grațioasă care se limba pe malul mării.

Era Fiona Drake, care purta un costum de baie superb, de culoare neagră, ochelari mari de soare și o pălărie de soare uriașă, cu borurile moi.

Probabil o auzise pe Sandra râzând deoarece, în timp ce-și întindea pe nisip un prosop de baie roz, ridică ochii spre ea zâmbind amuzată. Dar, după câte se părea, Fiona avea altceva mai bun de făcut decât să fie interesată de stările sufletești ale unei bolnave, așa că se întinse pe spate ca să-și desăvârșească bronzul deja existent pe trupul ei perfect. Era foarte evident că inactivitatea nu-i displăcea.

„Asta trebuie să învăț și eu să fac, își spuse Sandra. Începând de astăzi, mă voi expune la soare în mod progresiv. Bărbații vor fi fascinați de pielea mea bronzată... Oh, Doamne Dumnezeule, cred că am început s-o iau razna de tot, dacă m-am apucat să visez deja la dragostea bărbaților..."

În privința asta, nu mai exista nici o îndoială. Trebuia să recunoască un lucru evident. Aversiunea ei față de Fiona era generată și de invidie, pentru că tânăra se bucura de iubirea lui Julian, bărbatul extrem de seducător, cu o statură atletică și dotat cu inteligență și generozitate.

Până acum, Sandra fusese prea ocupată ca să mai aibă timp să se gândească și la dragoste. În timpul anilor de studii, ieșise cu câțiva băieți, dar nu depășiseră niciodată stadiul de prietenie. Inima încă nu-i bătuse pentru nimeni. Fără să vrea, acum se simțea pregătită să iubească. Oare va întâlni iubirea în Noua Caledonie?

*
* *

Începând din acea zi, în ea se petrecu o schimbare subtilă. Observă că e cuprinsă de un elan care o stimulează. În mintea

ei își croia drum vaga idee că ar putea exista un bărbat pe care să-l iubească și el s-o iubească pe ea...

Zilele treceau în mod foarte plăcut. Își făcu o adevărată prietenă din Nancy Clift, având grijă totuși să nu abordeze subiecte delicate. Majoritatea pacienților erau foarte simpatici și Sandra găsea foarte ușor pe cineva care s-o însoțească în plimbările ei sau alături de care să înoate.

Își recăpătase pofta de mâncare și devora pur și simplu mâncarea gustoasă și hrănitoare pregătită cu grijă de bucătăreasa Anike și ajutoarele acesteia, Enoka, Lena și Tipo. Toți patru erau din Maré, una din insulele Loialității, situate la est de Insula Noua Caledonie. Erau melanezieni cu pielea foarte brună, trupul bondoc și părul scurt și creț.

Sandra se împrietenise cu acei oameni de o veselie contagioasă și mergea adesea la bucătărie ca să bea împreună cu ei câte o ceașcă de ceai negru foarte dulce. Asculta cu plăcere cântecele lor melodioase, în special „Cântecul Fetelor din Maré", care evoca foșnetul valurilor care se stingeau pe mal și cel al vântului atunci când trecea prin cocotieri.

Încet-încet, a aflat de la Nancy și de la ceilalți membri ai personalului povestea insulei. Domeniul îi aparținea tatălui lui Julian, care construise acea casă de odihnă. Acum fiind prea în vârstă ca să se mai poată ocupa de problemele așezământului, se retrăsese la Sydney, dar, oficial, era în continuare directorul centrului și-și putea exercita dreptul de veto.

Deși domnișoara Hopkins, secretara doctorului Mansfield, era foarte discretă în privința sentimentelor patronului ei, Sandra ghicise că situația prezentă îl neliniștea pe medic.

– Probabil că domnul bătrân n-o s-o mai ducă mult, lăsase să se înțeleagă secretara. Cred că fiul său va face niște schimbări atunci când va rămâne singur la conducerea Insulei Thérèse.

Nancy însă fu însă mult mai explicită.

– Nu e de mirare că Julian este văzut atât de des cu o figură îngrijorată, îi spuse ea Sandrei într-o zi când se scăldau împreună în ocean. Trebuie să fie groaznic pentru el să aștepte atâta timp ca domnul Mansfield să binevoiască a-și da obștescul sfârșit!

– Oh, sunt sigură că doctorul Mansfield nu dorește să se întâmple așa ceva! exclamă Sandra, uluită de cinismul infirmierei.

– Vorbește gura fără mine, recunoscu Nancy. Adevărul e că situația e destul de neplăcută. Domnul Mansfield ar fi trebuit să se retragă total din afacere și să-i lase întreaga libertate de acțiune fiului său.

– Dacă am înțeles eu bine... îndrăzni Sandra să observe, în timp ce se întindea la soare, are de gând să facă niște schimbări...

– Da. Când și când, pomenește despre ele. Ca și Fiona, de altfel. Dar mă îndoiesc că se gândesc amândoi la același lucru.

– Îmi amintesc că mi-ai vorbit despre subiectul acesta în seara în care am venit aici, șopti Sandra.

Glasul conștiinței îi șoptea să nu se amestece în problema aceea care n-o privea absolut deloc.

În clipa aceea, apăru la capătul plajei silueta atletică a lui Julian, care se îndrepta alergând spre ele. În timp ce el se întindea pe un prosop lângă cele două tinere, gâfâind din

cauza efortului, Sandra se simți stânjenită. Oare ce o să spună după ce o văzuse împreună cu Nancy? Doar o sfătuise să nu intre în vorbă prea mult cu personalul medical din Insula Thérèse.

– Practic sportul acesta zilnic, le explică Julian după ce se mai liniști. Trebuie să dau exemplu pacienților și... membrilor personalului meu...

Cele două fete începură să râdă și Sandra se simți dintr-o dată mai relaxată.

Medicul purta un slip de baie de culoare bleumarin. Avea trupul la fel de bronzat ca și fața. Se simțea ciudat de tulburată atunci când se afla atât de aproape de el...

– Bronzat cum sunteți, spuse ea pe negândite, lumea ar putea să creadă că vă petreceți timpul expunându-vă la soare și nu ocupându-vă de bolnavi.

Își mușcă limba. Nu cumva fusese prea sinceră și familiară cu el? Dar el zâmbi și sări în picioare.

– Ca să vă dovedesc că nu folosesc slipul doar pentru a-mi arăta bronzul de pe trup, mă voi arunca în mare! Nu vine nimeni cu mine?

– Nu, îi răspunse Nancy pentru amândouă. Mă gândesc să-mi petrec după-amiaza liberă la Nouméa. Trebuie să mă duc să mă pregătesc de drum, altfel Dani va pleca fără mine. De altfel, noi am făcut deja baie.

– Bine, spuse el și se depărtă de ele.

– Uneori o invidiez pe frumoasa Fiona, șopti Nancy. Bărbatul ăsta e superb!

Sandra era surprinsă s-o audă vorbind în felul acela. Reieșea că Nancy i l-ar fi suflat bucuroasă pe Julian Fionei, dacă ar fi putut. Totuși, nu se putea încăiera pentru un bărbat...

Dar după ce Nancy plecă spre casă, se întoarse pe furiș și-l privi pe Julian. Înota ca un pește, cu o forță și o grație nemaiîntâlnite. Părea fericit să se bălăcească liber, să se îmbete de aerul curat și de soare.

Sandra era ușor mirată. În cabinetul lui, îmbrăcat sobru cu o cămașă albă și pantaloni închiși la culoare, era sută la sută medic. Nu realizase niciodată nevoia lui de efort fizic. Admiră acea nouă fațetă a personalității lui. Fiind ea însăși crescută la țară, Sandrei îi plăcea la nebunie sportul și viața în aer liber.

Julian reveni pe plajă scuturându-și părul.

– Apa e minunată, spuse el întinzându-se din nou lângă ea. Mărturisesc că în ultima vreme n-am mai făcut sport, așa cum obișnuiam înainte. Știi foarte bine ce înseamnă să ai de lucru până peste cap... Trebuia să mă întâlnesc cu Fiona aici. N-ai văzut-o?

– Nu. În afară de Nancy, n-am văzut pe nimeni.

– De când ai venit, ai făcut progrese spectaculoase. Sunt foarte mulțumit de tine.

– V-am urmat îndeaproape sfaturile. Ați avut dreptatea atunci când ați spus că atitudinea mentală este cheia unei vindecări rapide. Trupul a ascultat de spirit... și iată că sunt din zi în zi mai puternică...

– ...Și mai frumoasă, adăugă Julian privind-o cu simpatie, ceea ce o făcu să roșească de plăcere. Ți-am spus eu...

– Julian! Ah, aici ești! spuse Fiona care ieșise de după o ridicătură de pământ și se apropiase fără să fie observată de cei doi. Te-am așteptat pe plaja cealaltă.

– Îmi pare nespus de rău, o asigură Julian. E vina mea. Uitasem că acolo e locul tău preferat.

S-a ridicat și i-a întins cu mare grijă prosopul pe plajă. După ce logodnica lui s-a întins pe el, Julian o unse pe umeri și pe spate cu o loțiune antisolară.

Sandra începuse să se simtă în plus. Era evident că Fiona s-ar fi dispensat ușor de prezența ei.

„Nu știu cum se face că mă amestec din nou în intimitatea lor, își spuse ea. E destul de neplăcut să pozez la nesfârșit în intrusă în fața lor".

– Mi-am luat porția de bronz pe ziua de azi, spuse ea pe tonul cel mai firesc din lume. În plus, ar trebui să plec acum, dacă nu vreau să ratez cursul de olărit al lui Helen Cardwell.

– La revedere, Sandra, îi spuse medicul cu căldură. Mă bucur că te văd într-o formă atât de bună.

Capitolul 4

Trecură douăsprezece zile fără ca Sandra să se fi aventurat dincolo de granițele domeniului. În fiecare după-amiază îl vedea pe Henri plecând cu un mic grup de oaspeți într-un microbuz destul de hărtănit.

Nancy fu aceea care-i sugeră într-o seară să participe și ea la excursia organizată la Nouméa pentru a doua zi.

– Am văzut de atâtea ori acvariul acela vechi, încât aș putea să te conduc prin el cu ochii închiși! Dar doctorul Mansfield mi-a cerut să servesc drept însoțitoare. Mi-ar face plăcere să mergi cu noi. Și apoi, a venit vremea să ieși și tu un pic din amorțeală.

– Nu mi-ar displăcea să fac o excursie, mărturisi Sandra. Mergem numai la acvariu?

– Henri va profita de ocazie și va face un tur al orașului, iar la întoarcere ne vom opri la Golful Lămâilor ca să ne scăldăm în mare. Să nu-ți uiți costumul de baie.

– Pare foarte tentant. O să merg și eu.

– Perfect. Plecarea este la ora două. Acum, te-am lăsat. Am mari întârzieri în întocmirea fișelor și doctorului Mansfield nu glumește când e vorba despre acest subiect. Așa e și normal, dar... Gata, nu vreau să te mai plictisesc cu problemele mele.

Se depărtă cu pas vioi, lăsând-o pe tânără singură pe terasa pe care se instalase de dimineață ca să citească o carte. Nici nu plecase bine infirmiera, că își făcu apariția o siluetă grațioasă din spatele unei plante tropicale înalte.

Era Fiona Drake. Era evident că auzise toată discuția.

– Dacă am înțeles bine, mâine te duci la Nouméa, spuse ea așezându-se pe scaunul pe care stătuse Nancy.

– Da, e vorba să facem un tur al orașului și să ne oprim la acvariu și la Golful Lămâilor.

– Ești hotărâtă să mergi și tu?

– Da.

– Aș avea chef să merg și eu.

Sandra se străduia să-și ascundă mirarea. De când sosise aici, n-avusese nici un contact direct cu Fiona. Acea persoană elegantă ducea o viață de leneșă. Își petrecea zilele făcând plajă și citind romane polițiste pe care le lua din mica bibliotecă a casei.

Era auzită adesea plângându-se de trândăvia ei dar cu toate astea, toată lumea vedea că doctorul Mansfield făcea tot ce-i stătea în putință s-o distreze! Se scălda și juca tenis cu ea, o lua la plimbare după-amiaza și destul de des seara mergeau să cineze și să danseze la Nouméa. Acest program încărcat îl obliga pe Julian să lucreze fie de dimineață, fie până târziu în noapte în cabinetul lui.

În mai multe rânduri, Sandra o auzise pe Nancy mirându-se de șederea prelungită a Fionei în Insula Thérèse. Într-adevăr, dacă logodnica doctorului nu știa să-și facă singură de lucru și nu-și exprima niciodată dorința de a participa la viața centrului, cum Dumnezeu să nu se plictisească? Știa totuși foarte bine că Julian era foarte ocupat și că prezența lui era indispensabilă pentru bunul mers al așezământului. De data asta, Sandra era de acord cu infirmiera și era indignată de atitudinea egoistă a tinerei.

De aceea, era uluită de faptul că Fiona se arătase dornică să participe la o excursie de grup. Oare începea să-și dea seama că-i răpea lui Julian un timp prețios? Era posibil...

– Ne întâlnim la microbuz. Pleacă la ora două, nu-i așa?

– Da, răspunse Sandra.

– La revedere.

Fiona se depărtă cu mersul ei mlădios, luând-o spre ușa biroului doctorului Mansfield. Sandra n-o mai văzu până a doua zi, la ora plecării microbuzului.

În ziua aceea, micul lor grup era compus din opt persoane. Erau acolo și cei doi din familia Grant, al căror echilibru mintal fusese serios zdruncinat de sinuciderea fiicei lor în vârstă de douăzeci de ani. Dădeau impresia că erau pe cale de a se reface după acea tragedie, dar Sandra nu se lăsa păcălită. Era evident că doamna Grant se afla încă sub efectul tranchilizantelor. Cât despre soțul ei, acesta profita de toate ocaziile de a ieși din sanatoriu, cu intenția vădită de a se îmbăta.

Se simțea că juca teatru. Izbucnirile exagerate de veselie erau urmate de perioade lungi de tristețe în timpul cărora nimeni nu reușea să-i provoace nici măcar un zâmbet.

Sandra îl compătimea din toată inima. Ghicise că acesta se străduia să-și ascundă în adâncul sufletului amintirea dramei cumplite care-l măcina.

Cei doi urmau să plece în Australia la sfârșitul săptămânii. Sandra le ura din toată inima să-și găsească niște preocupări suficient de interesante pentru a reuși să-și regăsească echilibrul mental care fusese grav compromis.

Se așezaseră tăcuți lângă ea și tânăra se simți mai ușurată când îl văzu pe David Hepburn că ia loc lângă ea și începe să vorbească.

Unii bolnavi nu-și puteau ascunde disprețul pentru acel fost drogat, pe când Sandra, dimpotrivă, era plină de admirație pentru modul liniștit și hotărât în care acesta se silea să taie punțile cu trecutul. Luase singur hotărârea de a veni la Insula Thérèse și să înceapă o cură de dezintoxicare. În acest scop, împrumutase niște bani de la părinții lui, pe care era hotărât să-i înapoieze imediat ce va fi posibil.

Ceilalți bolnavi se așezaseră pe scaune și așteptau să plece. Henri deja pornise motorul, în momentul în care Fiona Drake ieși în fugă din casă.

Purta niște pantaloni stacojii croiți perfect și o cămașă din mătase cu floricele galbene. Machiajul era cam strident, având în vedere că era abia după-amiază.

– Pot să stau lângă tine, Henri? îl întrebă ea veselă pe șofer.

– Bineînțeles, domnișoară Fiona, îi răspunse acesta cu un zâmbet larg, înainte să demareze încet pe pietrișul aleii.

– Așteaptă puțin! exclamă deodată Fiona. Se pare că doctorul vrea să-ți spună ceva.

Într-adevăr, Julian apăruse în pragul ușii și făcea semne cu brațele.

– Poți să mă iei și pe mine în oraș? Mă duceam să-mi iau mașina, dar e mai simplu să încerc cu microbuzul. Ne întâlnim la Golful Lămâilor, unde vom bea ceva și vom porni înapoi spre casă, încheie el, zâmbindu-le pasagerilor.

– Stai lângă mine, dragule, îl rugă Fiona. Trebuie neapărat să te lăsăm în oraș?

– Da. Am multe treburi de făcut. Îmi pare rău că nu pot să-mi petrec după-amiaza cu tine, dar...

– Nu trebuie să te scuzi. Înțeleg perfect că munca ta are întotdeauna prioritate.

Nancy se înclină spre urechea Sandrei și-i șopti cu o grimasă elocventă:

– ... Dar nu-mi place să trec pe planul al doilea... Atunci când vede că n-are încotro, face în așa fel încât să întoarcă lucrurile în folosul ei. E îngrozitor de falsă, nu ți se pare?

Sandra clătină din cap, fără să spună nimic. Julian avusese dreptate atunci când o sfătuise să țină la distanță membrii personalului medical. Ea ținea totuși să rămână neutră în legătură cu Fiona.

După ce ajunseră în centru, Julian dispăru într-o clădire cu birouri. Imediat ce se despărțise de ei, își recăpătase aerul preocupat pe care i-l remarcase adeseori pe figură.

Muncea foarte mult. Poate prea mult. Adeseori, Sandra observase fără să vrea cutele de îngrijorare de pe fruntea lui inteligentă. Atunci când ea cobora la micul dejun, nu de puține ori era deja în biroul lui. Chiar și masa de prânz îi era adusă aici destul de frecvent.

Dar... oare nu-i urmărea prea îndeaproape toate mișcările? Interesul ei se datora numai reflexelor ei de infirmieră și consilier familial?

În timp ce Fiona pălăvrăgea în franceză cu Henri, ceilalți plimbăreți admirau vitrinele magazinelor. Petrecură o jumătate de oră pe străzile pitorești și apoi o luară de-a lungul falezei, până ajunseră la acvariu.

După ce coborî toată lumea din microbuz, Fiona se apropie de Sandra și o luă familiar de braț.

– Fiecare se pare că are un tovarăș de călătorie, spuse ea râzând. Vrei să faci echipă cu mine?

– Cu mare plăcere.

Sandra observă strâmbătura lui Nancy, care exprima compătimire, dar se prefăcu că n-o vede.

Și într-adevăr, pe tot parcursul vizitei, Fiona se dovedi o persoană foarte simpatică. Sandra era plină de admirație față de colecția superbă de pești din mările calde, în culori vii, care înotau printre corali și alge.

Când ieșiră din acvariu, Fiona abordă un subiect mai personal.

– Ești mulțumită de Insula Thérèse? o întrebă ea pe însoțitoarea ei.

– Foarte mulțumită, îi răspunse Sandra cu entuziasm. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că în numai două săptămâni mă voi simți atât de bine.

– Într-adevăr, ești foarte schimbată. Fiona părea că acea constatare n-o prea bucură.

– Dar Julian cum ți se pare? continuă ea. E un medic minunat, nu-i așa?

– Oh, da! A contribuit foarte mult la însănătoșirea mea.

– Dar ca bărbat, ce părere ai despre el? adăugă Fiona cu o sclipire stranie în privire.

– Adevărul este că nu-l cunosc deloc. Bineînțeles, e foarte simpatic...

Ce putea să spună? În definitiv, ar fi fost destul de greu să-l vorbească de rău pe doctorul Mansfield în fața logodnicei lui... Oare Fiona ar fi dorit s-o audă ridicându-l în slăvi?

– În orice caz, el ține foarte mult la tine.

– Da? Mă bucur...

– Nici nu mă mir că te bucuri.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Sandra roșindu-se la față, fără să-și dea seama de ce, sub privirile intense ale interlocutoarei ei.

– Eu? Absolut nimic, încheie scurt Fiona luând loc lângă Sandra.

După ce microbuzul se puse în mișcare, ea continuă cu un dezinteres prefăcut:

– Mă întrebam dacă nu cumva te-ai arăta tentată de ideea de a candida pentru un post de infirmieră la Insula Thérèse.

– Da? Nu știam că este vreun post liber. Aici, aproape am și uitat că sunt infirmieră...

– Îmi place că gândești așa. De altfel, cred că nu ți-ar fi conveni să lucrezi aici.

– Mi-e greu să-mi exprim o părere în legătură cu problema asta, din moment ce nu știu despre ce este vorba.

Discuția se opri aici. După puțină vreme ajunseră la Golful Lămâilor, o denumire destul de ciudată, dat fiind că colo nu creșteau nici un fel de lămâi.

– Ce ți-a spus Fiona? o întrebă Nancy, care se grăbise s-o ajungă din urmă pe Sandra.

– Am stat la taifas într-un mod foarte plăcut, îi răspunse ea pe un ton destul de rece.

– Așa mi s-a părut și mie. I se întâmplă foarte rar să facă vreun efort în sensul ăsta!

– Uite ce este, Nancy, știu că nu-ți e mai simpatică decât mie, dar nu trebuie să lăsăm antipatia noastră să capete asemenea proporții. Nu mai suntem copii, ca să ne comportăm în felul acesta.

– Poate că ai dreptate, șopti Nancy ușor rușinată.

– Dar să revenim la discuția dinainte... Am vorbit mai mult despre acei pești extraordinari care trăiesc în mările tropicale... și chiar în momentul în care urma să ne urcăm în microbuz, Fiona m-a întrebat dacă mi-am depus candidatura pentru un post la centru, adăugând imediat faptul că era convinsă că nu mi-ar fi convenit: E o chestie ciudată, nu-i așa?

– Da, e ciudat, dar așa este. Există într-adevăr un post liber, acela de infirmieră-recepționeră. S-au dat anunțuri în mai multe ziare australiene. Ar fi o idee grozavă să candidezi și tu! Vorbesc foarte serios. Postul va fi liber la jumătatea lui martie, așa că vei avea suficient timp să te pui pe picioare complet. Aș fi încântată să fii colega mea... deși regret foarte mult plecarea lui Mary Simmonds.

– De ce pleacă Mary?

– Soțul ei a primit un post în Algeria. La început vei lucra cu jumătate de normă, ca și ea, dar doctorul Mansfield crede că acest post va deveni unul cu normă întreagă până la sfârșitul anului. Sandra, trebuie neapărat să candidezi!

– O să mă mai gândesc, promise tânăra.

Henri oprise mașina la umbra unui palmier uriaș. Câțiva pasageri se aruncară imediat în apă. Sandra șovăi câteva clipe înainte de a înota spre una din plutele ancorate în larg, apoi

se gândi că n-are suficientă forță ca să ducă la bun sfârșit o asemenea aventură. Numai Fiona avu curajul s-o facă.

Peste câtva timp, toată lumea era așezată pe terasa unei cafenele, bând cafea sau băuturi răcoritoare. Fiona stătea deoparte, fumând, căzută pe gânduri. Aștepta cu o nerăbdare sosirea medicului.

– Totuși, Julian a promis că se va întâlni cu noi aici, se plânse ea în cele din urmă. Întârzie groaznic de mult!

– Ăă... da, așa este, șopti Sandra.

– Până atunci, ce-ar fi să mergem să mai înotăm puțin? le propuse Fiona. Mai vine cineva?

Doi bolnavi își puseră costumul de baie. Sandra încă mai ezita, când Fiona se întoarse spre ea.

– Hai și tu, Sandra. Apa e minunată!

– Bine.

Două minute mai târziu, pluteau amândouă leneș, la apă mică.

– Îmi place foarte mult costumul tău de baie, spuse deodată Fiona.

– Ăă... mulțumesc...

Sandra îi aruncă o privire mirată logodnicei medicului care purta un bikini superb cu niște imprimeuri albastre și aurii. Sandra avea costumul ultraclasic dintr-o bucată de câțiva ani buni... Fata nu prea credea în sinceritatea acelui compliment. Oare ce urmărea prin acel brusc exces de prietenie?

– Ce-ar fi să mergem până la plută? îi propuse Fiona. Julian încă n-a venit. Avem încă timp.

– Nu sunt sigură că am forța necesară...

– Ce prostie! Dacă te vei simți rău, te ajut eu.

Sandra porni în siajul format de trupul Fionei și fu destul de mulțumită să constate că nu era prea obosită atunci când ajunse la destinație.

– Îmi place la nebunie să fac plajă aici, șopti Fiona întinzându-se cu voluptate pe scândurile plutei.

Într-adevăr, era superb. Pe cer nu era nici un nor și razele oblice ale soarelui răspândeau o căldură plăcută. Ușor obosită după cursă, Sandra începu să moțăie.

Aproape adormise, legănată de valuri, în momentul în care o auzi pe Fiona exclamând:

– Uite-l, în sfârșit, pe Julian.

Se aruncă rapid în apă și, înainte ca Sandra să apuce să se ridice în picioare, logodnica medicului era deja la câțiva metri de ea.

– Așteptați-mă, vă rog...! exclamă fata.

Dar cuvintele i se stinseră pe buze. Fiona deja n-o mai putea auzi.

Văzu de departe membrii micului lor grup apropiindu-se de microbuz. Probabil că se grăbeau să se întoacă acasă. „Trebuie să-i ajung din urmă“, își spuse ea.

Se ridică atât de repede, încât fu cuprinsă de un fel de amețeală și-și pierdu echilibrul. Se trezi în apă, în partea opusă plutei.

Apa rece o trezi de-a binelea. Se agăță câteva clipe de plută, ca să-și mai revină din buimăceală, înainte de a se hotărî s-o pornească spre mal.

Dar acea bruscă indispoziție și căderea neașteptată în apă o zgâlțâiseră zdravăn. Își dădu seama brusc că era total izolată. Se rugă la Dumnezeu ca ceilalți membri ai grupului să nu fi uitat de ea...

Deodată, se auzi un fel de zbârnâit, după care lângă ea apăru un papuc zburător care apoi se depărtă în trombă. Fu acoperită de un val uriaș și gura i se umplu de apă sărată.

Se ridică destul de repede la suprafață, scuipând și făcând mișcări dezordonate. Simțindu-se slăbită și lipsită de orice ajutor, fu cuprinsă de panică. Avea impresia că este un pai care plutește în largul oceanului care se pregătește s-o înghită.

Simți o durere în ceafă și vederea i se încețoșă. Îi veni să vomite, dar imediat observă că este săltată în sus în mod miraculos de niște brațe puternice.

– Nu te mai zbate!

Era vocea furioasă și autoritară a lui Julian. Extenuată, Sandra se potoli și se lăsă dusă spre mal.

– Îmi... îmi pare rău, șopti ea bâlbâindu-se.

– Acum, taci din gură! urlă medicul. Situația este și așa destul de dramatică!

O ducea fără nici o dificultate spre mal. Era evident că făcuse un curs de salvamar.

– Tocmai mă uitam spre plută, când te-am văzut dispărând în partea opusă, îi explică el cu o voce ușor gâfâită. Când eram deja la jumătatea drumului, te-am zărit înotând spre mine. În momentul acela a ajuns la tine valul stârnit de papucul zburător și am simțit că situația se complicase.

Acum ajungeau cu picioarele la fundul apei, dar Julian o susținea în continuare. Înainte să mai apuce să înțeleagă ce se întâmplă cu ea, el o luă în brațe și o duse până la mal, unde o așeză pe iarbă, la umbra unui cocotier.

Julian se ridică gâfâind și-și roti de câteva ori brațele ca să-și dezmorțească membrele înțepenite de frig.

Atunci, Sandra observă cu groază că probabil fusese nevoit să sară în apă îmbrăcat. Cămașa bleu și pantalonii albi i se lipeau de trup, scoțându-i în evidență silueta atletică.

– Poate cineva să-i împrumute un prosop? întrebă Julian pe un ton disperat.

Auzindu-l vorbind despre ea ca despre un copil neascultător, Sandra se înroși la față.

– Ia-l pe ăsta, îi spuse David Hepburn întinzându-i-l pe al lui, în timp ce ceilalți începeau să se adune în jurul microbuzului, ușor jenați de scena la care asistaseră.

Sandra era mirată de faptul că Julian părea că o consideră unica vinovată de producerea incidentului. Nu era însă Fiona cea care o îndemnase să meargă în largul oceanului? Și, culmea ghinionului, nu mai fusese și conducătorul acela imprudent de șalupă?

– Îmi cer scuze pentru schimbarea asta de dispoziție, dar m-ai speriat foarte tare. Pentru o infirmieră, să știi că ai fost total lipsită de judecată. A fost o nebunie să vrei să ajungi până la plută în starea în care te afli și să insiști s-o însoțești pe Fiona, deși ea te-a avertizat că e periculos... S-ar putea spune pe bună dreptate că parcă ai căuta cu tot dinadinsul să-ți compromiți vindecarea!

Văzând că se apropia logodnica lui, se mai calmă. Fiona fusese să se îmbrace. În afară de părul ud, era impecabilă ca întotdeauna.

– Toată lumea e gata de plecare? întrebă ea indiferentă.

Era foarte clar că n-o interesa absolut deloc accidentul pe care îl suferise Sandra.

– Da, îi răspunse Julian, care vru s-o ajute pe fată să se ridice.

Dar, cu o mișcare bruscă, Sandra se dădu înapoi și, deși se simțea slăbită, reuși să se pună pe picioare singură. O umilise destul până atunci! Medicul nu păru să ia în seamă atitudinea ei și se mulțumi doar s-o prindă de mână ca s-o ajute să se urce în microbuz. Acest contact o tulbură în mod ciudat pe Sandra, deși se simțea încă foarte marcată de cele petrecute mai înainte.

Se așeză în tăcere, pe scaun, repetând în sinea ei cuvintele lui Julian. Nu mai înțelegea nimic... „Și să insiști să înoți până la plută, deși Fiona te avertizase...“ De ce oare era medicul atât de nervos? Credea oare cu adevărat că logodnica lui o sfătuise să nu vină cu ea? Cine îi vârâse ideea aceea în cap? „Deși Fiona te-a avertizat că e periculos...“ Deodată, în mintea ei obosită se produse un declic. Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Era evident că Fiona Drake făcuse în mod intenționat să cadă răspunderea pentru incident asupra Sandrei.

Se simți străbătută de un fior. Dar atunci... logodnica medicului pusese intenționat la cale cea de-a doua baie în speranța că... că... „Nu, am început să-mi pierd mințile, își spuse ea cu asprime, e imposibil!“

Închise ochii, retrăind acțiunea de salvare și minutele petrecute în brațele odihnitoare ale lui Julian. În ciuda furiei medicului și a umilinței la care fusese supusă, nu se putuse abține să fie straniu de tulburată de virilitatea și forța trupului său musculos.

Când ajunseră la Insula Thérèse, bolnavii se împrăștiară care încotro. Sandra tocmai se pregătea să urce în camera ei, când Julian se apropie de ea.

– Tremuri din toate mădularele.

– Da... șopti ea.

– Merg și eu cu tine. Trebuie să scapi cât mai curând de hainele ude și să te încălzești.

– O să mă descurc foarte bine și singură! Probabil că dumneavoastră aveți și altceva de făcut.

Sandra n-avea nici un chef să-i accepte ajutorul. Ca un animal rănit, nu mai dorea decât să se ascundă în bârlogul ei.

Dar el nu luă în seamă protestele fetei și o forță să urce scara ținând-o strâns de braț. Și ajutorul lui nu fu inutil, deoarece reacția se produsese cu întârziere și Sandra simțea că-i tremură picioarele. Când ajunseră în camera ei, o ridică în aer ca pe un fulg și o așeză în pat.

– Ai un halat de baie?

– Da, e agățat de un cui în șifonier.

– Dezbracă-te, în timp ce eu îți dau drumul la apă caldă în cadă.

– Sunt în stare și eu să fac atâta lucru!

Dar el se găsea deja în baie și deschise robinetele până la refuz. Sandra începu să-și scoată cu greu rochia, care era la fel de udă ca și costumul de baie. Dar se înroși și se opri brusc când îl văzu pe Julian privind-o insistent. El își dădu imediat seama că se simțea jenată de prezența lui.

– Sunt medic, sublinie el. Așa că sunt obișnuit cu asemenea scene... Dar stai liniștită! Eu cobor să iau niște ceai. Poți să faci baie cât vrei!

Atunci când cada se umplu, Sanda se cufundă în apă cu voluptate. Tremurul sacadat care o chinuia în cele din urmă se opri, datorită apei calde.

Atunci când Julian se întoarse, după ce-și schimbase și el hainele, ieșise din baie, se șterse și-și înnoda cordonul halatului. Medicul avea în mâini o tavă.

– Vreți să... să-mi dați și mie o rochie, vă rog? Pe cea galbenă, din șifonier...

– Rochie? Glumești! Îți vei petrece restul zilei în pat. Am cerut adineauri să ți se aducă cina în cameră.

În timp ce vorbea, își vârâse mâna sub pernă și scosese o cămașă de noapte tivită cu dantelă pe care i-o aruncă. Se întoarse discret cu spatele la ea, în timp ce tânăra o îmbrăca. Probabil că pudoarea ei părea ridicolă, dar era foarte greu pentru Sandra, mai ales după scena de mai devreme, să vadă în frumosul atlet de lângă ea un bătrân medic de familie...

Când se întoarse în cameră, se ghemui sub cearșafuri și luă ceașca de ceai pe care i-o întindea. Se înroși din nou, conștientă de faptul că pânza subțire din bumbac nu reușea să ascundă mare lucru din particularitățile anatomiei ei. Dar privirea lui Julian era absolut neutră.

– Mă... mă simt foarte bine acum, îl asigură ea. Puteți să mă lăsați...

– Dacă îmi dai voie, îi răspunse el pe un ton ceva mai amabil, voi rămâne aici până când îți vei termina de băut ceaiul.

Profitând de liniștea care se lăsase, Sandrei îi venea să-i explice că Fiona fusese cea care o instigase să meargă cu ea în larg, deși ea se opusese, dar se abținu. Considera incidentul închis. Și la urma urmei, cum ar fi sunat un asemenea demers? Ca o pârâ a unui școlar... Nu, depășise vârsta. Cu atât mai rău pentru ea...

Deodată, gândindu-se din nou la emoțiile prin care trecuse în după-amiaza aceea, fu cuprinsă de un fel de slăbiciune care o făcu să izbucnească în plâns, fără un motiv anume.

– E foarte bine că plângi, Sandra, îi spuse medicul cu blândețe, de parcă lacrimile ei i se păreau lucrul cel mai firesc din lume. Plângi, asta îți va face foarte bine.

Ridică spre el ochii aburiți de lacrimi și întâlni privirea lui fixată asupra ei. Îl auzi cum încearcă să-și stăpânească o exclamație. Făcu un pas înainte și, preț de o clipă, i se păru că o va săruta, dar el îi întoarse spatele și închise cu grijă ușa după el.

Îi auzi pașii îndepărtându-se pe coridor, după care se făcu din nou tăcere. Inima Sandrei bătea nebunește. Oare visase că văzuse pe fața lui o expresie extrem de tandră? Probabil. Hotărâtă să nu mai insiste asupra acelei scene, își turnă încă o ceașcă de ceai. După zece minute, se cufundă într-un somn adânc.

Tipo, una din cameriste, o trezi când îi aduse tava pentru cină. Simțindu-se ceva mai bine, fata începu să se gândească la postul de infirmieră-recepționeră care se va elibera în martie.. „În definitiv, de ce n-aș rămâne aici? Munca de la centru este mult mai puțin obositoare decât cea de la cămin... Ar fi o soluție... Am văzut în după-amiaza asta că nu stau încă prea bine cu nervii... De ce să nu-mi termin convalescența așa cum am stabilit, să petrec câteva săptămâni făcând turism prin insulă și să revin aici în plină formă pentru a solicita acest post?“

*

* *

În zilele următoare, gândul acesta nu-i dădu deloc pace în timp ce dădea curs activităților din ce în ce mai numeroase. Era suficient de întremată pentru a urma cursurile de yoga ale lui Helen Cardwell și să participe la lucrările manuale desfășurate într-o sală uriașă, separată de clădirea principală, care era construită în același stil ca și sala de mese. Imensele ferestre din sticlă lăsau să intre înăuntru valuri de lumină.

Sandra venea aici cu atât mai bucuroasă cu cât în acest loc era sigură că nu-l va întâlni pe doctorul Mansfield. De la incidentul din Golful Lămâilor, socotea că este mai prudent să-l evite. Furia și apoi tandrețea bruscă ce o cuprinseseră îi provocaseră niște sentimente pe care prefera să nu le analizeze mai amănunțit.

Într-o după-amiază, lucra din greu la un obiect din ceramică, când simți o prezență masculină lângă ea. Crezând că era voba despe Julian, tresări.

Un necunoscut o privea cu atenție. Era un tânăr îmbrăcat în verde-deschis, ca și infirmierele. Totuși, ea îi cunoștea pe toți membrii personalului medical. Citind stupefacția pe chipul Sandrei, individul se grăbi să-i explice despre ce era vorba.

– Sunt Brian Davis, infirmier. Am fost în concediu în Noua Zeelandă. Acum, după ce m-am prezentat, cred că ar trebui să te relaxezi puțin. Doar nu sunt dracul în persoană!

– Scuză-mă, spuse Sandra. Credeam că știu pe toată lumea. Nu mi-a vorbit nimeni despre tine.

– Isuse, ce dezamăgit sunt! exclamă el cu o strâmbătură caraghioasă care nega ceea ce spusese. Îmi închipuisem totuși că întoarcerea mea va constitui obiectul principal de bârfă în cadru centrului.

– Greșești! îi răspunse Sandra râzând.

– Ești pe cale de a realiza o adevărată operă de artă, observă tânărul infirmier cu admirație. Înainte de a veni aici, te-ai mai ocupat vreodată de olărit?

– Foarte puțin, mărturisi Sandra. La căminul de femei unde am lucrat, îi ajutam adeseori pe copii să finiseze obiecte din lut.

– Ah, ești asistentă socială?

– Nu, sunt infirmieră. Mă... mă aflu aici ca să-mi revin după o depresie nervoasă, adăugă ea stânjenită când văzu figura lui mirată.

– Probabil că te-ai lăsat copleșită de problemele inerente unui asemenea așezământ.

– Da.

– E deja clasică situația. Aceste centre duc mereu lipsă de personal. Cel puțin așa este în Noua Zeelandă.

– Ești neozeelandez?

– Nu se cunoaște după accent? spuse el zâmbind amuzat.

Cu ochii lui cenușii, părul blond tuns scurt și silueta zveltă, părea foarte simpatic, de aceea Sandra fu bucuroasă că-l vedea stând lângă ea.

Era atât de absorbită de discuție, încât fu luată pe nepregătite atunci când îl zări brusc pe Julian Mansfield în pragul ușii, privind-o foarte intens. Își lăsă capul în jos.

– Fii atentă! exclamă Brian. Uite, ai mișcat codița!

– Doamne, ce prostie am făcut! exclamă și ea, enervată de neîndemânarea ei.

Dar nu-și făcea nici o iluzie în legătură cu motivul real al mișcării ei bruște.

– Ce păcat că ai stricat capodopera asta în devenire! oftă Brian.

Dar Sandra nu-l mai asculta. N-avea ochi decât pentru Julian, care stătea de vorbă cu Helen Cardwell. Vederea lui o umplea de o plăcere pe care o ascundea destul de greu.

Tânărul infirmier se ridică în picioare, spunându-i că are treabă în altă parte. Sandra rămase singură lângă roata de olar unde, peste câteva secunde, ajunse și Julian.

– Acum când văd că ți-ai revenit complet după baia de ieri, îi șopti el fără măcar s-o salute, vreau să-mi cer scuze pentru criza mea de furie pe care o consider de neiertat. Te rog să dai uitării toate acele lucruri neplăcute.

Apoi plecă, fără să-i ofere răgazul de a-i răspunde. Sandra nu știa ce să mai creadă. Regreta oare criza lui de la început sau comportamentul cel puțin ciudat pe care-l avusese apoi în camera ei?

Capitolul 5

Așezată lângă fereastră, Sandra citea pentru a nu știu câta oară scrisoarea de intenție. Era ușor supărată din cauză că n-avea la ea niște referințe, dar dăduse numele câtorva persoane care ar fi putut să-i ofere doctorului Mansfield informații despre caracterul și aptitudinile ei profesionale.

Trecuseră două zile de la ultima întâlnire cu Julian. Scuzele medicului o încurajaseră să solicite, cu destule ezitări, postul de infirmieră-recepționeră la Insula Thérèse. Oare cum vor reacționa părinții ei când vor afla că se hotărâse să lucreze în altă țară? Îi va plăcea genul acela de activitate? „Acum un an n-aș fi acceptat, dar între timp m-am schimbat. În definitiv, peste tot există oameni care au nevoie de ajutor, nu numai în cartierele sărace din Sydney. Și apoi, așa cum m-a sfătuit și doctorul Mansfield, trebuie să mă gândesc mai mult la mine și să fiu atentă să nu mă mai las din nou doborâtă de surmenaj".

De altfel, nu era deloc sigură că va obține postul. Probabil că Julian va avea rețineri la angajarea unei foste bolnave.

Julian... Trebuia să fie sinceră și să recunoască faptul că personalitatea medicului contribuise foarte mult la luarea acelei decizii. Atunci când sosise aici, Sandra nu realizase imediat cât de ridicate erau nivelul intelectual și competența științifică ale acestuia. De curând, secretara lui, Ada Hopkins, îi arătase o colecție de publicații, articole și comunicări. În felul acesta, putuse să constate că era extrem de cunoscut, în special în specialitatea lui, neurologia.

Ar fi putut găsi fără nici o dificultate un post de specialist în Australia. Atunci, de ce rămânea în Noua Caledonie, unde n-avea nici o șansă să facă avere și să-și sporească faima, și unde avea puține ocazii să activeze în specialitatea lui?

Oare din cauză că tatăl lui făcea presiuni asupra sa ca să-l determine să rămână aici? Poate că Julian își iubea suficient munca pe care o făcea la centru pentru a nu dori să-și deschidă un cabinet într-un mare oraș? Sau aștepta să-i dea voie domnul Mansfield să facă anumite schimbări la care visa de mult?

Sandra îndoi scrisoarea, o puse în plic și-i lipi un timbru. Ținea neapărat să procedeze ca în cazul unei scrisori de intenție obișnuite. O va pune la poștă la Nouméa, unde se va duce să facă niște cumpărături. Până atunci avea de gând să se odihnească. Oricum, sănătatea încă nu-i permitea să-și reia activitatea.

Se așeză la umbra unui palmier, în apropierea mării argintii și deschise un roman luat de la bibliotecă. Peste o jumătate de oră, niște pași ușori o făcură să se oprească din citit. Era Brian Davis. Infirmierul o privea zâmbind.

– Pot să stau și eu lângă tine?

– Desigur.

Sandra era sinceră. Îi plăceau simplitatea și politețea tânărului. Văzându-l în uniformă, îl întrebă:

– Ești de serviciu?

– Da. De ce? Vrei cumva să insinuezi că taifasul cu o frumoasă bolnavă nu intră în atribuțiile mele? o întrebă el râzând.

– Exact!

– Ei bine, află că te înșeli! Asta face parte din îndatoririle mele, ca și celelalte activități.

– N-am afirmat niciodată că ai fi leneș, Brian.

– Știu, dar unii bolnavi se uită la mine cam ciudat. Unul din ei i s-a plâns într-o zi doctorului Mansfield că m-a văzut înotând cu un grup de bolnavi, în loc să-i supraveghez de pe mal.

– E ridicol!

– Aici, granița dintre pacienți și personalul de îngrijire nu e prea clar definită. Persoanele care vin aici direct din spital nu reușesc să se relaxeze în prezența noastră și atunci ne este foarte greu să-i ajutăm așa cum am dori. Păcat. Probabil că formația ta medicală te-a făcut să te adaptezi mai ușor...

– Nu trebuie să fii prea sigur pe asta, îi răspunse Sandra. Adesea, nu pot să uit că sunt infirmieră, mai ales acum când mă simt mai bine. Nu mă pot abține să nu caut tovărășia unei colege ca Nancy și... Vezi și tu, în loc să-ți povestesc ce probleme de sănătate am, îți vorbesc despre meserie...

– După părerea mea, te descurci foarte bine și singură, fără ajutorul nimănui.

– Totuși, ajutorul doctorului Mansfield a fost foarte important pentru mine, cel puțin la început. Acum, mă simt aproape vindecată. De fapt, chiar am de gând să candidez pentru postul pe care îl va elibera Mary Simmonds peste puțin timp.

Oare n-ar fi fost mai bine să păstreze informația pentru ea? Poate că era cam devreme să discute despre acest subiect, dar dorea foarte mult să știe cum va reacționa Brian. În cazul în care acesta își va exprima mirarea sau dezaprobarea, poate că nu va pune scrisoarea la poștă...

Dar chipul tânărului se lumină de bucurie.

– E adevărat? E formidabil! Dacă aș avea vreun cuvânt de spus în problema asta, ai fi angajată pe loc. Dar, evident, decizia aparține doctorului Mansfield și tatălui său.

– Așa am înțeles și eu. Mărturisesc că sunt un pic îngrijorată...

– N-ai nici un motiv. Ai șanse uriașe să obții postul...

– Sper, dar tare mi-e teamă că Fiona nu agreează candidatura mea. Relațiile dintre noi nu sunt dintre cele mai bune. Aparent e foarte drăguță cu mine, dar în realitate mă urăște.

– Stai liniștită! Fiona este doar un copil răsfățat și în afară de asta, atunci când vine aici, n-are nimic de făcut. De altfel, azi va pleca pentru aproximativ o săptămână. Mama ei este franțuzoaică, așa că are rude în Noua Caledonie, la care se duce să stea.

– La Nouméa?

Nu i-ar fi displăcut s-o vadă departe pentru o vreme pe frumoasa logodnică a lui Julian. Sandra nu putea să uite nici

acum ipocrizia de care dăduse dovadă cu ocazia incidentului de la Golful Lămâilor.

– Nu, îi răspunse infirmierul. La Hienghene, pe coasta de est. E un loc magnific, cu pante abrupte și plaje de vis. Mai ales în zona aceea, Noua Caledonie își merită numele de Insula Luminii.

– Ai fost acolo vreodată?

– Da, anul trecut. Mi-am petrecut jumătate de vacanță făcând turul „Craniului“, cum îl numesc băștinașii, campând din loc în loc. Intenționez să mă duc să vizitez și Insulele Loialității în același mod.

– Și mie mi-ar plăcea să fac un pic de turism. Dacă obțin postul lui Mary, am de gând să bat zona în lung și-n lat înainte să încep activitatea.

– E o idee excelentă; dar nu e nevoie să aștepți atât de mult ca să descoperi curiozitățile insulei. Eu organizez peste câteva zile o excursie la Farul Almédée.

– Am aflat despre asta și am să merg și eu.

– Va fi plecată aproape toată lumea, chiar și doctorul Mansfield. Nancy și Katherine vor avea grijă de casă. Ai mai făcut și alte excursii?

– Am petrecut doar o singură după-amiază la Nouméa. Am vizitat acvariul și am făcut baie în Golful Lămâilor.

– Nu e așa că plaja este minunată, atunci când este vreme bună?

Era evident că tânărul nu auzise vorbindu-se despre „aventurile la scăldat“ ale Sandrei.

– Ai văzut Nouméa noaptea?

– Nu încă.

– Vrei să mergi cu mine? Mâine seară sunt liber. Am putea să cinăm undeva și să mergem să dansăm...

– Mi-ar face mare plăcere.

– Perfect! spuse el ridicându-se în picioare. Mă bucur la gândul că voi putea petrece o seară cu tine. Acum, am șters-o! Mă cheamă datoria!

Plecă spre centru aproape alergând. Sandra îl urmări câtva timp cu privirea. Era simpatic și amuzant și nu făcea un secret din atracția pe care o exercita asupra lui. Într-un anumit sens, acest lucru îi făcea plăcere, dar tânăra se simțea ciudat de indiferentă... Dar, de fapt, poate că își făcea iluzii. Era posibil ca el să nu vadă în ea decât o prietenă...

Sandra petrecu o după-amiază minunată la Nouméa. La ora două, coborî din microbuzul lui Henri, care promise să vină s-o ia la ora șase din Piața Cocotierilor.

Se plimbă alene, privind spectacolul colorat al străzilor pline de indigeni cu părul creț, de polinezieni din Tahiti împreună cu nevestele lor cu părul ondulat și parfumat, de chinezi și tonkinezi plini de viață.

Apoi trecu la lucruri mai serioase! La ora patru, cheltuise o sumă fabuloasă pe un costum de baie superb, cu imprimeuri albe și maro, și două rochii. Una era o elegantă rochie de seară din mătase verde, care-i scotea în evidență culoarea ochilor. Cealaltă era de culoare stacojie, cu bretele din strasuri.

În timp ce le proba, își recăpătase încrederea în ea însăși. Pielea redevenise strălucitoare de sănătate, iar trupul avea din nou rotunjimile feminine de odinioară. Părul lucios îi flugura liber pe umeri. Zâmbi la imaginea ei din oglindă. Acum, Fiona Drake n-o mai putea privi de sus.

După ce puse scrisoarea la poștă, intră într-un mic magazin. O melaneziană cosea ceva în mijlocul unui maldăr de rochii multicolore. Când o văzu pe Sandra, fața i se lumină de un surâs.

– Australiană?

– Da. Pot să cumpăr una din rochiile astea?

– Bineînțeles. Luați ce doriți.

După semnul pe care i-l făcu, Sandra înțelese că era liberă să scotocească peste tot.

Puțin jenată, tânăra luă câteva rochii și se duse să le probeze într-o cabină minusculă, în timp ce femeia își vedea în continuare de treabă.

Rochiile aveau toate aceeași formă: fusta lungă încrețită, plus o platcă și mâneci bufante lungi până la cot. Numai culorile, împrimeurile pânzei și ornamentele erau diferite.

Acest gen de îmbrăcăminte era ideal pentru matroanele cu forme pline, dar erau și foarte răcoroase la purtat. Când ieși din magazin, Sandra avea impresia că e un fluture sclipitor care iese din crisalidă.

Oare ce reacție va avea Fiona când va vedea rochia cu florile acelea mari, roșii și galbene? Părerea ei era că în peisajul acela tropical, cu soare strălucitor, pe țărmul acela de o luminozitate intensă, nu făcea totuși notă discordantă.

„Firește, n-ar purta așa ceva la Sydney", își spunea Sandra în micul autocar albastru care o ducea la Golful Lămâilor.

Era abia patru și jumătate. Voia să-și pună pentru prima oară noul costum de baie. Apa era foarte limpede și caldă. Ar fi stat în ea ore în șir, dar nu voia să rateze microbuzul.

Era ora șase fără zece minute atunci când ajunse la Piața Cocotierilor, foarte mândră de rochia ei cea nouă. Nu-l găsi aici decât pe doctorul Mansfield, care-și dusese mașina la reparat.

Când îl văzu pe medic, Sandra se întunecă la față. De când se văzuseră în atelierul lui Helen Cardwell, nu-l mai întâlnise niciodată. Oare ce va avea de zis?

– Ce rochie frumoasă! exclamă el zâmbind larg.

– Mi-e teamă că e un pic cam țipătoare, îi răspunse ea tot zâmbind. Am cumpărat-o de curând.

– Îți vine perfect! Cel puțin în acest peisaj și în această lumină!

– Da, așa mi-am spus și eu.

– Până acum n-am remarcat că părul tău blond e atât de luminos. Și mai ești și bronzată. Ce schimbare spectaculoasă în două săpămâni! Bați toate recordurile!

– Mă simt o altă femeie.

În timp ce stăteau de vorbă, își amintea de clipele petrecute în brațele bărbatului din fața ei, revăzând chipul lui aplecat asupra ei... Oare puseul acela de tandrețe fusese rodul imaginației ei?

– Fiona a plecat pentru zece zile la Hienghene, îi spuse el. Cu avionul, din Magenta.

– Magenta?

– E un mic aeroport rezervat curselor interne. Se găsește la periferia orașului Nouméa.

– Probabil că se bucură foarte tare că face această vizită...

– Da, ține foarte mult la verii ei.

– Uneori lasă impresia că se cam plictisește la Insula Thérèse.

– N-are mare lucru de făcut, să recunoaștem, îi răspunse el dând din umeri.

Privi îndelung în ochii fetei înainte să se întoarcă brusc spre cei patru pasageri care soseau chiar în momentul acela. Sandra urcă în microbuz cu vaga impresie că Julian se supărase din cauza indiscreției ei. Acea gafă nu prea era de natură să-i ușureze angajarea la Insula Thérèse.

*
* *

A doua zi se gândi încontinuu la acest subiect. Era foarte neliniștită în legătură cu rezultatul produs de scrisoarea de intenție. La ora șase, începu să se pregătească în vederea petrecerii serii împreună cu Brian. Se sperie când își văzu în oglindă fața încruntată și preocupată.

„Arăt într-adevăr groaznic, își spuse ea. Bietul Brian, nu merită așa ceva!"

Își alungă din minte problemele chinuitoare. Se sili să se liniștească și acordă foarte multă atenție felului cum urma să arate.

Brian scoase o exclamație de admirație când o văzu apărând în amurg în pragul ușii de la ieșire. Ca să scape de starea depresivă, Sandra își pusese rochia nouă cu bretele, al cărei decolteu scotea în evidență umerii bronzați peste care cădeau în valuri pletele aurii. Se machiase cu grijă și ochii îi străluceau.

– Ești superbă, draga mea, îi spuse tânărul ajutând-o să urce în micul lui Volkswagen. Rochia asta este absolut splendidă.

– Cumpărăturile din după-amiaza asta pur și simplu m-au ruinat, mărturisi ea râzând. Ce nu face o femeie ca să-și poată oferi o minunată toaletă franțuzească!

– Nu contează ambalajul, ci conținutul, îi spuse amabil tânărul infirmier. Ești strălucitoare!

– Și cu toate astea, în urmă cu puțin timp, mă frământam groaznic din cauza postului.

– Nu înțeleg de ce ești neliniștită, Sandra. Cred că doctorul Mansfield n-a luat încă nici o hotărâre. N-ai nici un motiv să te îngrijorezi.

– Știu, e o prostie din partea mea...

– Poți să fii sigură că un om ca el va fi foarte corect în privința asta.

– Serios?

– Absolut. Îl admir foarte mult, ca toți de aici, de altfel. Se ocupă de casa asta cu o dăruire ieșită din comun! Tu ce părere ți-ai făcut despre el?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Ce credea despre Julian? Putea oare să-i mărturisească faptul că bărbatul acela seducător o emoționa și o tulbura dincolo de orice închipuire? Nu, evident...

– Și eu îl admir, recunoscu ea fără să se dea de gol. Dar nu-l cunosc deloc.

Brian păru că se mulțumește cu acest răspuns.

– Încă nu ți-am spus unde am intenția să te duc.

– Merg pe încredere. Tu cunoști Nouméa mai bine ca mine.

– Am rezervat o masă la un mic restaurant vietnamez. Îți place?

– E perfect. Sunt moartă după bucătăria asiatică.

Petrecură o seară foarte plăcută. După o delicioasă supă chinezească cu tăiței, crabi cu orez și muguri de bambus, merseră să danseze într-un bar de noapte.

După ce se duse la culcare, nu reuși să adoarmă. Relațiile cu Brian căpătaseră o turnură pe care nu o prevăzuse. Tânăra avea impresia clară că infirmierul o plăcea din ce în ce mai mult. Oare cum se vor sfârși toate astea? Ea nu voia să-l încurajeze absolut deloc. Cum să-l facă să înțeleagă că între ei nu putea fi decât prietenie? Oftă adânc. Va vedea mai târziu cum vor evolua lucrurile. N-avea rost să-și facă griji încă de pe acum.

*
* *

Peste cinci zile, plecară în excursie la Farul Amédée. Sandra, care se simțea din zi în zi mai întremată, făcuse între timp o mulțime de plimbări, înota fără să obosească și chiar jucase un meci de tenis cu un alt bolnav.

Era o vreme superbă. O briză ușoară sufla din largul oceanului. Microbuzul era înțesat de lume. Brian și Julian trebuiseră să ia și mașinile lor personale ca să încapă toată lumea. Sandra se trezi în cea a doctorului Mansfield, împreună cu alte trei persoane.

– Bănuiesc că vă bucurați cu toții de excursia asta, nu-i așa? spuse medicul în timp ce rulau spre Nouméa, unde îi aștepta un vas închiriat special, care urma să-i ducă în insula Amédée.

– Da, ne place la nebunie! răspunseră toți într-un glas.

Sandra se simțea plină de entuziasm și dinamism, dar ar fi preferat să fie în altă parte decât atât de aproape de Julian, cu atât mai mult cu cât stătea pe bancheta din spate, între doi cardiaci destul de solizi.

După seara petrecută cu Brian, se străduise să nu se mai gândească la post, dar de câte ori se întâlnea cu doctorul Mansfield, inima îi bătea ca o tobă în piept. Medicul se mulțumea doar să-i zâmbească, fără să-i adreseze nici un cuvânt, iar fața îi rămânea impenetrabilă.

Astăzi va trebui să-și petreacă toată ziua împreună cu el și Sandra nu se prea simțea în largul ei...

Lângă el stătea Sally, o fată de șaisprezece ani. Plin de tact, el o provoca să vorbească despre viața ei în Noua Zeelandă. Sandra știa că noua-venită suferea de anorexie.

Venise la Insula Thérèse cu o săptămână în urmă, într-o stare de slăbiciune alarmantă. Abia de putea să meargă. În câteva zile înregistrase progrese și această excursie îi era acordată drept „premiu“.

Acest sistem de recompense făcea parte din tratament. Tânăra trebuia să mănânce suficient de mult la fiecare masă ca să i se dea voie să citească sau să facă plajă. Această metodă avea succes în general, dar nu era de-ajuns. Mai trebuia s-o convingă pe pacientă că în viață existau lucruri mult mai importante decât „silueta“ ei. Interesul arătat de Julian pentru hobbyurile și planurile de viitor ale lui Sally putea reprezenta începutul unei noi viziuni asupra vieții pentru acea adolescentă dezechilibrată.

Ajunseră repede în port. Brian închiriase pentru grup un vas mare, cu fundul transparent. Era ceva nou pentru Sandra, care fu uimită de spectacolul peștilor multicolori care se strecurau printre alge și corali.

Sally stătea în apropierea ei, absorbită și ea de baletul peștilor tropicali, dar se plictisi repede.

– Mă duc să fac plajă, îi spuse ea Sandrei. Uită-te la mine cât de albă sunt! I-am promis unei prietene din liceu că mă voi întoarce „neagră". Ah, ce mult mi-ar plăcea să am pielea bronzată!

În timp ce vorbea, își scosese rochița de plajă. Costumul de baie bleumarin contrasta foarte mult cu pielea ei albicioasă. După ce se unse cu loțiune antisolară, se întoarse spre Sandra și o întrebă:

– Vrei să-mi dai și mie pe spate?

– Bineînțeles, îi răspunse Sandra. Dar spune-mi, mai adăugă în timp ce citea indicațiile de pe eticheta flaconului, nu crezi că indicele de protecție e cam mic pentru tine? Așa ceva este folosit de oameni deja bronzați. Eu am o cremă de protecție pentru pielea sensibilă cu indice cinci sau șase.

– În felul acesta, nu mă voi mai bronza așa repede!

Sandra renunță să mai insiste. În calitatea ei de pacientă, îi venea greu să-i dea sfaturi, dar graba adolescentei de a se bronza o îngrijora. Pe punte era foarte cald și Sally risca să se aleagă cu leziuni gave ale pielii. Se rugă la Dumnezeu ca Brian sau Julian să observe imprudența lui Sally.

Ajunseră la Far cu puțin timp înainte de prânz. Echipajul vasului începu să se ocupe de pregătirea mesei: pește la grătar, salate asortate și fructe tropicale. Mai multe persoane, printre care și Sandra se scăldară în apa limpede a lagunei.

Sally renunță la acțiunea ei nesăbuită, spunând că se duce să stea la umbră până era gata masa.

– Ai grijă să te întorci într-o oră, îi recomandă doctorul Mansfield.

– Stați liniștit, am ceasul la mine.

Unii turiști se hotărâseră să facă turul insulei pe jos, ca să-și facă poftă de mâncare. Peste o oră, erau înapoi.

– Ați văzut-o cumva pe Sally pe drum? îi întrebă Julian.

– Da, răspunse o femeie. Făcea plajă acolo, în spatele dunei.

– Făcea plajă! exclamă doctorul. Asta e curată nebunie! A mai făcut și pe vas. I-am recomandat să fie prudentă și mi-a promis că mă va asculta.

– După câte se pare, v-a încălcat ordinul. Dat fiind că se făcuse ora unu, i-am propus să se întoarcă împreună cu noi. Ne-a răspuns că nu-i era foame și că o să vină mai târziu să mănânce un fruct.

– Doamne sfinte! exclamă Julian. Nu știe că expunerea prelungită la soare e periculoasă, mai ales pentru o persoană aflată într-o asemenea stare de slăbiciune? Sandra!

– Da, răspunse fata, surprinsă.

– Brian va rămâne aici, dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Vrei să vii cu mine?

– Desigur, răspunse ea imediat.

Plecară aproape alergând. Atunci când îi văzu apropiindu-se, Sally vru să se ridice, dar abia ajunse la poziția verticală, că și începu să se clatine pe picioare.

Julian se repezi spre ea ca s-o susțină, dar ea căzuse deja la pământ.

– Insolație, spuse laconic medicul, aplecându-se asupra corpului ei nemișcat. Probabil că are deja arsuri de gradul doi, deși încă nu se vede. Ar fi trebuit s-o supraveghez mai îndeaproape. Știu că printre obsesiile ei se numără și bronzarea excesivă, ceea ce e un lucru cu atât mai prostesc, cu cât pielea ei nu suportă prea bine soarele!

O ajută pe adolescentă să se ridice puțin, iar ea deschise ochii.

– Te vom duce la umbră, Sally.

O transportă, cu ajutorul Sandrei, la umbra unui pâlc de arbuști.

– Poți să rămâi cu ea, Sandra? o întrebă el. Mă duc să iau niște apă de băut.

Plecă alergând, lăsând-o pe Sandra făcându-i vânt lui Sally cu pălăria ei de soare. Peste câteva minute, doctorul apăru cu două sticle de apă și o trusă de prim-ajutor.

– Sandra, ia prosopul ăsta, înmoaie-l în apă și umezește-i corpul cu el. În acest timp, eu o să-i pregătesc o băutură sărată, ca să preîntâmpinăm pericolul deshidratării. Cum te simți, Sally?

– Parcă îmi arde tot corpul! șopti adolescenta, și-mi vâjâie capul cumplit.

– Nu mă mir deloc. Îți voi da o aspirină ca să-ți mai revii puțin. Ai fost groaznic de imprudentă...

– Acum realizez și eu ce prostie am făcut. Am adormit la soare. Atunci când m-au chemat ceilalți să vin cu ei, nu-mi era foame, și probabil că după aceea am adormit...

Puțin mai înviorată de prosopul ud cu care Sandra îi ștergea pielea de pe cap, ceafă și umeri, Sally bău cu poftă amestecul efervescent pe care i-l întinse medicul.

– Te-ai înroșit deja, spuse el. Tare mi-e teamă că o să te cam usture pielea câteva zile.

Sandra întâlni privirea medicului pe deasupra capului lui Sally. Era evident că încerca să minimalizeze gravitatea situației ca să nu sperie bolnava. Nu știa nici el cum se va comporta organismul ei după insolație, pe fondul slăbiciunii generale de care suferea.

După ce bău și al doilea pahar, medicul o înfășură în prosopul umed și, ridicând-o fără să pară că face un efort prea mare, o duse până la vas. Sandra îl urmă, cărând lucrurile lui Sally, trusa medicală și sticlele goale.

Atunci când sosiră, îi găsiră pe excursioniști așezați la o masă plină cu bunătăți.

– Du-te să mănânci, Sandra, o îndemnă Julian.

– Nu pot să vă mai fiu cu nimic de ajutor?

– Ăă... nu... Mă rog, dacă insiști, pregătește-i lui Sally o farfurie cu salată și brânză, și un pahar mare de suc de ananas. Trebuie neapărat să se hidrateze și să se odihnească. Nu putem să mai facem mare lucru. Mă gândeam chiar dacă n-ar fi mai bine s-o ducem la Insula Thérèse imediat după ce mâncăm, dar cred că nu e neapărat necesar.

Atunci când Sandra se întoarse cu tava pentru Sally, o găsi instalată confortabil într-o cușetă, înfășurată în continuare în prosoape ude.

– Îi dau eu să mănânce, îi spuse Julian zâmbindu-i recunoscător. Du-te și tu la masă.

În timp ce se delecata cu o gustoasă salată tahitiană din pește cu lămâie, rondele de castravete și felii de ouă fierte tari, totul stropit cu lapte de cocos, Sandra trebui să răspundă

întrebărilor îngrijorate ale turiștilor în legătură cu starea lui Sally. Toată lumea se bucură să afle că acel incident nu urma să le strice excursia.

– Dacă am înțeles eu bine, întrebă Brian apropiindu-se de ea, Sally este în afară de orice pericol?

– Da, dar va avea câteva zile destul de neplăcute.

– Poate că asta îi va servi drept lecție.

– Să sperăm.

– Toți parcă și-au pierdut mințile. Am niște prieteni care își asumă niște riscuri enorme în fiecare vară, vrând să devină negri. O fată se tratează deja de cancer de piele... N-are decât douăzeci și cinci de ani!

– Da, e groaznic! Și cancerul de piele e din ce în ce mai frecvent.

Brian rămase lângă ea, tăifăsuind, până termină de mâncat.

– Îmi pare tare rău că nu e aici Nancy sau Katherine, ca să mă înlocuiască. Aș fi vrut foarte mult să explorez insula împreună cu tine.

– Să explorezi insula? Păi, după câte văd, e foarte mică! În afară de far, nu prea văd ce-ar mai putea să ne ofere în mod deosebit.

Era clar că Brian nu era de aceeași părere cu ea, dar el avu bunul-simț să nu insiste.

Câteva minute mai târziu, Julian veni să-l caute pe Brian.

– Sally va fi supravegheată de echipaj cât timp noi vom fi pe insulă. Cine merge să viziteze farul?

– Familia Smith și doamna Paulsen au cerut să facă turul insulei, răspunse Brian. Nu sunt pasionați de felul cum

funcționează farul. Doi sau trei, printre care și Jack Turner, doresc să rămână aici, la umbră. Dat fiind că este cardiac, mi se pare soluția cea mai bună.

– Și eu sunt de aceeași părere. Totul mi se pare organizat cât se poate de bine. Tu, Sandra, ce ai de gând să faci?

I se adresase pe un ton rece și distant. Oare regreta amabilitatea cu care se purtase cu ea în ultima vreme?

– Voi merge și eu la far, îi răspunse ea pe același ton.

Deși Brian era foarte convins că o va vedea curând pe tânără făcând parte din personalul medical al centrului, ea nu era chiar atât de optimistă. Ba chiar simțea, din atitudinea stânjenită a lui Julian, că probabil se hotărâse deja să-i respingă cererea.

Și atunci când, peste două zile, Sandra primi un bilet de la medic prin care-i dădea întâlnire la ora nouă și jumătate pentru a sta de vorbă cu ea, se duse spre biroul acestuia fără nici o speranță.

Peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna Insula Thérèse. De fapt, poate că așa era cel mai bine...

Capitolul 6

– Bine ai venit, domnișoară Pendlebury...

Doctorul Mansfield, așezat la biroul lui, îi făcu semn să ia loc.

– Voi intra direct în subiect, spuse el privind-o cu răceală.

Inima Sandrei se făcu cât un purice. Din câte se părea, trebuia să se aștepte la un refuz, de aceea fu de-a dreptul stupefiată în momentul în care îl auzi spunând:

– M-am hotărât să te angajez. Ieri și-a dat acordul prin telefon și tatăl meu. Ca să-ți spun sincer, amândoi am ezitat la început... Nu din cauză că n-ai avea calificarea necesară, dar trebuie să recunoști și tu caracterul special al situației tale.

– Sunt foarte conștientă de acest lucru, îi răspunse Sandra pe un ton reținut.

În dimineața aceea, Julian era medic până-n vârful unghiilor: comportamentul lui era rece, eficient și ușor arogant. Nu mai avea nimic din bărbatul amuzant și relaxat pe care-l cunoștea. Date fiind împrejurările, atitudinea lui nu trebuia s-o mire, dar era totuși destul de derutantă pentru tânără.

– De când a apărut anunțul nostru, s-au produs două schimbări importante, care sunt și în avantajul, dar și în dezavantajul tău.

– Mărturisesc că nu înțeleg despre ce este vorba, șopti Sandra.

– Să mă explic. Uite cum stau lucrurile: Mary Simmonds trebuia la început să plece la jumătatea lui martie, dar ea și soțul ei au aflat de curând că unul din copiii lor are grave probleme școlare. De aceea, doresc să-și petreacă mai mult timp în Australia, înainte să plece în Algeria. Mary ne va părăsi la sfârșitul acestei săptămâni... cu aproape o lună mai devreme decât fusese prevăzut. Noi vrem ca o australiană să ocupe acest post și singura care este disponibilă atât de repede... ei bine... ești tu.

– Înțeleg.

– Așadar, va trebui să treci direct de la statutul de pacient la cel de infirmieră, fără nici o perioadă de tranziție. Asta ar putea crea dificultăți.

– Așa este.

– În cazul în care s-ar fi respectat data inițială, am fi analizat cererea ta de angajare exclusiv din punctul de vedere al calităților tale profesionale. Și dacă ai fi fost cea aleasă, lucru care ar fi fost foarte probabil, ar fi existat un interval rezonabil înainte de a-ți prelua atribuțiile.

– Vă este cumva teamă ca unii pacienți să nu vrea să mă accepte în noul meu rol?

– Pe undeva, poate fi avut în vedere și acest statut, dar mă gândesc totuși și la efectul acestei tranziții brutale asupra ta. Vei avea o săptămână foarte grea, trebuind să te ocupi de

problemele administrative care apar în asemenea cazuri. Bineînțeles, noi te vom ajuta să le rezolvi, în măsura în care acest lucru este posibil. În sfârșit, sper să nu mă fi înșelat considerându-te însănătoșită, pentru a fi la înălțimea sarcinilor care-ți revin...

– Nu vă înșelați, domnule doctor, îl asigură ea ridicându-și bărbia cu un aer provocator.

Ea înțelegea ezitările lui Julian, dar îi venea greu să nu se simtă necăjită de faptul că fusese aleasă numai din pricină că nu mai aveau timp să angajeze pe altcineva mai bun.

– Nu trebuie să te superi, continuă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Oricum, contractul stipulează o perioadă de probă de trei luni... Poate n-ar trebui să-ți spun, dar tatăl meu e cel care a avut cele mai multe obiecții...

– Mulțumesc, șopti Sandra cu vocea ușor tremurată. Poate... sunt prea sensibilă. Voiam doar să obțin acest post. E destul de... neplăcut să constat că am fost aleasă numai pentru că n-ați găsit pe altcineva mai bun... șopti ea rușinată.

– Reacția ta mi se pare cât se poate de normală, o asigură el pe un ton mai blând. Probabil că e mai bine să nu anunțăm această schimbare. Ada își va asuma răspunderea de a le-o aduce la cunoștință angajaților. În cazul în care bolnavii îți vor pune întrebări referitoare la noul tău statut, n-ai decât să nu le răspunzi. Probabil că, practic, tranziția se va face fără incidente majore.

Inspiră adânc și păru să se mai liniștească puțin.

– Îmi place Insula Thérèse și munca pe care o desfășurăm aici, dar, cum să-ți spun, eu sunt de formație neurolog și n-am avut ocazia până acum să-mi practic meseria. Pentru mine, treaba asta a început să devină frustrantă.

Sandra dădu din cap fără să spună nimic.

– În urmă cu ceva timp, continuă el, am primit un grup de patru paraplegici care au părut că se bucură din plin de vacanță, aici. M-am întrebat dacă există suficiente centre de recreere destinate handicapaților fizici.

– Bănuiesc că nu.

– Într-adevăr, așa este. Unele hoteluri sau pensiuni îi acceptă numai cu condiția să fie însoțiți de o infirmieră sau de un membru al familiei care să se ocupe de ei. Nimeni nu le oferă însă instalații speciale, planuri înclinate, lifturi, sală de recuperare fizică etc. Dorința mea este aceea de a transforma Insula Thérèse într-un așezământ care să fie în stare să ofere îngrijiri medicale convalescenților, dar să fie și un loc de vacanță pentru pacienții care n-au nevoie de tratamente speciale.

În clipa aceea, Julian avea privirea însuflețită a unui om plin de dinamism care vedea viitorul deschizându-se în fața lui.

– Și acești convalescenți vor avea foarte mult de câștigat de pe urma contactului cu aceia care, după ce trecuseră prin aceleași încercări, ar fi avut răgazul de a se adapta handicapului lor și chiar să-i ajute să-l depășească, continuă ea ideea medicului.

– Exact. Ai înțeles perfect ce intenții am...

– Ar fi o realizare nemaipomenită.

– Acesta este motivul pentru care cred că te-am ales pe tine, continuă Julian. Ai menționat în scrisoarea de intenție interesul deosebit pentru contactele și reintegrarea politraumatizaților în viața civilă. Primul punct nu m-a mirat, dată fiind activitatea ta la Căminul de femei din Sydney, dar al doilea mărturisesc că m-a intrigat. Ai lucrat mult în acest domeniu?

– Numai în timpul școlii. La cererea mea, am făcut mai multe studii în secțiile de recuperare funcțională. Asta mi se trage de la un eveniment petrecut în familia mea. În urma unui accident, fratele meu mai mare a devenit paraplegic. E un băiat plin de energie, care a scăpat ca prin minune de acest handicap. Mi-ar plăcea să contribui la ajutorarea accidentaților. Mulți dintre ei n-au curajul de a se apuca singuri de o lungă și chinuitoare muncă de recuperare... Este nevoie de foarte multă voință.

– Așa este. Eu vreau să le dau ajutor și pe plan fizic, dar și pe plan moral.

– Veți abandona total genul de bolnavi de care vă ocupați acum?

– Nu vreau să minimalizez importanța pe care o acordăm acum cardiacilor, deprimaților și foștilor drogați, dar pentru ei mai există și alte case de odihnă. În schimb, așezământul meu va fi primul hotel de lux pentru handicapați motori.

Începură amândoi să râdă.

– Cel puțin primul din Noua Caledonie, observă Sandra, căreia îi revenise optimismul.

– Exact.

– Nu va fi greu să-i determinați să vină aici? se interesă tânăra.

– Evident, va trebui să facem niște aranjamente cu companiile aeriene, dar ele sunt interesate să satisfacă nevoi neobișnuite. Pentru ei, e o publicitate foarte bună.

– Când credeți că veți trece la realizarea acestui proiect?

– Nu prea curând, din păcate. Deocamdată mă ocup de întocmirea planurilor de transformare și extindere, care sunt indispensabile. De fapt, m-am înhămat la treaba asta de câteva

săptămâni, dar totul s-a dovedit mai complicat decât am prevăzut. Probabil va trebui chiar să închidem centrul în timpul lucrărilor importante. Săptămâna viitoare trebuie să definitivez schița generală cu arhitectul din Nouméa. După aceea, probabil voi vedea totul mai clar. Biata Ada va înnebuni de-a binelea atunci când va vedea maldărul de hârțoage de care e nevoie!

– N-aș putea s-o ajut cu ceva? propuse Sandra.

– Chiar vrei să faci asta? Ar fi foarte drăguț din partea ta! Nu credeam că te interesează în mod special aspectul administrativ al lucrurilor...

– Vă înșelați, domnule doctor. Nu-mi displace genul acesta de activitate. La cămin am căpătat chiar destulă experiență în acest domeniu, recunoscu Sandra.

– Perfect! Te cred pe cuvânt. Voi vorbi cu Ada despre asta. Sunt convins că va fi încântată să scape de anumite sarcini. M-am hotărât să cer o subvenție de la guvern pentru o parte din infrastructură. Formularele de cerere sunt aproape imposibil de completat!

Continuară să stea de vorbă încă vreo câteva minute. În interfon se auzi vocea lui Mary, care-i amintea doctorului că mai avea și alte întâlniri.

Sandra coborî brusc cu picioarele pe pământ. Pasionată de discuție, uitase complet de supărarea din urmă cu ceva timp, dar când întâlni privirea intensă dar impenetrabilă a doctorului, fu străbătută de un fior ciudat.

– Dumnezeule, spuse Julian uitându-se la ceas, s-a făcut atât de târziu? Înainte să te las să pleci, vreau să te mai întreb ceva... Ești liberă mâine seară?

– Da.

– Ai vrea să iei masa în afara centrului, pentru a sărbători evenimentul?

– Cu dumneavoastră? Da, cu mare plăcere... dar ce va spune F...

– De fapt, o întrerupse Julian aruncându-i o privire ciudată, am organizat o masă de adio pentru Mary, care va fi în același timp și o cină de bun venit pentru tine. Așadar, sper că vei putea să participi și tu. Vor fi numai cadre medicale, cu excepția celor care sunt de gardă.

– Oh, perfect! spuse ea. Mulțumesc foarte mult.

Se ridică grăbită, cu intenția de a pleca. Era îngrozitor de jenată. Oare ce va crede despre ea? Cum putuse să-și închipuie că-i va propune să ia masa numai ei doi?

– Ada este în biroul ei, spuse calm Julian. Te așteaptă.

Se opri câteva secunde și adăugă:

– Sandra...

– Da?

– Mă bucur foarte mult de viitoarea noastră colaborare.

– Mulțumesc, domnule doctor.

– Spune-mi Julian.

– Mulțumesc, Julian.

Roșie la față de rușine, ieși repede din cabinet. Probabil că Julian își închipuise că nu s-ar fi dat înapoi de la o întâlnire cu logodnicul altei femei...

În plus, poate că îi lăsase impresia că este atrasă de el... Dar, în definitiv, nu era așa? „Doar nu sunt pe cale să mă îndrăgostesc!“ își spuse ea îngrijorată. „E imposibil. El este logodit. Toate astea sunt rodul imaginației mele...“

Își petrecu restul dimineții împreună cu Ada Hopkins. Munca alături de ea o făcu să uite pe moment de greșeala ei monumentală.

La masa de prânz, se trezi singură, alături de Nancy, care o întâmpină cu un aer încântat.

– Ia spune, ai fost angajată?

– Da.

– Ce bucuroasă sunt!

– Sst! făcu Sandra. Pacienții nu trebuie să știe, deocamdată.

– Ah, scuză-mă!

– Încep lunea viitoare, știi?

– Ne-a spus doctorul Mansfield, azi-dimineață.

– Vrea să-i pună pe oaspeții noștri în fața faptului împlinit. Unora s-ar putea să li se pară ciudat să vadă o fostă bolnavă devenind atât de repede membru al personalului de îngrijire.

– Da, înțeleg, dar de ce începi serviciul atât de curând? Doctorul Mansfield nu ne-a dat nici o explicație în privința asta.

– Mary Simmonds are probleme cu copii. Nu știu dacă pot să...

– Nu-mi spune nimic. Nu vreau să fiu indiscretă.

– Pe scurt, trebuie să plece în Australia mai devreme decât era prevăzut și eu o înlocuiesc.

Era prea mândră să recunoască faptul că fusese aleasă în disperare de cauză.

– E extraordinar, exclamă colega ei, și o să-l vezi mai mult timp pe doctor! Ce noroc pe tine!

– De ce spui asta?

– N-ai observat până acum? oftă Nancy. Sunt îndrăgostită nebunește de el.

– Ah...

– Tu nu?

– Ăă... păi... începu Sandra, căreia nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase discuția.

– Stai liniștită, continuă Nancy. Am glumit. Mărturisesc că am avut o ușoară slăbiciune pentru el atunci când am sosit aici, dar acum mi-a trecut. De altfel, Fiona a și pus mâna pe el.

– Așa se pare...

– Nu te bucuri că lucrezi cu un bărbat atât de seducător?

– Nu acesta este motivul pentru care mă bucur că am obținut postul.

– Nu ți se pare că e al naibii de seducător? insistă Nancy.

– Ba da, recunoscu Sandra, dar de aici și până la a fi îndrăgostită de el mai e cale lungă și eu n-am de gând să parcurg această distanță.

Colega ei o privi cu ochii măriți de uimire și exclamă:

– Dacă nu putem nici măcar să glumim cu tine, atunci unde o să ajungem?

– Nu voiam să te jignesc, Nancy, dar sunt cam nervoasă din cauza schimbărilor care mă așteaptă.

– Da, înțeleg...

Dar Sandra știa că nu spune adevărul. Discuțiile acelea inutile o exasperau. Obiceiul de a vorbi despre dragoste imediat ce ești atras fizic de cineva i se părea absolut ridicol. Dacă ar fi avut optsprezece ani, ar mai fi fost de înțeles, dar așa...

Cât timp serviră masa, domni o atmosferă încordată. Ar fi fost bine ca acel incident să nu le strice prietenia, își spuse Sandra. Ar fi o prostie să nu se mai înțeleagă între ele tocmai acum când urmau să lucreze împreună.

Se simți mai ușurată în momentul în are o văzu pe Nancy că se ridică de la masă, după ce-și mâncase desertul pe fugă.

– Katherine mă va certa dacă întârzii. Avem foarte multă treabă de făcut. Ne sosesc foarte mulți pacienți. Pe curând!

După ce rămase singură, Sandra se întrebă cum să-și petreacă după-amiaza. Ada Hopkins îi spusese că se va muta duminică într-o cameră situată într-o altă aripă a clădirii. Până atunci, ca și Fiona de altfel, era liberă să facă ce vrea.

După câteva clipe de ezitare, urcă în camera ei ca să-și ia o carte și să-și pună costumul de baie, apoi plecă spre o mică plajă pe care o descoperise în timpul unei plimbări. Era vorba numai despre câțiva metri pătrați de nisip alb înconjurați de niște stânci uriașe. Locul era în permanență pustiu.

De aceea, Sandra fu surprinsă în mod neplăcut de faptul că o găsi acolo pe Fiona, care purta un costum de baie din două piese de culoare stacojie, ochelari de soare imenși și o pălărie de paie cu boruri late.

Sandra ar fi făcut bucuroasă stânga-mprejur pentru a se duce în altă parte, dar Fiona deja o văzuse și-i făcea semne cu mâna. O vedea pentru prima oară după întoarcerea ei de la Hienghene, care avusese loc cu o seară înainte.

– Vreau să te felicit pentru că ai obținut postul lui Mary Simmonds, îi spuse Fiona pe un ton ușor încordat. Nu erai prea hotărâtă să optezi pentru post...

– Atunci când mi-ați vorbit despre asta, chiar așa stăteau lucrurile, îi răspunse Sandra cu calm. Dar între timp mi-a plăcut atât de mult, încât m-am hotărât să rămân aici, dacă se va ivi vreo ocazie.

– Aici? Te referi la Insula Thérèse sau la Noua Caledonie?

– La ambele. Îmi place munca de la centru și mă bucur că se vor face schimbări importante. În același timp, pot să spun că am fost cucerită și de clima, de flora și de locuitorii acestui colț de lume.

– Tare mi-e teamă că te vei simți aici în curând mai degrabă la capătul lumii, continuă Fiona. Pentru vacanță este o locație perfectă, dar riști să te plictisești foarte repede, dacă stai mai mult timp.

– Și cu toate astea, curând vă veți stabili aici, nu-i așa? îi răspunse Sandra, ușor mirată. Vreau să spun... atunci când vă veți căsători.

– Da, desigur, îi răspunse Fiona pe un ton forțat. Dar voi avea la dispoziție Citroenul meu pentru deplasări și, în plus, am aici o mulțime de rude și de prieteni, așa că n-o să stau închisă aici toată ziua. Și, mă rog... îl voi avea pe Julian.

– Ați fixat data căsătoriei? întrebă Sandra după o ușoară ezitare.

– Nu tocmai, dar pot să-ți spun că o vom face destul de curând. Da, foarte curând.

De ce oare insistase atât de mult asupra ultimelor cuvinte? Suna parcă a avertisment.

– Trebuie să plec, adăugă ea ridicându-se în picioare. Mă așteaptă Julian. Ne ducem să facem cumpărături la Nouméa. După aceea vom lua cina la restaurant împreună cu niște prieteni australieni aflați în trecere. La revedere!

În seara aceea, așa cum se înțelesese cu Julian, Sandra se duse la biroul de recepție ca să-i sune pe părinții ei. Mary îi dăduse cheile de la intrare. A obținut foarte repede legătura.

O informă pe mama ei despre intenția de a rămâne în Noua Caledonie. Aceasta primi vestea destul de bine și chiar îi promise să vină să-i facă o vizită. Sandra tocmai se pregătea să-și ia rămas-bun, când auzi voci în hol. Peste câteva secunde, se deschise ușa.

– Ce dracu...? Ah, tu ești, Sandra! Așa este... am uitat că trebuia să suni în Australia.

Era Julian. Purta un costum elegant. Își dăduse haina jos, ca să se simtă în largul lui. Fiona era și ea foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie lungă, mulată pe trup, din lame sclipitor, dar nu părea deloc radioasă, ca de obicei. Cu trăsăturile feței crispate de durere, se sprijinea de brațul logodnicului ei.

– E apendicită, Julian, sunt sigură, spuse ea.

Medicul o duse în cabinetul lui, după ce-i spusese Sandrei peste umăr:

– Mă bucur că ești aici, pentru că s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. După câte vezi, Fiona nu se simte bine. Ea zice că e vorba despre o apendictă, dar eu mă îndoiesc.

– Te rog, Julian, spuse Fiona, nu mai vorbi despre mine ca și când aș fi o imbecilă. Sunt sigură pe ce spun. Nu m-am simțit niciodată atât de rău.

– Întinde-te pe pat. Vom vedea după ce te consult.

– Nici nu mă gândesc să mă întind! Nu mai pot de durere! Cum vrei să...

– Haide, fă un efort! Nu va dura mult.

Fiona părea sinceră. Julian o ajtută să se întindă și-i palpă ușor abdomenul.

– Te doare când apăs aici?

– Au! Sigur că mă doare! exclamă Fiona, indignată.

– E destul de neclar. Explică-mi ce simți!

– Mă doare, asta e tot ce știu! exclamă Fiona, ridicându-se brusc. Renunță la fasonanele astea! Îmi este imposibil să stau întinsă.

– Înseamnă că s-ar putea să fie vorba despre o otrăvire, spuse Julian gânditor.

– Otrăvire?

– Da. Bănuiesc că de la stridiile acoperite cu un sos gros care ți-au fost servite. Din fericire, tu ai fost singura care ai comandat așa ceva. Cel mai bine ar fi să vomiți ce ai mâncat, ca să împiedicăm toxinele să se răspândească în organism.

– Dar e oribil!

Abia rosti Fiona aceste cuvinte, că se și făcu verde la față și fu zguduită de un spasm. Sandra se năpusti în mica baie de alături ca să aducă un lighean și un prosop.

– Mulțumesc, Sandra.

Fiona se aplecă asupra ligheanului, în timp ce Julian o ținea de umeri.

– E vorba despre o intoxicație alimentară, așa cum am bănuit, șopti medicul Sandrei. Nu mai am nevoie de tine. Mă voi ocupa de ea până când se va simți în stare să urce în camera ei.

– Chiar crezi că...

– Sunt sigur. Este foarte târziu. Du-te la culcare.

– Bine... Noapte bună.

– Oh, Julian... scânci Fiona înainte de a se apleca din nou asupra ligheanului în momentul în care Sandra închidea ușa în urma ei.

Biata Fiona! își spuse tânăra infirmieră. Probabil că era furioasă la culme din cauză că era nevoită să se dea în spectacol în fața logodnicului ei. Aventura aceea îi știrbise serios vanitatea!

În timp ce se dezbrăca, nu se putea împiedica să nu se gândească la frumosul cuplu pe care-l formau Julian și Fiona. Mai ales Julian i se părea extrem de seducător, politicos, calm, sigur pe el și viril. De ce oare se gândea tot timpul la el? Nu era periculos pentru o fată să-și lase mintea să viseze la asemenea lucruri? Trecu multă vreme până s-o cuprindă somnul...

A doua zi dimineață, Fiona stătu în cameră toată ziua. Greața îi dispăruse, dar se simțea foarte slăbită și era plină de urticarie.

Bineînțeles că nici nu intra în discuție ideea de a mai merge la restaurant în halul în care era. În seara aceea, Sandra își puse superba rochie verde cumpărată de la Nouméa și se privi mulțumită în oglindă, bucuroasă să constate că își recăpătase silueta de altădată și culoarea în obraji.

– Intoxicația asta a picat la țanc, nu crezi? îi șopti la ureche cu cinism Nancy, în timp ce-l așteptau pe Julian.

– Îmi pare rău că e bolnavă, îi răspunse Sandra pe același ton, dar îți spun sincer că fără ea cred că seara va fi mult mai plăcută.

– Sunt de aceeași părere. Știi ce mi-a spus nu mai departe decât ieri...?

Se opri, văzând Citroenul frânând în fața lor. Medicul coborî, îmbrăcat într-un costum gri deschis care-i scotea în evidență silueta atletică.

– Sunt sigur că Nancy va înțelege de ce te voi așeza în față, pe locul de onoare, îi spuse el Sandrei.

Ea urcă în mașină cu un zâmbet larg, care-i încremeni brusc pe față în momentul în care o văzu pe Fiona aplecându-se la o fereastră de la primul etaj. Logodnica doctorului se retrase imediat în umbră, dar Sandra avu timp să vadă privirea încruntată pe care i-o aruncase.

Deci, intuiția n-o înșelase. Fiona se purta frumos cu ea, dar în realitate o ura. Cu puțin timp în urmă, masca îi căzuse, lăsând să se vadă o ură feroce.

Sandrei îi venea greu să înțeleagă purtarea acesteia. Nancy nu se jena deloc să-și arate antipatia față de Fiona. Restul personalului medical o trata cu o politețe glacială, iar ceilalți angajați își băteau joc de ea, maimuțărindu-i aproape sub ochii ei manierele prețioase. Sandra își analizase în zadar conștiința, dar nu descoperi nimic în purtaea ei care să poată justifica ostilitatea Fionei față de ea. Atunci, care să fie motivul...?

– Mă bucur foarte mult că ieșim în seara asta, spuse medicul. Fionei, ca și Katherinei și lui Brian, le pare nespus de rău că nu pot să vină cu noi, dar trebuie să rămână cineva și la centru.

– Nici nu ne-ai spus unde mergem, spuse Sandra.

– La o clătitărie. E un restaurant cât se poate de franțuzesc sau mai bine-zis, breton. Sper că o să vă placă.

– O să vezi, Sandra, adăugă Nancy, clătitele se fac în fața ta, pe niște plăci uriașe. Se umplu cu ouă ochiuri, bucățele de șuncă, somon afumat, brânză sau banane flambate. Există combinații nenumărate. Este foarte amuzant.

Atunci când sosiseră, îi găsiră pe ceilalți bând câte un aperitiv.

– Am impresia că sunt în plus, șopti Nancy la urechea Sandrei.

– Ce vrei să spui?

– Păi, uită-te și tu! Familiile Simmonds, Cardwell, Hopkins, tu și Julian...

Sandra nu mai apucă să-i dea replica, pentru că deja ajunseseră la masa grupului. Spre marea ei mirare, Julian o așeză pe scaunul de lângă el. De pe partea cealaltă a mesei, Nancy îi aruncă o privire elocventă. „Ți-am spus eu", părea că se citește în ochii ei.

– Unde este Fiona? se interesă Mary când li se aduse meniurile.

– A făcut o toxiinfecție alimentară foarte gravă după o masă la restaurant, îi explică Julian. Precizez că nu este vorba de cel în care ne aflăm acum!

Sandra o văzu pe Nancy cum îi face cu ochiul, cu o ironie răutăcioasă. Toate acele aluzii răuvoitoare ale colegei ei începuseră s-o scoată din sărite. De aceea parcă se simți mai bine atunci când Julian începu să vorbească. Dar prima lui întrebare o luă prin surprindere:

– Ce părere ai despre indispoziția Fionei? spuse el pe un ton ciudat de provocator.

– E într-adevăr foarte neplăcut, îi răspunse tânăra cu calm. Într-o insulă atât de mică precum Noua Caledonie, peștele ar trebui să fie în permanență proaspăt. E de-a dreptul scandalos să constați că sub sosul gros au ascuns niște stridii stricate. Nu ești de aceeași părere?

– Ba da, dar nu asta te-am întrebat.

– Nu înțeleg...

– Am văzut privirea pe care ți-a aruncat-o Nancy atunci când îi explicam lui Mary ghinionul pe care l-a avut Fiona.

– Cred... cred că n-are o simpatie deosebită pentru logodnica ta, șopti Sandra, foarte jenată.

– M-ar interesa să știu ce sentimente ai față de ea.

– Nancy încearcă uneori să mă determine s-o critic pe Fiona, îi răspunse ea cu sinceritate, dar mie nu-mi place să mă las antrenată în asemenea discuții.

Oare făcea bine că era sinceră cu Julian? se întreba ea cu ochii în farfurie. N-o trădase pe Nancy în felul acesta? Unde voia Julian să ajungă punându-i întrebările acelea indiscrete?

– Nu-ți place să te lași antrenată pentru că nu ești de aceeași părere cu Nancy, sau pentru că te temi că va avea necazuri?

– Nici una, nici alta, îl asigură ea privindu-l drept în ochi. Oricare ar fi părerea mea personală, consider că nu este corect să intru în acest joc. Nu mă mai întreba nimic, Julian. Nu e bine ce faci. Știm cu toții că ești logodit.

O sclipire ciudată apăru în privirea întunecată a doctorului.

– Mărturisesc că n-am nimic în comun cu Fiona, adăugă Sandra, dar îți pot garanta că acest lucru nu-mi va afecta cu nimic munca la Insula Thérèse și nici relațiile cu ea. Nu pot să-ți spun altceva.

– Înțeleg... spuse el gânditor.

Spre ușurarea Sandrei, chelnerul aduse primele clătite cu fructe de mare. Din fericire, Julian schimbă subiectul și se treziră vorbind despre problemele sociale create în insulă de situația politică din ce în ce mai tensionată.

Ceilalți comeseni discutau între ei cu însuflețire. Nimeni nu părea mirat de faptul că medicul captase total atenția noii lui colaboratoare.

Deși tulburată, fetei îi plăcu cina originală stropită cu un delicios cidru care înțepa la limbă. Era atât de absorbită de conversația cu Julian, încât tresări atunci când îi văzu ridicându-se în picioare pe Nancy și familia Cardwell.

– Noi vă cerem permisiunea să ne retragem, spuse Peter Cardwell. Pe Helen o doare puțin capul.

Sandra se uită la Nancy cu un aer mirat.

– Nu ți-am spus? spuse infirmiera. Mâine am zi liberă și familia Cardwell m-a invitat să stau la ei. N-ai observat geanta mea de voiaj?

– Nu, mărturisi Sandra.

Dar se gândi imediat că se va întoarce singură la Insula Thérèse, împreună cu Julian...

– Dat fiind că tu pleci luni cu avionul, îi spuse Helen lui Mary, n-o să ne mai vedem.

Își luară rămas-bun și-și făcură urări de bine. La puțin timp după aceea, pretextând că au bagaje de făcut, cei doi Simmonds plecară. Cât despre soții Hopkins, aceștia locuiau în împrejurimi și de aceea refuzară oferta lui Julian de a-i conduce acasă, preferând să meargă pe jos.

Așa se făcu că Sandra și Julian ieșiră singuri din restaurant în noaptea blândă tropicală...

Capitolul 7

– Toți ceilalți ne-au părăsit, exclamă vesel Julian. Este încă devreme. Ce-ai zice să mergem să bem ceva înainte de a face un tur cu mașina? Trebuie neapărat să vezi Nouméa noaptea.

– Nu cred că...

El păru că nu auzise protestul Sandrei, care urcă tăcută în Citroen, întrebându-se de ce îi făcuse doctorul o asemenea propunere. Credea cumva că este supărată pentru că cina de bunvenit se terminase prea repede?

Cu excepția ciudatului schimb de cuvinte referitor la Fiona, atitudinea lui din seara aceea părea dictată de grija de a fi politicos cu noua lui infirmieră.

Dacă Sandra n-ar fi făcut acea gafă regretabilă când primise invitația lui, probabil că s-ar fi simțit mai în largul ei, dar el o privea cu o expresie provocatoare care o făcu să aibă o bănuială cumplită.

Oare o credea în stare să aibă cu el o legătură extraconjugală? Atențiile lui erau destinate încurajării ei în

această direcție? Sau dorea să afle până unde putea să meagă? De fapt, dat fiind că urmau să lucreze împreună, acest test poate că era chiar foarte indicat. Probabil voia să fie sigur că nu se va agăța în viitor de gâtul lui.

„Trebuie cu orice preț să reușesc să-l conving că face o greșeală, își spuse ea furioasă la culme. Pentru asta nu există decât o soluție: să mă port cu el cât se poate de rece".

Peste câteva minute, se opriră pe malul mării, în fața unei cafenele în aer liber. Era încă destul de cald și Julian comandă două citronade.

– În nopțile calde, este unul din locurile mele preferate, spuse el. Nu e prea multă lume și briza din larg produce un zgomot de fond foarte plăcut. Nu ești de aceeași părere?

– Ba da...

Văzând fixată privirea lui asupra ei, Sandrei i se păru brusc că are decolteul prea adânc răscroit. Oare Julian își va închipui că își alesese acea rochie în dorința de a-l cuceri?

Făcu un gest nervos, încercând să se acopere.

– Ți-e frig? se interesă imediat însoțitorul ei.

– Deloc. E foarte plăcut. Clima din insula asta este minunată!

– Unii o consideră prea caldă și umedă.

– Îmi place căldura, iar umiditatea mi se pare normală din moment ce suntem înconjurați de ocean. De altfel, cred că este benefică și pentru bolnavii noștri, mărturisi ea, bucuroasă că găsise un subiect de conversație mai puțin periculos.

Dar tentativa ei se soldă cu un eșec. Între ei existau lungi intervale de tăcere tensionată. Sandra se simțea studiată foarte atent.

– Vrei să mai bei ceva? se interesă Julian, arătând cu degetul spre paharul ei gol.

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, mergem să facem un tur?

– Da, îi răspunse ea cu o răceală care pe el păru să nu-l supere.

„Speră să mă trădez, își spuse ea, și să mă agăț de gâtul lui..."

– Mi se pare că te afli la sute de leghe depărtare de aici, Sandra. Nu te interesează turismul? Sau prezența mea te deranjează?

– Nu mă deranjează deloc.

El îi aruncă o privire, înainte de a se concentra din nou asupra drumului șerpuit pe are o apucase.

– Pari foarte obosită...

– Da, așa este, se grăbi să răspundă Sandra, mă simt cam obosită.

– Vom merge până în punctul în care se poate admira peisajul. De fapt, aproape am ajuns. Apoi, ne vom întoarce direct la Insula Thérèse. O să vezi că merită osteneala.

Avea dreptate. Priveliștea era splendidă. Cerul era senin și luna aproape plină. Nouméa se așternea la picioarele lor, punctată ici și colo de lumina becurilor aprinse. Pe deal era o liniște desăvârșită. Julian și Sandra rămaseră câteva clipe tăcuți, admirând peisajul. Alte două-trei mașini erau parcate în apropiere. Era evident un loc preferat de îndrăgostiți. Probabil că Julian credea că ea așteptase toată seara această ocazie... Atmosfera din mașină deveni apăsătoare.

– Cred că se poate vedea mai bine de lângă balustradă, spuse Sandra și coborî repede din Citroen.

Își umplu cu plăcere plămânii cu aer încărcat de miresme marine, dar se sperie când îl văzu pe Julian apropiindu-se.

– Ce s-a întâmplat, Sandra?

– Nimic. Absolut nimic!

Cu toate astea, nu-și putu reține un oftat care se transformă într-o exclamație înăbușită în momentul în care simți brațele lui Julian cuprinzând-o de mijloc și buzele lui lipindu-se de gura ei. La început, nu fu în stare să reacționeze în nici un fel, atât era de tulburată. Se așteptase la un asalt verbal, nu la așa ceva...

Trebuia cu orice chip să se elibereze din strânsoarea lui, măcar pentru a-și apăra amorul propriu, dar se simțea invadată de o melancolie de nedescris. Fără să-și dea seama, își dorise acest moment din toată inima. Dat fiind că buzele lui Julian deveneau din ce în ce mai îndrăznețe, se lăsă moale în brațele lui și-i răspunse la sărutări cu o pasiune pe care nu și-o mai putea ascunde.

Apoi, revenind la realitate, se zbătu în brațele lui ca un animal prins într-o capcană. El îi dădu drumul și tânăra se trezi lipită cu spatele de balustradă, gâfâind și tremurând.

– E o capcană, nu-i așa? explodă ea. Ți-ai atins în sfârșit scopul! Acum știi la ce să te aștepți!

Se opri brusc, conștientă că se dăduse de gol. Julian se întorsese cu spatele, respirând zgomotos și se uita la oceanul argintiu.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem la centru, reuși el să spună în cele din urmă cu o voce aproape normală.

– Da, șopti Sandra.

Era mult prea tulburată ca să mai poată spune și altceva. Drumul de întoarcere i se păru nesfârșit de lung.

În mintea ei era un haos total. Știa foarte bine că Julian o atrăgea ca bărbat, dar nu și-ar fi imaginat niciodată că un simplu sărut ar fi putut stârni în trupul ei o asemenea furtună! Și când se gândea că se credea sigură pe ea...

În cazul în care voise s-o pună la încercare, ei bine, acest lucru îi reușise dincolo de orice așteptare! Era evident gata să se dăruiască logodnicului unei alte femei...

„Nu ți-am cerut eu să mă săruți, îi venea să-i strige. Nici măcar nu mi-am dorit așa ceva și am fost prima care m-am trezit la realitate."

– Domnule doctor! Domnule doctor!

Era Henri, care cobora în grabă scările de la intrare în fața cărora Julian o lăsase pe Sandra.

– Trebuie neapărat... oh... Doamne sfinte!

Înjură, se opri și continuă în limba franceză.

Își făcu apariția Katherine Evans.

– Ah, domnule doctor, spuse ea cu calm, ce bine că vă văd! Lui Ralph Sheridan îi este foarte rău. E îngrozit, se gândește că poate este vorba despre un al doilea infarct, dar eu nu sunt prea sigură că așa stau lucrurile.

– Trebuie să-l transportăm imediat la spital, la reanimare. Cheamă o ambulanță.

– Am chemat-o deja...

– Bine.

– După părerea mea, continuă Katherine, poate să fie și o angină pectorală.

– Pot să vă ajut cu ceava?

– Da... ăă... rămâi aici... îi răspunse Julian cam reticent, s-ar putea să am nevoie de tine.

– S-a întâmplat de curând, explică imediat Katherine. I-am administrat trinitrină, dar este prea devreme ca să ne dăm seama dacă și-a făcut efectul. I-am mai dat și oxigen și...

– Perfect, o opri Julian grăbindu-se spre cabinetul lui, unde Ralph Sheridan, palid și ud de transpirație, stătea întins alături de o butelie de oxigen.

În câteva secunde, redevenise medic. Sandra se străduia să uite incidentul tulburător petrecut cu puțin timp înainte.

– Vi s-a mai calmat durerea? îl întrebă Julian.

– Da, șopti bolnavul, încercând să se ridice. Nu mai simt aproape nimic.

– Trinitrina începe să-și facă efectul, spuse Julian. Acum trebuie să vă odihniți. Încercați să respirați rar și adânc.

Îl privea cu bunăvoință pe bărbatul în a cărui privire se citea panica.

– N-aveți motive să fiți îngrijorat, continuă el pe un ton liniștitor. Foarte probabil că ați făcut un acces de angină pectorală. N-are nici o legătură cu infarctul. Puteți să-mi explicați ce anume făceați în momentul în care a început criza?

– Fu... fumam în camera mea...

– Ah... Și după aceea...?

Continuă să-i pună întrebări bolnavului, dând din cap la fiecare răspuns, cu o față de nepătruns. Ambulanța prevăzută cu girofar sosi foarte repede. Ralph Sheridan fu instalat rapid pe o targă și transportat în vehiculul care porni imediat.

– Dacă va continua să fumeze și să nu respecte regimul alimentar, observă Julian gânditor, va face curând un alt atac și de data asta s-ar putea să fie ultimul. În sfârșit, să sperăm că acest accident îi va servi drept lecție.

– Va fi bine îngrijit la Nouméa?

– Da. Au un echipament ultramodern.

Și, fără să-și ia rămas-bun, îi întoarse spatele, lăsându-le pe cele două infirmiere total nedumerite. Sandra era sigură că colega ei bănuia ceva. Nu se putea să nu fi observat purtarea rece a lui Julian față de ea.

Simțindu-se dintr-o dată cu părul în dezordine, și-l netezi cu o mână tremurândă. Ceafa îi ardea. O atinsese cu vârful degetelor și simți o zgârietură produsă probabil de brățara ceasului lui Julian atunci când se smulsese din brațele lui.

– Sper că domnul Sheridan se va face bine, șopti ea cu o voce nesigură.

– Și eu sper.

– Mă duc să mă culc. Cina a fost foarte plăcută. Ne-a părut rău că n-ai fost și tu.

– Între proiectarea unui film, capriciile Fionei și criza asta neprevăzută, eu și Brian n-am prea avut timp să ne plictisim! glumi Katherine.

– Noapte bună, spuse Sandra, silindu-se să zâmbească.

– Noapte bună, somn ușor.

Sandra urcă în camera ei cu un mers obosit. Când rămase singură, rememoră cu precizie minutele de neuitat petrecute în brațele lui Julian. Avea impresia că se topește din nou sub săruturile și îmbrățișările lui, că ia foc la contactul cu trupul lui viril...

Mintea ei începuse s-o ia din nou razna! Sentimentul care o doborâse cu forța unui val seismic nu avea nici un fel de profunzime. Era rodul unor circumstanțe independente de

voința ei, un simplu foc de paie. Da, acest lucru era evident, dar oare acest incident îi va afecta relațiile profesionale cu Julian?

În seara următoare, Fiona își făcu apariția în sala de mese. Avu voie să mănânc numai legume fierte și compot de fructe. Sub ochi avea cearcăne, iar pielea feței era albă ca varul.

„E ciudat cât de tare a reușit s-o transforme o simplă intoxicație alimentară, își spuse Sandra în timp ce o privea. În ochii ei există ceva neobișnuit, un fel de neliniște, de nesiguranță."

Peste puțin timp, la masa Fionei apăru și Julian și Sandra auzi fără să vrea o parte din discuția lor.

– N-ai mâncat cine știe ce, observă el pe un ton tandru. Ești sigură că ai procedat bine coborând atât de curând în sala de mese? Încă nu te-ai refăcut complet.

Sandra simți în inimă o împunsătură de gelozie.

– Voiam să fiu cu tine, îi răspunse Fiona. Știi foarte bine de ce mă simt încă atât de rău... Discuția noastră de ieri...

– Nu vreau s-o luăm de la capăt, Fiona. Consider că subiectul este închis. Nu pot să-ți spun nimic în plus...

Julian începu să vorbească mai încet și Sandra pierdu firul discuției...

*
* *

A doua zi dimineață, când doctorul intră în sala de așteptare. Sandra era deja acolo, îmbrăcată în uniforma verde-deschis a așezământului.

El se comportă politicos și distant, de pacă ar fi fost un străin.

– Ah, domnișoară Pendlebury, văd că ești gata să începi serviciul. N-am nici o întâlnire înainte de ora zece, așa că vom putea să petrecem o oră împreună, studiind în detaliu îndatoririle ce-ți revin. Cel mai bine ar fi ca în primele zile să te ocupi de ceea ce făcea înainte Mary. După aceea voi vedea, împreună cu Ada, în ce fel vei putea să preiei și o parte din sarcinile ei.

În aparență, Sandra era atentă la toate explicațiile lui, dar în realitate se simțea foarte tristă. Nu-l mai recunoștea pe omul care-i vorbise despre Noua Caledonie cu atâta entuziasm și care o sărutase cu atâta pasiune...

– Ai putea ca, în timpul liber, să iei lecții de limba franceză, îi sugeră el.

– Mă gândeam și eu la asta...

– Lecțiile particulare ți-ar permite să faci progrese mai rapide. Ia legătura cu consulatul Australiei, ei îți vor recomanda un profesor bun.

Atunci când Julian consideră că Sandra știa suficiente lucruri despre noua ei slujbă, se duse în cabinetul lui, lăsând-o pe tânăra infirmieră să-i primească pe pacienții din dimineața aceea.

– Evident, ar fi fost mai bine ca Mary însăși să-ți fi putut preda sarcinile de îndeplinit dar, dat fiind că acest lucru n-a fost posibil, va trebui să te descurci singură. În caz că nu înțelegi ceva, sună-mă la interfon, decât să faci o greșeală.

– Am înțeles, domnule doctor.

Oftând ușor, Sandra se așeză la biroul ei. Nu mai avea mult de așteptat.

Foarte curând apăru o femeie între două vârste, scundă și foarte bine îmbrăcată, care fuma nervoasă. Purta o cămașă bej și pantaloni de aceeași culoare prinși într-o curea aurie. Femeia ar fi fost drăguță, dacă n-ar fi avut un ten pământiu pe care machiajul cam strident nu reușea să-l ascundă.

Conform fișei, era vorba despre o divorțată de patruzeci și șase de ani, Mary Trebilsie, care se operase de curând de cancer la sânul stâng. Convalescența îi fusese prelungită de o perioadă lungă de depresie.

– Bună ziua, doamnă, spuse Sandra, timidă ca orice începătoare. Sunt Sandra Pendlebury. Sunteți cumva doamna Trebilsie?

– Știi de ce sunt aici? o întrebă pacienta pe un ton agresiv.

– Mai mult sau mai puțin. Îl voi anunța imediat pe doctorul Mansfield, adăugă ea apăsând pe butonul interfonului.

– Domnule doctor, a venit doamna Trebilsie. Poate să intre?

– Da, te rog.

Sandra rămase câteva clipe nemișcată, căzută pe gânduri, fixând fără să-l vadă tabloul agățat în fața ei pe perete.

Era convinsă că Julian Mansfield credea că a încercat să-l cucerească, să înceapă o relație cu el. Felul pasionat în care răspunsese la săruturile lui îl condusese în mod inevitabil la acea concluzie, dar se întreba dacă în realitate chiar își dorea așa ceva?

Deodată, adevărul ieși la iveală, fără nici o umbră de îndoială. Cum de nu-și dăduse seama mai curând? De la Julian nu dorea decât un singur lucru: să fie iubită. Da, numai dragostea o interesa, nu iubirea pe ascuns, ci una adevărată,

împărtășită de amândoi, o iubire indestructibilă. Vreme de câteva secunde, aflată sub vraja acestei revelații bruște, uită de tot ce o înconjura.

Dar realitatea își reintră în drepturi foarte repede. Fiona o anunțase în urmă cu câteva zile că se va căsători în curând cu Julian, așa că pentru el probabil sărutul nu avusese vreo însemnătate specială.

– Julian este liber?

Vocea melodioasă a Fionei o făcu să tresară.

– N... nu, deocamdată, spuse ea fâstâcindu-se. E cu o pacientă!

– Înseamnă că n-o să dureze mult. Îl voi aștepta aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Luați loc, o invită Sandra zâmbind, după care se cufundă în niște date statistice necesare pentru un raport pe care Julian trebuia să-l trimită Asigurărilor sociale.

Fiona răsfoia o revistă. În biroul de primire era o liniște desăvârșită. Din spatele ușii doctorului se auzeau niște șoapte, rostite de vocea groasă și calmă a lui Julian și de cea mai ascuțită a doamnei Trebilsie. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Julian se auzi în interfon.

– Fii amabilă și adu-i o ceașcă de ceai doamnei Trebilsie. Cu lapte și zahăr.

– Imediat, domnule doctor.

– Mulțumesc.

Fără să se mai gândească la Fiona, care citea liniștită, Sandra se duse repede la chicineta folosită de personalul medical. Biata doamnă Trebilsie! În timp ce Julian îi vorbea, o auzise clar plângând în telefon.

Când se întoarse cu ceașca de ceai, observă că Fiona își schimbase locul și părea absorbită de lectura unui ziar financiar. „Ciudat! își spuse Sandra în timp ce se îndrepta spre cabinet. Oare au început să-i placă revistele serioase? Pe cine încearcă să impresioneze?“

– Te rog s-o trimiți la mine pe Katherine Evans de îndată ce va avea câteva clipe libere, îi spuse Julian. Trimite o cameristă după ea.

– Am înțeles, domnule doctor.

Sandra părăsi încăperea foarte emoționată, după ce o zărise pe doamna Trebilsie prăvălită într-un fotoliu, ținându-se cu mâinile de cap, ca să-și ascundă ochii plini de lacimi. În hol o întâlni pe Lena, care alergă s-o anunțe pe Katherine Evans.

Când se întoarse în sala de așteptare, o văzu pe Fiona stând în picioare lângă ușa farmaciei. Atunci când dădu cu ochii de ea, logodnica doctorului tresări și-i spuse, ușor stânjenită:

– De fapt, n-am de gând să stau aici o veșnicie. Julian pare ocupat mai mult decât de obicei. Spune-i că ne vom vedea la masa de prânz.

Fără să-i spună nici mulțumesc, nici la revedere, plecă în grabă și Sandra se întoarse din nou la tabelele ei.

Peste puțin timp, doamna Trebilsie ieși din cabinet, cu un aer ceva mai liniștit și apoi apăru și Katherine.

– Domnule doctor, a venit Katherine, îl anunță Sandra prin interfon.

– Te rog s-o inviți înăuntru.

– Bine.

– Ăă, dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, ce-ar fi să vii și tu?

Inima Sandrei tresări. Era primul semn de apropiere a medicului începând de dimineață. Cum va reuși să lucreze cu acel om, a cărui simplă schimbare de dispoziție o tulbura atât de mult? Va fi foarte greu să trăiască totuși cu acest sentiment pe care-l descoperise de curând...

După ce cele două infirmiere luară loc în fața lui, Julian merse dept la țintă.

– Am nevoie de tine, Kathy. Experiența ta îmi va fi foarte folositoare ca s-o ajut pe doamna Trebilsie să-și rezolve problemele de sănătate.

– Sandra, trebuie să-ți spun... îl opri infirmiera. Evident, tu nu știi încă nimic despre asta... În urmă cu doi ani, mi-am scos și eu un sân. Abia îl pierdusem pe soțul meu. A fost o perioadă foarte grea. Norocul meu a fost că, după câțiva ani, după ce mi-am crescut copiii, mi-am reluat serviciul. După ce m-am vindecat, am găsit un post aici și acesta a fost începutul unei vieți noi și împlinite, dar știu ce înseamnă să treci prin așa ceva...

– Mi se pare că doamna Trebilsie nu s-a obișnuit cu ideea mutilării. În plus, divorțul ei este foarte recent. Soțul ei a părăsit-o pentru o femeie mult mai tânără. Aceste două nenorociri i-au zdruncinat serios încrederea în ea. Deci, înțelegeți ce vreau să spun...

Cele două infirmiere dădură din cap afirmativ.

– Soțul ei are o avere uriașă și i-a alocat o pensie confortabilă. Nu este nevoie să muncească. Cei doi copii ai lor sunt căsătoriți...

– Din câte se pare, asta și este problema dânsei, șopti Sandra. Nu are nimic de făcut. Nu se simte utilă nimănui...

– Și sunt convinsă că s-a retras în ea însăși, adăugă Katherine, ceea ce înrăutățește lucrurile.

– Exact, spuse Julian. Și, colac peste pupăză, medicul ei m-a informat că suferă de un început de dependență față de narcotice. Ar fi bine să te duci s-o vezi, Katherine. Chiar acum, dacă poți. I-am vorbit despre tine. Bun... Deocamdată, asta e tot, încheie el uitându-se la ceas. Trebuie să sosească următorul bolnav.

– Urc imediat la doamna Trebilsie, anunță Kathy dispărând împreună cu Sandra.

– Apropo, Sandra, îi spuse Julian, cred c-o să te bucuri să afli că Ralph Sheridan se va întoarce pe la ora prânzului. Alarma aceea n-a fost prea gravă, dar trebuie neapărat să se lase de fumat și mai ales să respecte regimul alimentar.

– Unii bolnavi se poartă ca niște copii! exclamă tânăra, care rămăsese în pragul ușii.

– Să sperăm că acest incident i-a dat de gândit!

Îi zâmbea cu căldură. Ea îi răspunse la fel, roșind de încântare.

Oare puteau rămâne prieteni? Dar îi va fi de-ajuns Sandrei prietenia, când era îndrăgostită până peste cap de doctor?

Rememorând săptămânile care se scurseseră până atunci, se întrebă cum de nu înțelesese mai devreme natura sentimentelor care o chinuiau. Respectul și admirația pe care le simțise imediat pentru Julian, modul în care văzuse întotdeauna bărbatul din spatele medicului, gelozia care o cuprindea de câte ori îl vedea cu Fiona, toate astea ar fi trebuit s-o alarmeze.

Era într-adevăr de necrezut faptul că ținea la Julian atât de mult fără să fie pe deplin conștientă de asta! Să se fi datorat oare orbirea de care suferise până atunci bolii de care se tratase aici?

„Îl voi vedea în fiecare zi, își spuse ea dusă pe gânduri. Voi lucra cot la cot cu el. Va trebui să mă mulțumesc cu prietenia lui..."

*
* *

Când intră în sala de mese, câțiva bolnavi fură vizibil mirați când o văzură în uniformă, dar nimeni nu întrebă nimic.

Datoria ei era de a supraveghea o masă de șase persoane, să noteze discret comportamentul bolnavilor și să le controleze pe cât era posibil regimul alimentar. Prezența ei mai avea și rolul de a face ca la masă să domnească o atmosferă plăcută și de a aplana micile conflice dintre comeseni. Experiența dobândită la căminul de femei îi făcea sarcina foarte ușoară.

Ralph Sheridan era la masa ei. Tocmai se pregătea să mănânce o felie groasă de pâine unsă cu unt, când renunță brusc la idee.

– Aventura de sâmbătă mi-a servit o lecție, spuse el cu un zâmbet vinovat. Nu mai fac nici o abatere de la regimul alimentar!

Sandra îi zâmbi cu blândețe.

– Văd că ați luat niște hotărâri foarte înțelepte. La urma urmei, nu tot dumneavoastră veți fi acela care va avea de suferit?

– Ba da, cu siguranță, îi răspunse el făcând o strâmbătură caraghioasă, dar tot eu sufăr din cauză că mă lipsesc de felurile mele de mâncare preferate! Și am renunțat și la fumat, adăugă el cu mândrie.

– Extraordinar!

– Nu mai fumez decât o țigară pe zi.

– Din câte am auzit, e mai ușor să vă lăsați brusc, observă Sandra.

Nu mai insistă asupra subiectului, dar își propuse să-i spună lui Julian cu prima ocazie, pentru ca acesta să-și poată pune în gardă pacientul.

N-ar fi avut nici un rost să încerce să-l forțeze. Era numai o problemă de voință. Trebuia ca, odată ajuns acasă, să aibă curajul de a-și păstra bunele obiceiuri deprinse aici, care-l vor face să trăiască încă mulți ani. Totuși, un avertisment suplimentar, venit din partea unui medic, poate că va reuși să-l convingă să renunțe și la țigara de fiecare zi.

Așezat la o masă vecină, Brian îi zâmbea din când în când. Nu-l mai văzuse de la excursia la Farul Amédée. De fapt, îl evitase cu bună știință.

După masa de prânz, el se apropie ca să-i propună să facă o plimbare pe plajă.

– Mai am o jumătate de oră până mă voi pune la dispoziția Katherinei.

– Bine, îi răspunse Sandra, care nu mai avea cum să-l refuze. Puțin aer de mare nu-mi va strica.

Când ieșiră, se întâlniră cu Julian în hol. Sandra observă că acesta avea pe față o expresie încordată.

Brian o conduse până în golfulețul izolat pe care tânăra îl știa de acum foarte bine. Tinerei nu-i prea plăcea ideea de a rămâne singură cu colegul ei.

– Ce-ar fi să ne așezăm aici, la umbra stâncilor? îi propuse el.

– Credeam că vrei să te plimbi... se miră ea.

– Oh, Sandra, fii și tu puțin mai înțelegătoare...

Și deodată, tânărul infirmier o cuprinse în brațe și-i căută gura cu buzele. Ea întoarse capul și se desprinse de el.

– Îmi pare rău, Brian, dar...

– Nu e nimic de făcut, nu-i așa?

– Tare mi-e teamă că așa stau lucrurile.

– Dar mi-ai lăsat impresia că îți face plăcere compania mea...

– În privința asta, nu te înșeli deloc, dar nu doream de la tine decât să fim buni prieteni.

– Probabil că ar fi trebuit să mă dumiresc mai curând...

– Nu te supăra, Brian, te rog.

– Nu-ți face griji pentru mine. În ziua de azi, nu se mai moare din dragoste. Să mergem, trebuie să mă întorc la centru, adăugă el ridicându-se în picioare. Voi încerca să nu port doliu prea multă vreme.

– Îmi pare rău, Brian, repetă ea.

Ar fi dorit să-și exprime mai bine simpatia față de el. „Ce complicate sunt lucrurile!“, își spuse ea oftând, în timp ce se întorcea la centru.

Când ajunse la birou, dădu câteva telefoane, ca să se intereseze de lecțiile de franceză. Aducându-și aminte că Anike mergea în fiecare marți și vineri la Nouméa cu Henri, ca să facă cumpărături și să dea comenzi, își fixă lecțiile în acele zile.

Între timp începuse să plouă, așa că se hotărî să se ducă în sala de terapie recuperatorie în care Helen Cardwell preda un curs.

Psihoterapeuta părea la fel de vioaie ca întotdeauna, dar numai Dumnezeu știa de câte ori făcuse aceleași demonstrații.

– Vino alături de noi! o strigă ea din fundul sălii.

– Mi se pare că aproape ați terminat, îi răspunse tânăra.

– Încă mai ai timp să faci un exercițiu ușor.

– Bine.

– Vino și stai lângă mine, îi propuse Roger Cottier. Am materialele necesare.

Roger era un tânăr de douăzeci și cinci de ani, cu fața și brațele arse cumplit în timpul unui accident.

Sandra îl privi mirată. Era pentru prima oară când îl vedea că zâmbește, în cele două săptămâni de când se găsea la Insula Thérèse, și acel zâmbet îi schimba total fața brăzdată de cicatrice.

Fără să se lase prea mult rugată, tânăra se așeză lângă el.

– N-am mai practicat niciodată genul acesta de activitate, continuă el. La școală evitam cât puteam orice aducea a muncă manuală.

Pentru prima oară, nu mai părea complexat de buzele lui umflate care-l deranjau la vorbit.

– Dar până la urmă mi se pare o treabă amuzantă și voi continua s-o practic și după ce mă voi întoarce acasă.

După ce rostise ultimele cuvinte, se întunecase la față. Probabil se gândea la viața care-l aștepta, fiind nevoit să trăiască de atunci încolo cu acele cicatrice îngrozitoare pe față, pe care chirurgia estetică nu va reuși niciodată să le înlăture cu totul.

Sandra știa că mai avea nevoie de luni întregi până să-și poată depăși handicapul, dar sejurul la Insula Thérèse îi fusese totuși de folos, în sensul că tânărul scăpase definitiv de expresia tristă pe care o avea la sosire.

În timp ce executa exercițiul în mod automat, Sandra se gândea la planurile de viitor ale lui Julian. Cele două terenuri de tenis vor fi asfaltate, ca să permită scaunelor cu rotile să se deplaseze nestingherite. Va fi construită o piscină special concepută pentru handicapați, o sală de jocuri cu masă de tenis și biliard. De asemenea, vor fi instalate numeroase rampe ca să ușureze accesul bolnavilor peste tot.

Apoi era prevăzut să se cumpere un mijloc de transport mai mare decât microbuzul din prezent, în care se putea intra printr-un plan înclinat, ceea ce ar fi permis pacienților aflați în scaune cu rotile să participe la excursii ca toți ceilalți.

Ar fi fost extraordinar pentru bolnavi să se poată întoarce acasă după ce duseseră o viață aproape normală și învățaseră să-și petreacă în mod inteligent timpul liber... Și toate astea se datorau planurilor ambițioase ale unei ființe excepționale: Julian...

Capitolul 8

A doua zi, când se trezi, Sandra fu cuprinsă de o ușoară stare de neliniște, dar dimineața se scurse fără nici un incident. Julian era foarte amabil și vesel. Sandra se străduia să-i imite și ea starea de spirit, având tot timpul impresia că joacă teatru.

Medicul privi numeroșii pacienți, în timp ce Sandra își vedea de treburile obișnuite. Totuși, a fost nevoie de ea pentru rezolvarea unei urgențe lipsite de gravitate.

Pe la ora unsprezece, Anike intră alergând în biroul ei, cu mâna însângerată. În timp ce culegea verdețuri aromate din grădina de legume, se tăiase adânc într-un bidon ruginit. A fost necesar să i se facă mai multe puncte de sutură.

Chirurgia nu prea era practicată la Insula Thérèse, dar în cabinetul doctorului Julian se găsea tot ce era necesar pentru mici intervenții. Sandra se bucură că avu ocazia să-i dovedească șefului ei cât de pricepută era în asemenea situații.

Curăță atent rana, apoi îi făcu o injecție cu anestezic, în timp ce doctorul Mansfield își cerea scuze de la pacientul său că trebuie să-și scurteze vizita.

După ce marginile rănii fură cusute cu îndemânare de Julian, Sandra îl pansă respectând toate regulile artei.

– Când ai făcut ultima oară vaccin antitetanos, Anike? o întrebă Julian în franceză.

– Nu cred că am fost vaccinată vreodată, răspunse melaneziana.

Medicul pregăti imediat o seringă.

– Ser antitetanic? întrebă Sandra, care credea că ghicise.

– Da, trebuie imunizată. După aceea, va trebui să facă cele trei injecții reglementare. Dar de unde știi? Ai înțeles ce am vorbit?

– Nu prea. Am recunoscut cuvântul tetanos, asta e tot! Prima lecție de franceză o iau abia în după-amiaza asta. Mă bucur foarte mult că voi înțelege limba țării în care îmi este sortit să trăiesc.

– Eu unul am fost nevoit să învăț cât mai repede posibil, spuse Julian în timp ce îi injecta serul lui Anike. Studiasem franceza la școală și chiar vorbeam aici în vacanțe, dar nu cunoșteam deloc terminologia medicală când m-am stabilit la Insula Thérèse.

– Ah, așa este, ai petrecut în Noua Caledonie o parte din copilărie?

– Da. Ți-am spus că mama era franțuzoaică? Tata a deschis acest centru când aveam paisprezece ani. Am considerat întotdeauna Noua Caledonie ca țara mea de suflet.

După ce Anike fu îngrijită și trimisă acasă, Sandra se întoarse la ea în birou, încântată de discuția cu Julian. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut limita la atitudinea aceea amabilă și amicală, la egală distanță de răceala din ziua anterioară și de periculoasa pasiune din sâmbăta aceea cu bucluc...

Peste câteva minute, Fiona își vârî capul prin deschizătura ușii.

– În timp ce mergeam spre holul de la intrare, mi s-a părut că te-a chemat Nancy Clift. Dat fiind că astăzi Katharine este liberă, am bănuit că poate are nevoie urgent de tine.

– Oh, mulțumesc! spuse Sandra. Am fugit.

Se grăbi spre camera de la primul etaj, unde se păstrau niște medicamente și dosare ale bolnavilor. Acesta era regatul lui Kathy Evans și Nancy lucra adesea sub conducerea ei. În dimineața aceea, ea completa atentă niște fișe.

– M-ai chemat, Nancy?

– Nu, răspunse infirmiera, ridicând privirea mirată spre ea. De ce?

– Mi-a spus Fiona că te-a auzit strigându-mă în timp ce se îndrepta spre ieșire.

– Fiona? Ce-o fi pățit? Din câte știu, nu prea obișnuiește să se amestece în treburile centrului! Mă rog... Probabil că și-a strigat domnul Hocking soția. Știi despre cine vorbesc... cardiacul care a sosit ieri... Soția lui se numește Sandra.

– Da... Poate că s-a înșelat Fiona. Scuză-mă de deranj.

– Nu e nici o problemă. Pe curând.

Atunci când coborî la parter, o văzu pe Fiona plecând grăbită. Ca întotdeauna, logodnica medicului era îmbrăcată elegant, într-o pereche de bermude din bumbac galben și un bolero alb.

– Vă duceți la Nouméa? se interesă Sandra din politețe.

– Nu, mă duc să mă plimb. De ce mă întrebi?

– V-am văzut cu geanta pe umăr și... am crezut că...

– Ei bine, află că te-ai înșelat! i-o reteză Fiona care, spre mirarea Sandrei, trânti furioasă ușa în urma ei.

Dimineața trecu foarte repede și curând sosi și ora la care Sandra trebuia să se ducă la Nouméa pentru prima ei lecție de franceză.

De bine de rău, Anike pregătise masa de prânz, dar pe la ora unu și jumătate, după ce trecuse efectul anesteziculuí, durerea o făcu să renunțe la excursia obișnuită la Nouméa.

Lena o înlocui și Sandra se trezi în microbuzul lui Henri împreună cu Roger Cottier și familia Hocking.

– Anike este bolnavă, explică Lena într-o engleză atât de stricată, încât infirmiera își dori și mai mult să învețe cât mai repede franceza.

Extenuată de efortul lingvistic depus, Lena se întoarse apoi spre șofer ca să stea la taifas nestingherită în limba ei maternă.

Pe drum, Sandra admiră peisajul de acum cunoscut, cufundată în vise. Descoperirea iubirii ei pentru Julian o lăsase într-o stare de uluire totală. Ore nu făcuse o prostie acceptând postul de la Insula Thérèse?

Dar la vederea vegetației luxuriante compusă din cocotieri, liane și flori splendide, optimismul îi reveni destul de curând. Imediat ce va fi posibil, va porni în căutarea și descoperirea frumuseților sălbatice ale insulei. Dorea să viziteze în special coasta de vest, dominată de savană, cu păduri de arbuști pitici și miros de tămâie din care se extrage cleiul, tufișuri de bambus și mai ales bariera de corali, una din cele mai frumoase din lume.

Atunci când va ști ceva mai multă franceză, o va ruga pe Lena să-i vorbească despre insula ei natală. De altfel, de ce nu s-ar duce și ea acolo într-o zi? Era încă de pe acum cucerită de locurile acelea, ai căror locuitori cântau precum respirau.

Se întoarse spre Lena și încercă să-i explice cât de mult îi plăceau cântecele lor.

– Melanezienii sunt înnebuniți după cântat, îi răspunse tânăra, ca și toți polinezienii de altfel. Duminica ne rugăm la biserică în felul acesta. Vreți să veniți și dumneavoastră?

– În fiecare duminică, continuă Henri într-o engleză mai corectă: mergem la biserica polineziană de la Nouméa. Ar trebui să veniți să ne ascultați. Este foarte frumos.

– Oh, dar voi veni cu cea mai mare plăcere! răspunse Sandra fără să se lase prea mult rugată.

Între timp, ajunseseră în oraș și Henri o lăsă pe infirmieră pe bulevardul Gallieni, în fața profesorului de franceză.

Sandra fu încântată de lecție și plecă înapoi la Insula Thérèse încărcată de cărți și hotărâtă să lucreze fără întrerupere înainte de lecția următoare.

Peste două zile, Julian intră în biroul ei la ora obișnuită. Ca de fiecare dată, inima tinerei începu să-i bată mai repede în piept.

Era în a patra zi de muncă. Începea să se întrebe dacă va mai putea suporta multă vreme situația aceea...

– Uniforma asta îți vine de minune, observă Julian oprindu-se lângă biroul ei. Verdele-deschis îți scoate foarte bine în evidență ochii de culoarea alunei...

– Mulțumesc, șopti tânăra, tulburată la culme de acel compliment.

– Impecabilă, vioaie, eficientă, veselă, adăugă el zâmbind în mod irezistibil... și mai este și drăguță pe deasupra.

După care dispăru în cabinetul lui, lăsând-o tremurând de bucurie.

Era uluită când se gândea cât de mult o tulbura și cea mai mică atenție din partea lui. Era convinsă că el nu-și dădea seama de revoluția pe care o stârnea în sufletul ei. Pentru el, Sandra nu era decât o infirmieră, sau, și mai rău, o creatură superficială lipsită de scrupule, care făcea avansuri logodnicului altei femei.

Prin ușa cabinetului îl auzea mergând, răsfoind o carte, turnându-și un pahar cu apă. Acele zgomote familiare reprezentau pentru Sandra o mică parte din universul medicului, singura la care avea dreptul să participe și ea... în fond, cea mai neînsemnată parte...

„Trebuie să renunț o dată să mă mai las chinuită de iubirea asta imposibilă. Este pur și simplu o prostie de neimaginat!“

Da, dar cum să-și țină în frâu gândurile, care nu cereau decât să fie lăsate să zburde în voia lor...

– E cineva aici? se auzi o voce de afară. Puteți să mă ajutați?

Sandra se grăbi să deschidă ușa în spatele căreia se găsea Graham Shaeffer, cu un aer strist și abătut.

– Mă descurc cu aproape toate ușile din clădire, dar asta se găsește în fundul unui coridor îngust și mâinile mele alunecă pe mânerul rotund. Aproape că mi-a scăpat o cârjă pe jos. Nu e deloc practic!

Oftă și se îndreptă șchiopătând pe un singur picior spre un scaun pe care în cele din urmă se prăvăli.

– Doctorul este liber? Știu că nu sunt programat, dar...

Se opri, adresându-i un zâmbet seducător, care probabil că pe timpuri răsucise mințile multor femei.

– De fapt, momentan este liber, dar așteaptă pe cineva dintr-un moment în altul. Ar fi fost mai bine să vă programați. Ce doriți de la dânsul?

– Oh, nimic special, dar pur și simplu m-am săturat! Voiam numai să stau cu cineva la taifas.

– Nu există nimeni altcineva cu care să vorbiți? Helen Cardwell? Nancy Clift?

– O evit în mod intenționat pe Nancy. S-ar putea să creadă că îi fac curte... E o fată încântătoare și n-aș vrea să se simtă jenată. Sunt șchiop, asta este problema! Nici nu mă gândesc!

– Cei fără un picior nu sunt toți necăsătoriți, observă Sandra.

– Da, dar pun pariu că toți sunt însurați cu niște pocitanii!

Chiar în acel moment, își făcu apariția bolnavul așteptat și Sandra se grăbi să-l prezinte doctorului, ca să nu fie întrerupt firul discuției.

– Cred că, în general, se acordă prea multă importanță frumuseții, continuă ea. Mama mea n-a fost niciodată ceea ce poate fi numit o femeie frumoasă și cu toate astea am văzut mereu chipul tatălui meu luminându-se atunci când o privea, și sunt căsătoriți de aproape treizeci de ani. În schimb, am vecini care formează niște perechi foarte frumoase, dar nu se înțeleg deloc.

– Cazul părinților tăi reprezintă o excepție fericită, și pe lângă asta, e o mare diferență între o persoană „nu prea frumoasă“ și un infirm.

Fața lui plăcută fu schimonosită de o grimasă dezgustată. Înainte de accidentul de mașină care-l lăsase fără piciorul stâng, acel bărbat de douăzeci și opt de ani fusese un atlet superb care practica toate sporturile cu același succes. Încrederea în forțele lui, care trebuia să se sprijine exclusiv pe forma fizică și recordurile sportive, îi fusese serios zdruncinată.

Sandra se simțea neputincioasă în fața nevoii lui de a fi ajutat ca să se poată adapta unei schimbări atât de radicale. Nu putea decât să-l asculte în timp ce-și dădea frâu liber tristeții și amărăciunii.

– Dacă ți-aș face curte, o întrebă el provocator, cum ai reacționa?

– V-aș respinge, îi răspunse Sandra fără nici o ezitare, pentru a nu-l face să creadă că vrea să-i servească o minciună frumoasă, dar aș face-o dintr-un singur motiv: pentru că iubesc... pe altcineva.

– Ah...

– Din păcate, sentimentele mele nu sunt împărtășite și de persoana în cauză, adăugă ea.

– Și dacă n-o va face niciodată?

– Nu... nu știu. Până la urmă, cred că aș uita...

– Pari un om care crede în iubirea sinceră și durabilă. Îți garantez că înainte de accident eu nu gândeam așa. Mă simțeam foarte bine în rolul de celibatar vesel. Ce nevoie aveam să mă leg la cap? Aveam un succes imens la femei. Dar acum, toate astea au luat sfârșit. Cine mai are nevoie de un bărbat fără un picior?

Neștiind prea bine ce să-i răspundă, Sandra preferă să tacă. În încăpere se lăsă o liniște apăsătoare. Graham părea cufundat în gânduri.

– După părerea ta, continuă el deodată, ce-ar zice Nancy dacă i-aș cere să iasă cu mine în oraș? Nu este logodită, nu-i așa?

– Din câte știu eu, nu.

– Atunci, o să-mi încerc norocul. În definitiv, asta nu face parte din „recuperare"? Deși numai Dumnezeu știe câtă repulsie îmi stârnește acest cuvânt!

Se străduia să pară cinic, dar Sandra ghicise că în spatele vorbelor lui se ascunde o depresie cumplită.

– Sigur că da, încercă... Totuși... fii mai... reținut...

– Stai liniștită! Nu mă simt atât de sigur pe mine încât să-mi asum riscuri prea mari. Acum te-am părăsit, probabil că ai ceva mai bun de făcut decât să asculți aiurelile mele.

– Da de unde! exclamă Sandra, nemaispunând nici un cuvânt în plus, de teamă să nu-l vadă pe infirm regretând că-i împărtășise cele mai intime gânduri.

„Probabil că nici nu-și dă seama, dar forma lui fizică perfectă îl va ajuta să se descurce cu cârjele aproape la fel de bine ca și cu cele două picioare zdravene dinainte".

Vădit umilit de neajutorarea lui, Graham se ridică.

– Bine, spuse el rânjind cinic, acum am un scop în viață: s-o cuceresc pe Nancy Clift. Îți mulțumesc, Sandra, că mi-ai acordat cu atâta amabilitate câteva minute din timpul tău prețios. Sper ca lucrurile să se rezolve și pentru tine. Pe curând.

Văzând că bolnavul se apropie de ușă, Sandra vru să-l ajute.

– Stai pe loc, îi spuse el. Din partea asta, ușa nu-mi pune nici o problemă.

La puțin timp după aceea, Julian ieși din cabinet împreună cu bolnava lui, pe care o însoți până la ieșire.

– Ai stat cumva de vorbă cu Graham Shaeffer? se interesă el.

– Da. Voia să te vadă. I-am spus că ești ocupat. N-a trebuit să-l rog mult ca să rămână să stea de vorbă cu mine. Avea nevoie de un umăr pe care să jelească... Dar... poate ar fi fost mai bine să-i propun să se programeze la tine...?

– Absolut deloc, Sandra. Ai făcut foarte bine. Nu ți-am spus că aici vei putea să-ți încerci și talentul de sfătuitoare? Dacă mă caută cineva, am plecat să beau o cafea.

Abia ieșise doctorul din birou, că își făcu apariția Nancy, care se îndreptă spre cămăruța unde se păstrau medicamentele.

– Sus mi s-a terminat morfina, îi spuse ea peste umăr, înainte să scoată o exclamație înăbușită:

– Ce s-a întâmplat?

– Oh... nimic...

Peste două minute, Nancy ieși din cămăruță și întrebă în treacăt:

– Doctorul Mansfield nu ți-a explicat cum să ții lista de medicamente la zi?

– Ba da. Am făcut-o cu foarte multă atenție. Lipsește ceva?

– Vino să vezi, îi spuse colega ei arătând spre lista prinsă cu o piuneză pe perete, pe care erau trecute numele fiecărui medicament, data ieșirii și cantitatea rămasă în stoc. Mai mult, doar patru cutii pe raft și ar trebui să fie șapte... Îmi cer scuze că trebuie să insist, Sandra, dar ești absolut sigură că n-ai uitat să notezi niște ieșiri?

– Sunt foarte sigură, Nancy. Și, în plus, oricum n-aș fi scos patru cutii dintr-o dată.

– Evident. Poate că a luat Kathy pentru dulapul ei în care pune toate medicamentele din Tabelul B. Numai ea are cheia de acolo, pentru că infirmiera e mai puțin sigură decât cămăruța de jos. M-ar mira să fie atât de uitucă. În momentul acesta stă de vorbă cu doamna Trebilsie. O voi întreba imediat cum stau lucrurile. Dacă n-a făcut-o ea, îl vom întreba pe doctor dacă n-a avut nevoie de morfină pentru cabinetul lui.

Când ieșiră din cămăruță, o găsiră pe Fiona jucându-se cu un cuțit de tăiat hârtie pe care-l luase de pe biroul Sandrei.

– Julian este? o întrebă ea pe un ton cam șovăitor.

– S-a dus să bea o cafea, îi răspunse Sandra.

– Mă duc sus, spuse Nancy, după ce-i făcu un semn din cap Fionei. Pe curând.

– Cred că nu stă mult, continuă Sandra, întrebându-se ce căuta ea acolo și de ce nu intrase direct în cabinet, așa cum avea obiceiul atunci când îl găsea deschis.

– Oh, de fapt n-am de gând să-l aștept. N-aveam nimic deosebit să-i spun...

„Nu prea pare că știe ce vrea, se gândi Sandra, intrigată de purtarea ciudată a acesteia. Unde era siguranța ei de altădată? Este de nerecunoscut!“

Dădu din umeri și uită de incident, văzându-l pe Julian intrând cu două cești de cafea în mâini.

– M-am gândit că îți va face plăcere o cafea.

– Oh, ești foarte amabil! exclamă ea cu un surâs încântat, dar ar fi trebuit să mă trimiți pe mine după ele.

– Nu-mi stă în obicei să mă las servit de către infirmiere. În plus, simțeam nevoia să fac o pauză ca să-mi limpezesc puțin gândurile. Sunt treaz de pe la șase dimineața și mă tot gândesc la planurile mele. Pe la nouă am luat un mic dejun frugal.

– Ah, uitasem... Te-a căutat Fiona.

– Ce voia? spuse el încruntându-se brusc.

– Mi-a spus că nu e ceva urgent.

– Foarte bine, îi răspunse el cu mintea în altă parte, după care închise ușa cabinetului.

Când se făcu ora prânzului, Sandra verifică de două ori ușa depozitului de medicamente, să vadă dacă era bine închisă. La masă, o căută din ochi pe Nancy, s-o întrebe dacă reușise să dezlege misterul medicamentelor lipsă, dar n-o zări nicăieri.

– Știți cumva unde este domnișoara Clift? îi întrebă pe comesenii acesteia.

– După-amiază a apucat-o o durere cumplită de cap. Probabil că s-a dus să se culce, îi răspunse doamna Trebilsie.

– Oh, sărmana de ea! spuse Sandra cu milă. Vă mulțumesc pentru informație.

În timp ce se îndrepta spre masa ei, se întâlni cu Julian.

– Sandra, nu cumva ai putea să lucrezi puțin cu mine în seara asta? Mâine după-amiază urmează să mă văd cu Phil Simmons, arhitectul nostru din Nouméa. Aș fi vrut să-i arăt datele statistice pe care vreau să le trec în cererea de subvenție. Sau nu ești liberă?

– Ba da, ba da, răspunse Sandra grăbită. N-aveam nici un program.

– Ai fi putut să ieși cu Brian... observă el cu prefăcută indiferență.

Tânăra se înroși la față. Așadar, observase că ieșise în câteva rânduri cu tânărul infirmier.

– Nu, repetă ea. Sunt liberă.

– Perfect. Ești de acod să ne întânim în cabinetul meu peste o jumătate de oră?

– Da.

După ce mâncă, urcă în camera ei să se odihnească puțin și apoi plecă spre cabinetul lui Julian.

Incidentul cu medicamentele dispărute îi veni din nou în minte. Dat fiind că Nancy probabil că nu avusese posibilitatea să se ocupe de problemă, oare nu era de datoria ei să-l anunțe pe medic?

– Nancy n-a venit la tine astăzi? îl întrebă ea.

– Nu. De ce?

– Azi-dimineață am constatat că morfina rămasă în stoc nu corespundea cu cea înscrisă pe fișă, îi explică Sandra fără nici o introducere. Nancy avea de gând să vorbească despre acest incident cu Kathy, dar am descoperit că și-a petrecut după-amiaza în camera ei din cauza unei dureri de cap. Deci n-a avut cum să-și înceapă ancheta, așa că am considerat necesar să te pun în temă.

– Ai făcut foarte bine, spuse Julian. Ar fi mai bine s-o chemi imediat pe Kathy. Ar putea să fie un lucru extrem de grav. Zici că este vorba despre morfină?

– Da.

Julian se ridică, deschise ușa sălii de așteptare și-i spuse unei cameriste s-o cheme pe Kathy.

– Trebuie să dezlegăm misterul cât se poate de repede, spuse el reașezându-se la birou. Există trei chei...

– Nu cumva sunt patru? spuse Sandra, știind că Ada Hopkins avea o trusă cu toate cheile de la Insula Thérèse.

– Au existat, într-adevăr, patru, dar Mary a pierdut-o pe a ei într-o zi, la Nouméa. Ne-am hotărât să nu mai comandăm

alte chei. Dat fiind caracterul special al anumitor medicamente din depozit, un număr prea mare de chei ar fi devenit periculos.

În clipa aceea, apăru Kathy.

– Ai trimis după mine, Julian?

– Da. Ia loc, te rog. Sandra, ești amabilă să-i repeți lui Katy ce mi-ai spus mie?

După expresia de pe fața infirmierei, înțelese foarte clar că nu reușa să explice dispariția medicamentului.

– Morfină..., șopti ea căzută pe gânduri.

– Da, adăugă Julian. E un drog foarte căutat pe piața stupefiantelor.

– Ți se pare că vreunul din bolnavii noștri ar putea fi dependent de acest medicament sau de unul din aceeași categorie? întrebă Sandra.

– Dacă e să mă iau după dosare, nu, dar nu se știe niciodată.

– Dar cum a fost posibil să intre în încăperea asta fără nici o fereastră și încuiată în permanență, când nu este nimeni în sala de așteptare?

Se lăsă o tăcere adâncă. Toți cei prezenți se gândeau.

– Bănuiesc că cineva a reușit să facă o dublură a uneia din chei, spuse Julian în cele din urmă. Doar dacă... Sandra, ești sigură că ai închis mereu ușa farmaciei?

– Cu puțin timp în urmă, ți-aș fi dat fără ezitare un răspuns afirmativ, dar acum mă întrebam dacă... Mi se pare că o dată sau de două ori a trebuit să plec din birou pentru câteva minute, lăsând ușa închisă, evident,... dar nu încuiată...

– Ai comis o mare imprudență. Știi că se întâmpla ca și Mary să facă la fel... Dar... adăugă el privind-o pe Sandra cu asprime, cum îți explici faptul că o persoană a putut intra în mica încăpere și să fure medicamentul într-un timp atât de scurt și fără să fie surprins asupra faptului...? Sper că nu e nevoie să-ți spun...

– Da, da, bineînțeles, se grăbi să răspundă Sandra, speriată de răceala bruscă din vocea lui Julian. Poți să contezi pe mine. De acum încolo, ușa va fi încuiată în permanență.

– În cazul în care cineva din afara centrului ar avea o cheie potrivită, vom schimba broasca chiar mâine. În plus, imediat ce va fi cu putință, va trebui să luăm un seif în care să punem sub cheie toate medicamentele înscrise în tabelul B.

– Va trebui să studiem cu atenție purtarea pacienților noștri, mai adăugă Kathy. În cazul în care observ ceva anormal...

– Vei veni să mă anunți imediat, încheie Julian. Și tu să faci la fel, Sandra.

– Vrei să vorbesc și cu ceilalți?

– Tocmai voiam să te rog.

După ce rămase singur cu Sandra, Julian deschise oftând un dosar gros de pe biroul lui.

– Nu prea am chef să mă apuc de treabă, zise el cu un aer obosit, dar trebuie s-o fac...

– Mă simt foarte vinovată... începu să spună Sandra.

– În cazul în care spui adevărul, o opri Julian, nu trebuie să-ți reproșezi nimic.

Capitolul 9

După acest schimb de cuvine, reușiră să lucreze două ore fără să fie deranjați.

– Ei bine, exclamă Julian bucuros, ridicându-se s-o conducă pe Sandra la ușă, constat că n-am pierdut timpul. Isuse! Ai văzut cât este ceasul? E zece și jumătate! Îmi pare rău că te-am reținut atât de mult...

– N-ai pentru ce! exclamă Sandra, spunându-și în sinea ei că de fapt fusese răsplătită din plin prin plăcerea de a fi petrecut acest timp împreună cu el.

Dar a doua zi dimineață o aștepta o surpriză neplăcută. I se păru că Julian se poartă rece cu ea. Sau din cauza iubirii ei nesăbuite pentru el devenise atât de sensibilă?

În timp ce Julian era cu Graham Shaeffer, intră o nouvenită, Lesley Harris, o tânără de vreo treizeci de ani care mergea într-un scaun cu rotile.

– Doctorul Mansfield este ocupat. Este posibil să mai dureze. Doriți să așteptați?

– Cred că da. Oricum, aveam de gând să mă odihnesc astăzi, dar pentru restul sejurului am o mulțime de planuri.

– Ați venit singură?

– Da, răspunse invalida zâmbind. În fiecare an îmi place să plec singură o săptămână sau două. Asta îi oferă soțului meu o perioadă de răgaz de care are mai multă nevoie decât mine. După această despărțire, amândoi suntem mult mai răbdători și mai toleranți unul cu celălalt.

– Bănuiesc că uneori este destul de greu. Fratele meu este hemiplegic. El s-a obișnuit cu infirmitatea lui, dar pentru cumnata mea este o sarcină destul de dificilă, mai ales de când au și copii.

– Problema mea este de a găsi un loc unde să mă duc. Până acum am petrecut scurte sejururi pe la rude. Odată m-am dus în Queensland, la malul mării, însoțită de o infirmieră, dar nu m-am simțit prea bine acolo. Îmi plac vacanțele petrecute aici.

– Mă bucur că vă putem fi de folos.

Prin ușa cabinetului se auzea zgomot de voci. Se părea că cei doi bărbați începuseră o discuție aprinsă, pe care probabil medicul se străduia să n-o întrerupă.

– Știați că doctorul Mansfield are de gând să transforme Insula Thérèse într-un centru medical de vacanță la care să aibă acces numai bandicapații fizici? o întrebă infirmiera pe Leslie Harris.

Bănuia că femeia aceea energică și inteligentă auzise despre problema care-l frământa pe doctor...

– Nu. Din câte înțeleg, am sosit cam devreme.

– De fapt, abia peste un an transformările necesare vor fi terminate. Are planuri foarte ambițioase. Sugestiile

dumneavoastră ar fi binevenite. Aparțineți unei categorii de oameni pe care îi încurajăm să vină aici.

– O categorie? repetă doamna Harris, vizibil interesată.

– Da. Vreau să primim aici oaspeți deja obișnuiți cu handicapul lor, cum ar fi convalescenții în curs de reabilitare.

– Bănuiesc că veți avea nevoie de tot felul de aparate noi.

– Cu siguranță. Va fi necesar un echipament mai specializat, săli de petrecere a timpului liber mai bine concepute și bineînțeles, un personal mai numeros. Ambiția doctorului Mansfield este aceea de a realiza un centru-pilot unde se vor putea continua cercetările din domeniul ușurării vieții handicapaților fizici.

– Sunt convinsă că va fi extraordinar! Doctorul dumitale trebuie să fie un om și jumătate!

Sandra se îmbujoră la față. Ce voia să însemne acel „doctorul dumitale"? Oare se trădase fără să-și dea seama? Continuă cu greu conversația, insistând asupra îmbunătățirilor și noutăților planificate.

– Proiectul mi se pare remarcabil, încheie doamna Harris. Cu o singură obiecție: toate activitățile manuale sau sportive sunt deja practicate în mod exagerat în centrele de recuperare. Să-ți spun sincer, m-am plictisit de moarte de cursurile de olărit sau de făcut lumânări! Poate că acestea sunt utile convalescenților, dar cei ca mine nu cer decât să se poată considera niște oameni obișnuiți aflați în vacanță. Ți se pare că cer prea mult?

– Deloc, o asigură Sandra. Vă înțeleg foarte bine.

– Nu-mi place să fac excursii cu oamenii sănătoși, continuă Lesley Harris. Mă simt ca un pietroi legat de gâtul lor! Am impresia că enervez pe toată lumea. În plus, e extrem de

plictisitor să trebuiască să stai într-un scaun cu rotile în timp ce alții se plimbă. Ideea de a putea vizita Noua Caledonie împreună cu handicapați ca mine îmi place enorm. Îmi imaginez de pe acum autocarul despre care mi-ai vorbit și care ne va permite să mergem peste tot stând în scaunele noastre pe rotile. Cred că voi reveni anul viitor.

În clipa aceea, se auzi glasul lui Julian în interfon.

– Sandra, am terminat cu domnul Shaeffer.

– Doamnă Harris, domnul doctor vă va primi imediat, spuse infirmiera. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

– Dar nu m-am plictisit deloc! exclamă invalida. De fapt, sunt pasionată de toate noile voastre planuri.

– Evident că vom ține seamă de toate observațiile dumneavoastră, o asigură Sandra deschizându-i ușa lui Graham, după care se strecură în cabinetul doctorului.

– A sosit doamna Harris, îi spuse lui Julian cu însuflețire. Am purtat o discuție lungă cu dânsa în legătură cu schimbările de la Insula Thérèse.

– Serios? spuse el indiferent.

– Da, m-am gândit că...

– Ești amabilă s-o trimiți la mine? i-o reteză el, fără măcar s-o lase să termine ce avea de zis.

– Bine...

Era clar că în dimineața aceea doctorul era extrem de nervos. Sandra nu înțelegea care este motivul. După aceea, timpul i se păru că trece foarte greu. Se bucură când ziua luă sfârșit și începu weekendul.

*

* *

Duminică dimineață, își puse o rochie frumoasă din bumbac turcoaz, își luă micul dejun și se îndreptă spre microbuz.

Spre marea ei uimire, văzu că cele trei melaneziene, Anike, Tipo și Lena, erau îmbrăcate în alb de sus până jos, iar ce doi bărbați Henri și Enoka, purtau costume negre.

Văzându-i figura nedumerită, începură toți să râdă și o asigurară că felul în care erau îmbrăcați n-avea o semnificație deosebită.

Drumul până la Nouméa se transformă într-o adevărată călătorie de plăcere. Cei cinci băștinași o încântară pe Sandra cu cântece și glume de care Sandra râdea din toată inima, fără să înțeleagă nici un cuvânt din ce spuneau.

Când sosiră, biserica era deja plină de femei îmbrăcate în alb și bărbați cu costume negre. Tânăra nu auzise niciodată vorbindu-se despre acel obicei ciudat. Atmosfera era foarte religioasă. Sandrei îi plăcu foarte mult desfășurarea slujbei și mai ales imnurile.

După terminarea ceremoniei, credincioșii se adunară în piața din fața bisericii. Toți îi zâmbeau Sandrei și voiau să-i strângă mâna. Erau atât de simpatici, încât tânăra uită repede că nu respecta regulile referitoare la îmbrăcăminte.

– Pot să mai vin și altă dată? îi întrebă ea pe prietenii ei pe drumul de întoarcere.

– Bineînțeles. Poți să vii oricând dorești, îi răspunseră ei cu zâmbete largi pe față.

Restul zilei i se păru fără sfârșit. Începând de vineri, se străduise să nu se mai gândească la locul de muncă, dar îi era imposibil să-și golească mintea complet. Cum să dea uitări așa

ușor iubirea imposibilă pentru Julian și răceala cu care se purta acesta față de ea? Toate astea deveniseră pentru ea o adevărată obsesie. În cazul în care relațiile lor profesionale nu se vor îmbunătăți, va mai avea oare puterea de a rămâne în acea funcție?

Marți dimineață, problema o frământa și mai mult ca de obicei. Niciodată Julian nu se purtase atât de glacial cu ea. Poate erau de vină grijile sau surmenajul din ultima vreme? Petrecea ore în șir lucrând la planurile viitorului centru. În plus, misterul medicamentelor lipsă încă nu fusese dezlegat.

După micul dejun, Nancy o întrebă pe Sandra în holul de la intrare:

– N-ai nici o veste despre morfina dispărută din depozit?

– Nu, din păcate. Cel puțin, n-am auzit nimic vorbindu-se despre asta.

– După părerera lui Kathy, doctorul Mansfield ar trebui să anunțe mâine poliția, în cazul în care situația rămâne neschimbată.

– Mă simt un pic vinovată de ceea ce s-a întâmplat, spuse Sandra cu o figură tristă.

– De fapt, toți suntem pe undeva vinovați. Ieri după-amiază, Julian a verificat de două ori împreună cu Brian toate produsele farmaceutice din centru. În aparență, nu lipsește nimic altceva. Pa, am plecat. Pe curând!

Ea urcă la primul etaj și Sandra deschise biroul de primire și cabinetul medicului. Tânăra nu se putea abține să nu fie supărată pentru că Julian îl alesese pe Brian să facă inventarul medicamentelor. Acea operațiune făcea parte din atribuțiile ei.

Deodată, îi veni în minte o idee cumplită. Nu cumva Julian o bănuia pe ea de hoție?

Dat fiind că medicul intrase chiar în momentul acela în biroul lui, Sandra fu nevoită să se concentreze asupra treburilor obișnuite: primirea bolnavilor, pregătirea dosarelor, îndeplinirea unor sarcini administrative trasate de Ada Hopkins.

Printre pacienții din dimineața aceea se număra și Roger Cottier, cel care suferea de arsuri grave și care trebuia să-i părăsească a doua zi. După ce ieși din cabinetul lui Julian, acesta se opri să-și ia rămas-bun de la Sandra.

– Mâine dimineață iau avionul spre Sydney, o anunță el.

– Ai fost mulțumit în general de sejurul petrecut la noi?

– Foarte mulțumit. Știu că nu mă așteaptă o viață ușoară. Încă n-am ajuns la capătul calvarului.

– După un asemenea traumatism, e nevoie de câteva săptămâni pentru vindecarea rănilor.

– Da, știu, dar mă simt deja suficient de bine să mă ocup de problemele mele. Voi putea să-mi reiau activitatea, ceea ce este un lucru extraordinar. Cred că sunt pregătit să mă confrunt cu compasiunea colegilor mei de birou.

– Mulți oameni fac gafe enorme încercând să pară drăguți!

– Da, e adevărat! șopti Roger ușor întristat. Am văzut mulți oameni evitând cu grijă să abordeze subiecte legate de incendii, eliminând din vocabularul lor o mulțime de cuvinte atunci când stau de vorbă cu mine. Uneori e de-a dreptul ridicol să-i vezi pe interlocutorii mei roșind din cauză că au

lăsat să le scape cuvinte ca „arsură“ sau „față“. Alteori, anumiți indivizi privesc în altă parte ca să nu mă facă să cred că se uită la mine ca la un animal ciudat!

– Cel mai bine ar fi să râzi la toate astea, nu-i așa?

– Da, mă străduiesc să abordez aceste probleme cu umor, dar mi-ar plăcea tare mult să găsesc pe cineva care să vrea să râdă împreună cu mine, încheie el îndreptându-se spre ușă.

– Îți doresc din toată inima să-ți găsești sufletul-pereche, Roger.

– Dacă o să găsesc o asemenea pasăre rară, îți voi trimite o carte poștală. Până atunci, te las să lucrezi. La revedere, Sandra.

– La revedere.

Pe la ora unsprezece și jumătate, Tipo îi aduse infirmierei un mesaj de la Kathy Evans, cre-i cerea o cutie de morfină și un anumit tip de alifie dermatologică.

Era prima oară când cineva cerea morfină după descoperirea furtului. Sandra se simțea agitată, fără să aibă vreun motiv special. Deschise ușa micului depozit, luă produsele de pe rafturile pe care erau așezate, verifică exemplarele rămase și notă cu grijă pe fișă ce luase, menționând și data.

După ce lăsă totul în ordine, ieși din farmacie cu un aer preocupat. În clipa aceea, Julian intră în birou și Sandra se înroși brusc la față, fără să-și dea seama de ce. Medicul o privea cu un aer atât de rece și de îngândurat, încât bănuiala cumplită de mai devreme îi reveni în minte.

– Julian, nu se putu abține ea să exclame, doar nu mă bănuiești pe mine că am furat morfina!

El păru uluit, apoi își reveni și dădu din umeri cu cinism.

– Totuși, totul pare a indica faptul că tu ești cea vinovată de furt.

Sandra lăsă capul în jos, cu ochii aburiți de lacrimi. Apoi, deodată, simți cum este prinsă în brațe de Julian. Buzele lui se lipiră de gura tinerei, într-un sărut fără sfârșit.

Peste câteva clipe, ea deschise ochii, depărtându-se puțin de el ca să-l poată privi. Atunci o văzu cu groază pe Fiona Drake care se uita la ei din pragul ușii, cu fața schimonosită de ură.

Sandra se smulse brusc din brațele lui Julian, trecu rapid prin fața Fionei, lovindu-se zdravăn, în trecere, de biroul ei, și urcă în fugă scara care ducea în camera ei.

Aștepta să audă în spatele ei pașii grăbiți ai Fionei. Era convinsă că logodnica medicului nu considerase necesar să-i ceară explicații lui Julian, deoarece faptele vorbeau de la sine.

Distrusă, disperată, Sandra se aruncă pe pat. Cum va putea de acum înainte să se mai uite în ochii lui Julian și ai Fionei? Nu, n-avea altceva mai bun de făcut decât să plece de la Insula Thérèse. Cât mai curând posibil. Chiar în după-amiaza aceea.

Apoi se calmă. Nu putea să acționeze atât de pripit. N-ar fi fost corect din partea ei să-și părăsească postul fără preaviz. În plus, n-avea de gând totuși să plece ca o hoață, fără să încerce să scape de bănuiala care plana asupra ei.

Era total descumpănită. Nu știa cum să-și explice purtarea lui Julian. După ce o acuzase cu răceală de un delict, o luase în brațe și o sărutase cu o pasiune tulburătoare... Da, tulburătoare... Dar Fiona? Ce rol mai avea ea în mijlocul acelei dezlănțuiri pătimașe?

Trebuia să-și revină cu orice preț, să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Să continue să se prefacă indiferentă față de Julian... Își șterse ochii și se duse să se liniștească făcând o plimbare prin parc.

Se întâlni cu Brian Davis, care se ducea la atelierul lui Helen Cardwell.

– Ce s-a întâmplat, Sandra? o întrebă el văzând fața palidă a fetei.

– Păi... ăă...

Inspiră adânc. De fapt, putea să-i dezvăluie infirmierului o parte din adevăr...

– Tocmai am aflat că doctorul Mansfield mă bănuiește că am furat trei cutii cu morfină.

– Cum? Dar e de-a dreptul ridicol. Și chiar o să mă duc să-i spun...

– Nu, nu, nu face nimic, te rog! Bineînțeles că se înșală, dar probabil că are motivele lui...

Se întoarse grăbită și se îndreptă spre plajă, dar Brian reuși să citească adevărul pe fața schimonosită de durere a tinerei.

– Aha, deci asta era, șopti el în timp ce se îndepărta, cu umerii căzuți. Acum înțeleg de ce m-a respins. Julian nu-și dă seama că îl iubește și că, oricum, ea ar fi ultimul om care să fi luat cutiile cu morfină.

Cufundat în gânduri, tânărul se îndreptă agale spre sala de recuperare. Peste o jumătate de oră, bătea la ușa lui Julian...

Sandra ar fi vrut să stea ore în șir pe plajă, încercând să-și golească mintea de gânduri, dar trebuia să-și facă datoria. Se întoarse la centru pentru masa de prânz. În săptămâna aceea, Sally era repartizată la masa ei. Rănile cauzate de expunerea

excesivă la soare erau vindecate, dar pielea ei continua să aibă un aspect jalnic. Urma să plece acasă la sfârșitul săptămânii. Îi revenise un pic pofta de mâncare, dar trebuia încă să fie atentă cu ea și să-i dea curaj.

– Nu-ți place tocana de miel? o întrebă Sandra văzând că respinge farfuria pe jumătate plină.

– Nu mi-e foame.

– Fructul de avocado nu te tentează? insistă Sandra. Ai mai mâncat așa ceva?

Adolescenta dădu din cap în sens negativ.

– Ar trebui să încerci. O să-ți placă, pentru că e ca o cremă și merge de minune cu sosul din fructe de mare.

Sally se lăsă cu greu convinsă.

– Ia te uită, exclamă ea mirată, după ce luase două-trei înghițituri, dar nu e rău deloc!

– Vezi? spuse Sandra râzând. Primul pas e mai greu de făcut.

După masă, urcă să se schimbe pentru a merge la Nouméa, la lecția de franceză. Tocmai deschisese un sertar ca să ia din el o bluză de mătase turcoaz cu care avea de gând să se îmbrace, când lăsă să-i scape o exclamație de surpriză. Dintre pliurile bluzei căzură pe podea cutiile cu morfină care dispăruseră.

Fără să se mai gândească nici o clipă la faptul că le descoperise printre lucrurile ei, Sandra le aruncă în geantă și coborî scările în fugă. Momentan nu se gândea decât la un singur lucru: hoțul ratase lovitura!

– Julian! Julian! strigă ea dând buzna în cabinetul medicului fără să mai bată la ușă.

Acesta o privi uluit.

– Le-am găsit! Am găsit morfina!

– Asta e bine. Unde era?

– În dulapul meu, dar...

– În dulapul tău? i-o reteză el fără nici un menajament. Da... Ar fi trebuit să-mi imaginez...

Era ciudat de calm și nu părea nici surprins, nici ușurat. Sandra se pregătea să precizeze faptul că asta îi dovedea nevinovăția. Într-adevăr, în cazul în care ar fi fost vinovată, a fi avut grijă să nu-i dea înapoi medicamentele. Dar el continuă, fără să-i mai lase timp să se explice.

– Sandra, vrei să fii amabilă și să ieși din birou? Îmi pare rău, dar aștept să vină Fiona dintr-o clipă în alta și trebuie neapărat să rămân singur cu ea.

– Dar...

– Te rog, i-o reteză el pe un ton care nu admitea nici o replică, împingând-o ușor spre ușă.

– Acum nu mai poți să mă bănuiești că...

– Nu, Sandra, liniștește-te. Acum știu că ești nevinovată.

Tânăra se trezi pe hol, mâhnită, dar și intrigată de atitudinea lui. Era intrigată de dezgustul și resemnarea pe care le sesizase în vocea lui și mâhnită de faptul că medicul considerase că e mai important s-o primească pe Fiona decât să elucideze misterul dispariției morfinei. Totuși, dat fiindcă fusese acuzată de furt, tânăra credea că avea dreptul să știe adevărul! Dar iată că Julian dorea mai întâi să rămână cu logodnica lui pentru a-și cere scuze referitor la scena petrecută de dimineață...

Sandra ar fi trebuit să-i poarte pică pentru modul în care se distra pe seama ei, sărutând-o fără rușine și apoi tratând-o ca pe o cantitate neglijabilă, dar îl iubea prea mult ca să fie supărată pe el.

După lecția de franceză, o văzu pe Nancy pe terasă și se duse să se așeze lângă ea.

– Ce mai faci, Sandra? Nu-i așa că vremea e splendidă?

– Așa este, aprobă Sandra.

Îi venea s-o întrebe pe colega ei dacă auzise vorbindu-se despre descoperirea morfinei, dar nu se putu hotărî să abordeze acel subiect. Era convinsă că dacă Nancy ar fi știut, i-ar fi spus.

– În ce mă privește, continuă Nancy întinzându-se cu voluptate, află că sunt grozav de fericită.

– Mă bucur pentru tine.

– Nu mă întrebi de ce? Sunt îndrăgostită...!

– Nu mai spune!... spuse Sandra râzând, pentru că se știa că nu era ceva nou pentru colega ei.

– Nu râde, Sandra! exclamă Nancy roșind ușor. De data asta este foarte serios. Poate că e cam devreme, dar...

– Bănuiesc că arzi de nerăbdare să-mi povestești totul...

– Văd că mă cunoști foarte bine! Da... simt nevoia să mă confesez cuiva...

– Te ascult cu cea mai mare atenție, spuse Sandra binevoitoare.

– Este vorba despre Graham Shaeffer. Nu-mi revin nici acum! Totul s-a petrecut extrem de repede. Nu știu prea bine cum o să se sfârșească totul... De mai multe zile, petrecem împreună toate clipele mele libere. Ne-am promis unul altuia

să ne scriem după plecarea lui. Oare ce-o să iasă din treaba asta? Mă cutremur când mă gândesc cum vor reacționa părinții mei! S-au opus până și la plecarea mea din țară, iar acum mă îndrăgostesc de un bărbat fără un picior... Doamne Sfinte! Nu ți se pare o nebunie toată povestea asta?

Sub veselia lui Nancy, Sandra simțea o ușoară neliniște. Era evident că era prima oară când colega ei iubea cu adevărat.

– Nu, deloc, îi răpunse ea liniștită.

– Serios? Oh, sunt atât de bucuroasă! Dar nu prea știu ce să fac. Pe de o parte sunt îndrăgostită până peste cap, iar pe de alta, nu sunt deloc sigură pe mine. E prea frumos să fie adevărat.

– Te înțeleg perfect, dar nu te obligă nimeni să-ți iei vreun angajament încă de pe acum. Ar fi mai bine să așteptați și unul și celălalt să vedeți dacă nu cumva este vorba de un foc de paie trecător.

– Da, dar despărțirea va fi foarte grea. Aproape că-mi vine să-mi dau demisia și să plec în Australia ca să mă pot vedea mereu cu el... Ți se pare o prostie, nu-i așa?

– Ca să-ți spun sincer, cred că da. În stadiul actual al relațiilor dintre voi, ar fi un act nechibzuit. De ce să nu rămâneți în legătură pentru o vreme și să te duci să-l vezi la început doar în vacanță?

– M-am gândit și eu la asta, dar luna iulie mi se pare extrem de departe!

– Știu, dar cred că este singurul mijloc prin care puteți să vă puneți sentimentele la încercare..

Rămaseră o vreme tăcute, apoi Nancy se ridică în picioare.

– Trebuie să plec. Mai am o grămadă de treabă până la cină, dar mă simt mai ușurată că am avut cu cine să vorbesc despre problema asta...

Sandra îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Simțea că avea un nod în gât. Fericirea colegei ei contrasta în mod izbitor cu iubirea ei lipsită de orice speranță... Dacă nu avea loc nici o schimbare, trebuia să plece de la Insula Thérèse. „Mai aștept câteva săptămâni, își spuse ea, și după aceea..."

Când intră în sala de mese, aruncă o privire spre masa doctorului. Logodnicii nu erau acolo și nici nu aveau tacâmurile aranjate. Însemna că luau cina împreună la Nouméa.

În seara aceea, Brian organizase proiectarea unui film. Sandra se hotărî să participe și ea, dar se simți îngrozitor de singură văzându-i pe Nancy și pe Graham dispărând împreună după ce terminaseră de mâncat.

„Dumnezeule, câtă nedreptate există pe lumea asta! De ce nu m-am îndrăgostit și eu de un băiat ca Brian, în locul inaccesibilului Julian?"

Capitolul 10

Sandrei nu-i venea să creadă că viața continua la fel ca înainte, din moment ce în jurul ei totul părea să se năruie. A doua zi dimineață, se trezi mai târziu decât de obicei, pentru că uitase să-și pună să sune ceasul deșteptător. Era un fapt regretabil, deoarece trebui să se lipsească de micul dejun. Prezența la masă făcând parte din îndatoririle ei, va trebui să-și ceară scuze față de Julian.

Dar acesta nu era în cabinetul lui. Găsi un bilet pe biroul lui, așezat la vedere.

„Nu voi fi aici în dimineața asta. Anulează-mi toate consultațiile. Cred că ai ce face. De altfel, Ada arde de nerăbdare să-ți dea de lucru. Mă întorc pe la prânz. Am de discutat cu tine probleme grave."

Biletul era formulat concis și clar, dar Sandra reluă de mai multe ori mesajul, încercând să citească printre rânduri.

„Am de discutat cu tine probleme grave". După câte înțelegea, era vorba despre dispariția morfinei, dar dacă era

altceva la mijloc? După sărutul mult prea relevant din ziua anterioară, nu era oare posibil să-i ceară să-și dea demisia?

Își putea imagina cu ușurință discursul pe care i-l va ține.

„Atunci când ai căpătat acest post, am convenit de comun acord să lucrezi de probă vreme de trei luni. E adevărat că proba n-a durat prea mult, dar, ca și mine, trebuie să realizezi și tu că e mai bine să ne despărțim în mod amiabil. N-am nimic să-ți reproșez pe plan profesional, dar pe plan personal, relațiile dintre noi s-ar putea deteriora foarte mult... Îmi pare rău, Sandra. Bineînțeles, îți dau voie să spui celorlalți că pleci din motive personale..."

Da, la asta se aștepta infirmiera... dar n-avea nici un rost să jelească la nesfârșit această suferință. În definitiv, viața mergea înainte...

Sandra era atât de cufundată în gânduri, încât tresări când îl văzu intrând pe Julian, puțin după ora unsprezece. Nu-l auzise apropiindu-se și se înroși la față ca o școlăriță prinsă asupra faptului.

– Nu e nici o problemă? o întrebă el cu o voce aspră.

– Nu, nu, îi răspunse ea pe același ton. Totul este în regulă.

– Ar trebui să mă duc la Kathy să verific, continuă el după câteva secunde de ezitare. Dar n-o s-o fac. De fapt, am de gând să-mi iau liber pentru restul zilei și mi-ar plăcea să procedezi și tu la fel.

– Ăă... dacă tu crezi că treaba mai poate aștepta, cu plăcere...

– Să aștepte! Hai să mergem!

– Ești foarte amabil, rosti ea pe un ton rece.

El o privi cu un aer ciudat.

– Am chef să merg la un picnic. Vii și tu cu mine? Vreau să discutăm despre anumite lururi. Acum ar fi ocazia potrivită.

– Foarte bine, îi răspunse Sandra, din ce în ce mai convinsă că medicul se va folosi de acest prilej ca să-i ceară să-și dea demisia. Mă duc în camera mea să mă schimb.

– Nu uita să-ți iei costumul de baie. Am de gând să mergem pe malul unui râu.

– Am înțeles.

Peste zece minute, reveni îmbrăcată cu rochia ei de plajă cu modele turcoaz și alb. Când sosise la Insula Thérèse, era mai largă, dar acum își recăpătase silueta grațioasă și zveltă și pielea bronzată ieșea în evidență pe fondul alb al țesăturii.

Julian o privea cu o expresie zâmbitoare. Roși ușor. Oare nu făcuse o prostie acceptând să meargă la picnic? Nu-i putea spune ce avea de zis și în cabinetul lui?

Urcară în mașină.

– Anike ne-a pregătit ceva de mâncare, spuse el arătând spre un coș cu capac așezat pe scaunul din spate. Friptură rece, salată, pâine, brânză, vin, prăjituri, fructe, cafea. O să ne ia toată după-amiaza s-o scoatem la capăt cu ospățul ăsta!

Se gândise la toate, își spunea Sandra strângându-și la piept prosopul de baie. E o adevărată strategie!

– Te voi duce la o plajă mică pe malul râului Dumbea. E un loc splendid, situat pe drumul spre La Tontouta. Cred că ai mai trecut pe acolo, nu-i așa?

– Nu-mi mai aduc aminte.

– Plaja e un pic mai departe de șosea. Într-o zi de lucru ca astăzi, n-ar trebui să fie nimeni pe acolo.

– Perfect, șopti Sandra, deși ar fi preferat să nu fie singură cu Julian în momentul în care acesta îi dădea lovitura capitală.

Julian conducea repede, dar foarte atent. Părăsi foarte repede șoseaua și o luă pe un drum de țară. Peste puțin timp, se opri la marginea unei plaje pustii, plină de pietricele.

– Ce-ar fi să facem o baie? îi sugeră el.

– De acord, spuse Sandra, care nu se grăbea să abordeze prea curând subiecte mai personale.

Apa era mai rece decât aceea din laguna cu care se obișnuise deja. Curentul era destul de puternic. Era nemaipomenit să se lase dusă de el și apoi să pună picioarele pe fund ceva mai în aval. Sandra se străduia să-și golească mintea de gânduri, să se bucure de clipa prezentă, de lumină și de căldura aerului din jurul ei. Se lăsa dusă de val ca un nufăr plutitor, dar era foarte greu să ignore prezența bărbatului care înota lângă ea cu mișcări largi ale brațelor lui puternice.

Peste câtva timp, peticul de nisip alb înconjurat de pietriș i se păru foarte tentant. Se întinse leneșă pe prosopul de baie, lăsând razele soarelui să-i mângâie pielea bronzată.

La puțin timp după aceea, veni și Julian lângă ea.

– De multă vreme vreau să-ți explic ce s-a întâmplat, îi spuse el fără nici o introducere.

– Ah...

– Fiona e cea care a luat morfina și-ți cer scuze că te-am bănuit de furtul medicamentului.

– Fiona! exclamă Sandra, uluită.

– Da, chiar ea. În dimineața asta a plecat la Sydney. Am condus-o adineauri la Tontouta. Nu se va mai întoarce niciodată aici.

– Dar... logodna ta...? întrebă Sandra, prea consternată ca să mai încerce să-și ascundă gândurile.

– Din punctul meu de vedere, spuse el cu o voce calmă, privind-o intens, am rupt logodna în urmă cu aproape un an.

Ea ridică privirea spre el. Doamne sfinte, păi atunci...

– Oh, Sandra, tu mă iubești, nu-i așa? spuse Julian deodată cu o voce schimbată.

Pe fața ei îmbujorată de emoție, neîncrederea fu înlocuită rapid de o bucurie fără margini.

O luă în brațe și o sărută cu o blândețe plină de tandrețe, apoi cu o pasiune care nu mai lăsa nici o umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le avea față de ea.

– Dar nu înțeleg... reuși ea să rostească în cele din urmă, ghemuindu-se la pieptul lui Julian.

Încă nu-i venea să creadă ce fericire dăduse peste ea. Rămăseseră însă o mulțime de aspecte necunoscute.

– E normal să nu înțelegi, îi răspunse Julian mângâindu-i ceafa și umerii cu senzualitate. E mai bine să afli toată tărășenia, dar te rog să mă crezi, dragostea mea, că de acum încolo totul va fi minunat între noi și dacă mă iubești așa cum te iubesc eu...

– Oh, da, scumpul meu, te iubesc mai mult decât îți poți închipui.

– Atunci, ne vom căsători cât se poate de repede și între noi nu va mai exista nimic care să ne umbrească dragostea...

– Și Fiona?

– Nu-ți face griji pentru ea. La sfârșitul ultimului ei sejur aici, ea este cea care a rupt logodna. Dorea să mă determine să transform Insula Thérèse într-un hotel de patru stele

pentru turiștii bogați. Dat fiind că m-am opus categoric, s-a hotărât să se despartă de mine. La început am fost foarte supărat. Țineam foarte mult unul la altul. Părinții noștri erau foarte buni prieteni. Trebuie să-ți spun că tatăl meu este chiar nașul Fionei...Toată lumea dorea ca această căsătorie să aibă loc. În timp ce mi-am făcut studiile, am ieșit foarte mult împreună. Era amuzantă, veselă, cunoștea multă lume. Pe scurt, credeam că o iubesc... Spre mirarea mea, mi-am revenit foarte repede după despărțirea de ea. Câteva luni mai târziu, chiar m-am bucurat că o făcusem, înțelegând în sfârșit că sentimentele mele față de ea nu fuseseră niciodată prea puternice. Atunci mi-a scris Fiona. Spunea că se înșelase asupra sentimentelor ei. Nu prea știam ce să cred. A sosit înainte să apuc să-i răspund, dar iubirea mea pentru ea era moartă și îngropată de mult. Totuși, ezitam să-i mărturisesc adevărul. Încă nu știam la momentul acela care era motivul pentru care ținuse să reia legăturile cu mine.

– Deci, exista un motiv ascuns?

– Da. Își pierduse de curând postul din Sydney și, în plus, după o scurtă aventură, unul din prietenii ei o părăsise. Pe scurt, era într-o mare încurcătură... și ideea de a se mărita cu mine i se păruse dintr-o dată mai ademenitoare decât cu un an mai înainte. De fapt, nu mă iubea mai mult decât în momentul în care rupsese logodna, dar eu habar n-aveam de toate astea... Și apoi, într-o bună zi, mi-am dat seama că te iubesc pe tine...

Se opri ca să-și lipească din nou buzele de ale ei. În timp ce o săruta pătimaș, un fior de plăcere străbătu trupul Sandrei. Ce bine era în brațele lui!...

– Ar fi trebuit să-i spun încă de atunci adevărul, continuă Julian, dar chiar înainte de a găsi momentul potrivit, a intervenit acea masă de adio și clipele de singurătate pe care le-am trăit amândoi în golful din Nouméa... Simțeam o poftă nebună să te sărut. N-am putut rezista ispitei.

Sandra începu să râdă împreună cu el, bucuroasă că de acum încolo nu trebuia să se mai simtă vinovată.

– Aveam de gând să-ți mărturisesc totul, că nu mai era nimic între Fiona și mine... Dar în clipa respectivă, te-ai smuls brusc din brațele mele acuzându-mă de cele mai mari mârșăvii... Aparent nu aveai aceleași sentimente ca mine... și atunci am tăcut...

– Oh, Julian, dacă aș fi știut! Eu mă temeam foarte tare ca nu cumva să mă iei drept o fată ușuratică! Interpretam purtarea ta ca pe un fel de test, din cauza asta te-am respins.

– Cât timp am pierdut! gemu el.

– Și câtă suferință inutilă! adăugă Sandra.

– Azi-dimineață am vorbit cu Fiona. Mi-a cerut să nu suflu nici o vorbă nimănui, pentru a păstra aparențele până la plecarea ei, ca și cum ea s-ar fi despărțit de mine și nu invers. Am fost de acord.

– Și confuzia a continuat, spuse Sandra oftând.

– În ultimul timp, Fiona începuse să bănuie că eram foarte atras de tine. Atunci, a furat morfina cu scopul de te discredita și a-mi distruge iubirea pentru tine, ceea ce a fost cât pe aci să-i reușească. Din fericire, dagostea mea avea rădăcini adânci. După ce a dat peste noi în biroul tău, a ascuns cutiile furate în dulapul tău de haine...

– Cum ai descoperit șiretlicul?

– Datorită lui Brian. M-a lăsat să înțeleg că nu era nimic între voi, așa cum credeam la un moment dat. În schimb, era foarte sigur că tu ești îndrăgostită de mine. Până adineauri, nu îndrăzneam să cred așa ceva. Era prea frumos să fie adevărat.

– Da, dar... morfina?

– Ajung și acolo. Brian s-a mirat că te bănuiam pe tine. M-a făcut atent asupra persoanei care-mi vârâse ideea asta în cap. Mi-am adus brusc aminte de aluziile perfide ale Fionei. Totul era clar. Nu-mi mai rămânea decât să-l demasc pe vinovat. Tocmai o așteptam pe ea, când ai apărut tu în cabinetul meu, cu cutiile de morfină. Cu părere de rău, a trebuit să te dau afară, dar era necesar să pun lucrurile la punct cu Fiona.

– Da, acum înțeleg...

– Ești supărată pe mine, iubirea mea?

– Nu pot să fiu supărată, dar poate era mai bine să nu-ți spun, șopti ea privindu-l cu o tandrețe nesfârșită.

– A recunoscut totul, continuă Julian, și mi-a povestit și toate necazurile ei profesionale și sentimentale. A recunoscut până și faptul că te-a dus la pluta din Golful Lamâilor. Când mă gândesc ce furios am fost pe tine...

– E deja de domeniul trecutului, Julian. Am uitat totul.

– Nu bănuiești motivul exploziei mele nervoase?

– Nu...

– Abia începeam să te descopăr, să te îndrăgesc, voiam să te cunosc mai bine, când erai gata să te îneci sub ochii mei. Pune-te în locul meu. M-am pierdut cu firea. În cazul în care după aceea m-ai fi disprețuit, înseamnă că n-am căpătat decât ceea ce meritam!

– N-aș fi putut niciodată să fac așa ceva.

Începură din nou să râdă și se sărutară până își pierdură răsuflarea.

– Nu... nu sunt atât de seducătoare ca Fiona, șopti Sandra cu o voce ezitantă.

– Crezi cumva că asta e ceea ce vreau de la infirmierele mele? o tachină el.

– Julian, spuse ea pe neașteptate, ție nu ți-e foame?

– Ba da, dar nu de mâncare, dragostea mea..., îi răspunse el strângând-o în brațe până când fata simți că aproape se sufocă.

– Ce coincidență fericită! Și eu am aceeași senzație.

Sfârșit